ROBERTAS ŠEKLIS

TARP SCILĖS IR CHARIBDĖS

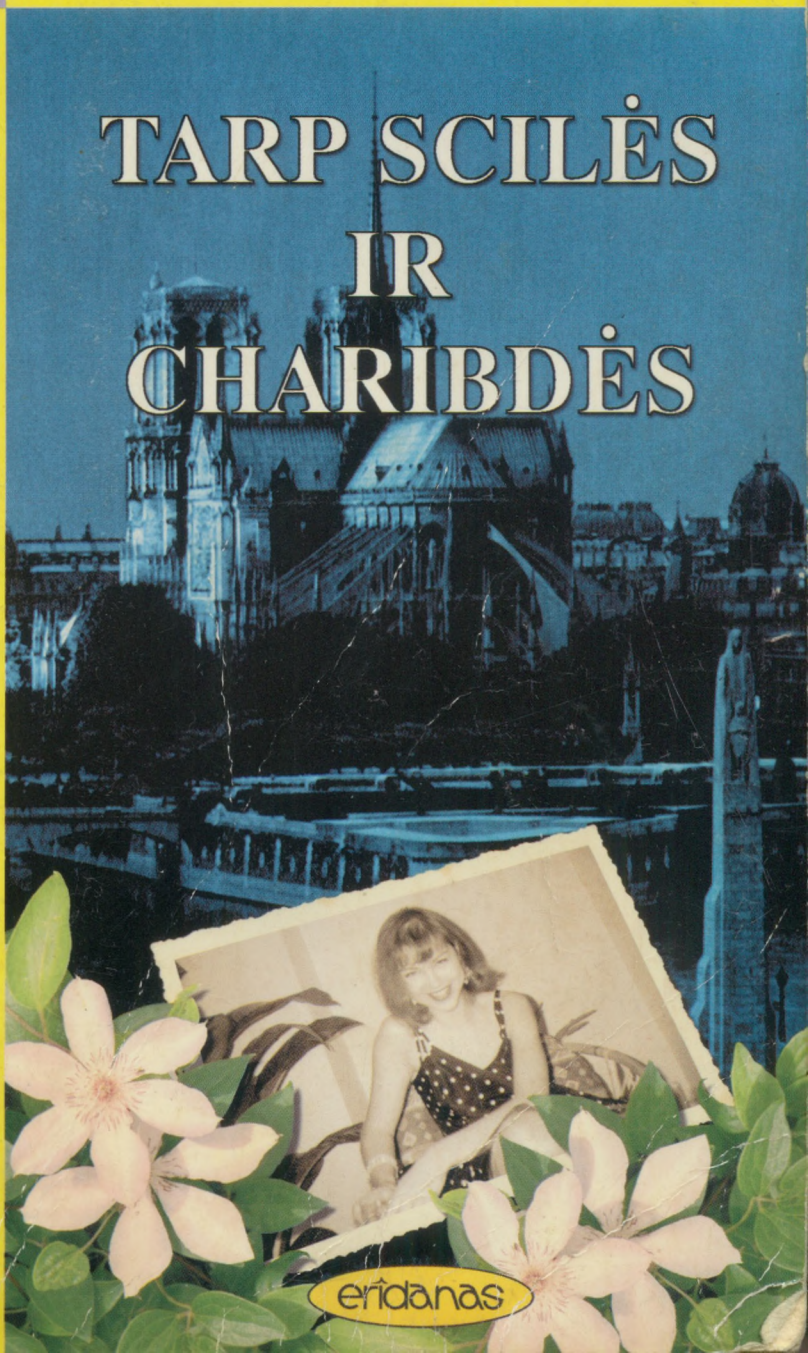

DETEKTYVO MEISTRAI
11
eridanas

Su nuoširdžia meile
žmonai Heil

Robertas Šeklis

TARP SCILĖS IR CHARIBDĖS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ŽIVILĖ SAMĖNAITĖ

Eridanas
Kaunas
2000

Serija **"DETEKTYVO MEISTRAI"**, XI tomas

ISBN 9986-97-054-7

Vertimas į lietuvių kalbą ©,
leidykla "Eridanas", 2000

1 skyrius

Viskas prasidėjo nuo traspaso, taigi ir mes galime pradėti nuo to. Buvo nuostabi diena, pati vasaros pradžia. Ibicos saloje nuostabios dienos ne retenybė, bet šioji buvo pati nuostabiausia iš visų: bekraštė dangaus mėlynė, paryškinta kelių pūkuotų debesėlių, pro migdolmedžių šakas žvilgčioja skaisti saulė. Storos erdvaus kaimietiško namo sienos spindi baltumu. Pro nedidelę arką, vedančią į akmenimis grįstą kiemą, matyti vynuogynas. Tokią dieną negali nesimėgauti gyvenimu. Ir Hobas Drakonianas mėgavosi, tysodamas margoje medžių paunksnėje pakabintame hamake, kurį kadaise nusipirko hipių turguje Punta Arabi.

Vos spėjęs maloniai atsipalaiduoti, jis pastebėjo tolumoje kažkokį judėjimą. Kilstelėjęs galvą įžiūrėjo du žmones, atžingsniuojančius pro migdolmedžius. Tada išsikabarojo iš hamako ir įsižiūrėjo įdėmiau. Nepažįstamieji, iš tolo atrodantys kaip mažytės figūrėlės, dėvėjo juodus kostiumus, vienas nešėsi blyksinčią saulėje aliuminę planšetę, antrasis didelį portfelį "diplomatą". Jie ėjo neskubėdami, šnekučiuodamiesi tarpusavyje. Abu buvo su akiniais nuo saulės.

Hobas įsispyrė į sandalus ir nupėdino aiškintis, ko jiems čia prireikė. Paprastai birželio viduryje, pačioje sezono pradžioje, niekas pas jį nesibraudavo. Tikriausiai tai kokie nors užsieniečiai, anglai ar prancūzai, tiek prisipildę palaimos, kad net nenujaučia peržengę privačios valdos ribą be šeimininko leidimo.

Pastebėję ateinant Hobą nepažįstamieji sustojo ir ėmė jo laukti. Abiem kiek virš trisdešimties. Sprendžiant iš išvaizdos, *peninsulares*, tai yra, pusiasalio gyventojai, o ne saliečiai, ir nė kiek nesutrikę dėl to, kad įsibrovė į svetimą teritoriją.

- Mūsų duomenimis, ši žemė parduodama, - pranešė tas, kuris nešėsi planšetę - aukštas, liesas, juodais banguotais plaukais.

- Klystate, - mandagiai paprieštaravo Hobas. - Tai mano žemė, ir aš neturiu nė menkiausio noro ją parduoti.

Ispanai persimetė keliais žodžiais gimtąja kalba. Paskui pirmasis paklausė:

- Jūs turite pirkimo sutartį?

- Turiu traspaso. O koks jūsų reikalas?

- Aš esu advokatas Molinesas, - prisistatė išstypėlis su planšete. - O čia architektas Fernandesas, - jis parodė į žemesnį ir apkūnesnį vyriškį, kuris pritardamas linktelėjo. - Mus nusamdė apžiūrėti šitą sklypą ir išsiaiškinti, ar jis tiks pirkėjui.

- Aš jums jau sakiau - sklypas neparduodamas.

- Jūs nesate jo savininkas, - patikslino Molinesas ir pabarbeno pirštu į planšetę. - Jūs nuomininkas. O mes turime savininko leidimą.

- Kalbate apie doną Estebaną?

- Apie dono Estebano šeimą.

- Tikriausiai jūs apsirikote, - pasakė Hobas. - Atėjote ne į tą sklypą.

Atsidaręs "diplomatą", architektas Fernandesas išsiėmė Ibicos geodezinį žemėlapį, ir abu įsibrovėliai sužiuro į jį. Po minutėlės advokatas Molinesas pasakė:

- Ne, čia būtent tas sklypas. Visi orientyrai sutampa.

- Kartoju, aš turiu traspaso. Niekas negali parduoti šitos žemės.

- Mes suprantame, kad jūs turite traspaso, - neatlyžo Molinesas. - Bet jo terminas baigiasi.

- Mudu su donu Estebanu esame geri bičiuliai ir sudarėme žodinę sutartį šiuo klausimu.

- Mano žiniomis, situacija kiek kitokia. Jūs neįmokėjote pagrindinės traspaso sumos. Mokėjimo terminas baigiasi mažiau kaip už mėnesio. Taigi ši žemė gali būti parduota po... - advokatas dirstelėjo į savo popierius, - liepos penkioliktos.

- Tai kažkoks nesusipratimas, - nenusileido Hobas. - Aš pats viską išsiaiškinsiu su donu Estebanu. Be to, dabar dar birželis, ne liepa, taigi prašau tučtuojau palikti mano valdą.

- Mes nepadarysime jokios žalos. Tik apžiūrėsime sklypą, kaip to pageidauja būsimieji jo savininkai.

- Jūs piktnaudžiaujate mano kantrybe. Nešdinkitės iš čia, antraip iškviesiu Gvardiją.

Ispanai susižvalgė ir gūžtelėjo pečiais.

- Jums derėtų elgtis sukalbamiau. Naujieji savininkai ketina siūlyti jums kompensaciją už tai, kad išsikeltumėte anksčiau...

- Lauk! - nebesusivaldė Hobas.

Ispanai pasišalino.

◆◆◆

Hobo vila vadinosi K'an Poeto. Jis apsigyveno šiame name prieš penkerius metus, vos ne pirmąją atvykimo į salą dieną, išsinuomojęs sklypą iš dono Estebano, K'an Poeto ir kai kurių kitų žemių savininko. Hobas iškart rado su seniu bendrą kalbą. Donas Estebanas neapsakomai mėgo žaisti šachmatais Santa Eulalijoje, priešais kavinę "Kiosko", po šakotu ąžuolu, gurkšnodamas saldų aitroką raudoną vyną, gaminamą saloje. Tiesa, žaisti šachmatais jis įgudo tarnaudamas užsienio laivuose, toli nuo Ibicos.

Jiedu su Hobu dažnai traukdavo paklaidžioti po salą. Kartais senis pasiimdavo šautuvą, tačiau medžiodavo retai. Pasivaikščiojimai duodavo juodviem progą pleptelėti, o donui Estebanui dar ir pafilosofuoti apie neblėstantį bendravimo su gamta žavesį. Ibicos gamta ypač poetiška, taigi kurti odes jos garbei nėra taip jau sunku. Jeigu jūsų fazenda būtų kur nors vidury šaltos Achagaro kalnų dykynės Maroke, vargu ar jūs vadintumėte Motinėlę Gamtą mylinčia motina, dosniai žarstančia dovanas savo vaikams. Bet Ibicoje šis vaizdingas iš-

sireiškimas, taip mėgstamas dono Estebano, visiškai atitiko tikrovę.

Hobas visada jautė silpnybę gamtos garbinimui. Todėl ir susidėjo su hipiais bei trečiojo pasaulio atstovais. Tiesa, jis taip ir netapo vienu iš jų. Kas kartą anksčiau ar vėliau jam pabosdavo pasipūtėliškos egzaltacijos atmosfera, viešpataujanti tarp hipių. Kad ir kaip stengėsi Hobas, jam nepavyko tapti vienu iš palaimingųjų gėlių vaikų. Neišvengiamai ateidavo akimirka, kai blaivus protas pradėdavo imti viršų, ir tada jis - ne be apgailestavimo - išsipindavo iš plaukų gėles ir grįždavo į ankstesnį gyvenimą.

Žemės pirkimas ir pardavimas Ibicoje - sudėtingas reikalas. Kiekvienas atvejis - tikra drama. Donas Estebanas mielai sutiko parduoti sklypą Hobui. Nors Hobas prastai kalbėjo ispaniškai, o kataloniškai nesuprato nė žodžio, senis jau laikė jį savo sūnumi. Kur kas artimesniu sūnumi už du stuobrius, gyvenančius dono Estebano namuose ir visai nesidominčius žemės dirbimu. Jiedviem rūpėjo tik bėgioti paskui užsienietes, sudarinėti kažkokius sandėrius ir skolintis pinigų iš tėvo, kad galėtų juos iššvaistyti šunų lenktynėse, baruose, medžiotojų klube, restorane ar jachtklube - žodžiu, visur, kur pasiturinčių saliečių sūnūs leidžia savąją "dolče vita" versiją.

Traspaso - tai sutartis, pagal kurią Ispanijoje perkama ir parduodama žemė. Kažkas panašaus į užstatinį raštą, tik su lotyniška specifika. Saliečiai nemėgsta traspaso sistemos ir yra linkę sudarinėti savas neoficialias sutartis, tokiu būdu išvengiant mokesčių bei kitokių valdiškų nemalonumų. Kuomet Hobas išreiškė norą įsigyti K'an Poeto, žemės kainos čia buvo palyginti neaukštos. Donas Estebanas sutiko su šešiasdešimčia tūkstančių dolerių ispaniška valiuta. Už šią sumą Hobas gavo namą ir keturis su puse hektarus žemės šiauriniame salos pakraštyje. Pinigus jis turėjo mokėti nedidelėmis dalimis kas mėnesį tol, kol išmokės visą sumą. Tačiau jiedu su donu Estebanu susitarė draugiškai: nors pagal įstatymą Hobas privalėjo įmokėti tam tikras sumas iki tam tikrų datų, donas Estebanas jį užtikrino, kad galės gyventi fazendoje iki pat amžiaus galo,

jei tik panorės. O jeigu Hobas taip ir nesumokės visų pinigų, po jo mirties K'an Poeto sugrįš Estebano šeimai.

Senis išlaikė duotą žodį - sukurpė dokumentą. Buvo iškilmingai paskirtos ir įrašytos datos. Visa tai vyko skimbčiojant sidabrinėms taurelėms, sklidinoms geriausio dono Estebano vyno - balto anyžinio, į kurio receptą, labai seną ir perduodamą šeimoje iš kartos į kartą, įėjo net dvidešimt vienas žolynas, surinktas tiksliai nurodytu laiku. Bet galų gale - po to, kai reikalo ėmėsi advokatai - teko pasirašyti tipišką žemės pirkimo sutartį, kurią patvirtino dono Estebano patikėtinis Ernanas Matutesas, beveik visus savo reikalus tvarkantis atskirame kabinete "Balear" bare.

Hobas su seniu žinojo, kad raštiška sutartis galioja tik kaip oficialus patvirtinimas netikėtos dono Estebano mirties atveju. Šiaip, dėl viso pikto, nes mirti jis nesiruošė. Hobas ir donas Estebanas vadovavosi garbės įstatymais, pagristais širdies jausmu. Jųdviejų tarpusavio susitarimo esmė buvo labai paprasta: Hobas mokės tiek, kiek galės ir kada galės, o jeigu ir įsiskolins - koks kieno reikalas?

◆◆◆

- Kas nutiko? - paklausė Haris Hemas, tą patį vakarą sutikęs Hobą "El Kabaljo Negro" - Santa Eulalijos bare, kur gaudavo paštą beveik visi salos gyventojai užsieniečiai.

- Šiandien mane aplankė du ispanai, - pasisakė Hobas ir papasakojo apie advokatą Molinesą bei architektą Fernandesą.

Haris Hemas - buvęs policininkas iš Džersio, Niudžersio valstijos. Atvažiavęs į Ibicą atostogauti, jis liko čia gyventi ir vedė gražuolę Mariją. Hobas įkalbėjo jį dirbti "Alternatyvioje seklių agentūroje", kad kaip nors paįvairintų pensininko egzistenciją.

"Alternatyvių seklių agentūrą" Hobas įsteigė

norėdamas turėti darbą be griežtai nustatytų darbo valandų ir pakankamai pelningą, kad galima būtų pragyventi Europoje. Privati detektyvinė praktika atrodė tiesiog idealus užsiėmimas žmogui, nepasižyminčiam ypatingais gabumais, bet turinčiam devynias galybes draugų ir globojamam pačios Fortūnos. Be to, agentūros sukūrimas suteikė jam galimybę įdarbinti savo bičiulius - tokius pat benamius kaip jis, nė vienos pasaulio šalies negalinčius pavadinti tėvyne ir vertinančius ištikimybę tik savajai tremtinių genčiai. Su didžiuma jų Hobas susipažino Ibicoje: žmonės kasmet plūdo čionai nesuskaitomais tūkstančiais, kaip potvyniai ir atoslūgiai, ieškodami Didžiosios Palaimintosios Šalies ar tiesiog Gero Gyvenimo. Visi jo bičiuliai buvo žmonės be šaknų, nepriklausantys šiuolaikiniam pasauliui - galima sakyti, mokslinės techninės revoliucijos atliekos, beprasmiai elektronikos amžiaus duomenys. Nereikalingi žmonės. O tam, kad pakliūtum į šią kategoriją, anaiptol nebūtina būti juodaodžiu ar lotynų amerikiečiu.

Taigi Hobo įsteigta seklių agentūra priminė savotišką klajoklių bendruomenę su centrais Ibicoje ir Paryžiuje. Kartais tekdavo padirbėti ir kitose vietose - kai pasitaikydavo tokia byla, ar tiesiog padvelkdavo kelionių vėjas. Darbuotojus Hobas rinkosi iš jam dvasiškai artimų žmonių: valkatų ir nevykėlių, dailininkų ir šiaip bohemos atstovų, pranašautojų, kurių pranašystės neturėjo jokios komercinės vertės, sukčių, vis įkliūvančių su daiktiniais įkalčiais, ir kietų vyrukų, nuolat gaunančių į kailį. Hobas beveik neturėjo darbo patirties, bet ir kainų nekėlė iki dangaus. Jis nepasižymėjo nei narsa, nei jėga, užtat išsiskyrė atkaklumu. Nors buvo, sakykime, vidutinio intelekto žmogus, galėdavo išsisukti iš painių situacijų. "Alternatyvi seklių agentūra" didelio pelno nedavė, visgi leido sudurti galą su galu pačiam Hobui ir dar keliems žmonėms. Be to, bent kažkuo užimdavo mintis tomis ilgomis naktimis, kai Hobas imdavo svarstyti, ką gi jis veikia čia, svetimoje žemėje.

- Žinai, nujaučiu kažką negerą, - sumurmėjo Haris, aukštas apkūnus solidžiai atrodantis vyras trumpai kirptais žilais plaukais. - Tavo manymu, donas Estebanas kažką rezga?

- Jokiu būdu. Senis - garbingas žmogus.

- Liga keičia žmogų, - palingavo galva Haris.

- Apie kokią ligą tu šneki?

- Kol buvai Paryžiuje, doną Estebaną ištiko smūgis. Nežinojai?

- Niekas man nepasakė. - Hobas grįžo Ibicon vos prieš savaitę. Regis, jis gerokai atsiliko nuo čionykščio gyvenimo.

- Anksčiau matydavau senį kasdien, - tęsė Haris. - Tačiau po ligos jis nebesirodo. Nebuvai užsukęs jo aplankyti?

- Dar ne. Juk ką tik grįžau.

- Tuomet tikriausiai vertėtų užsukti.

2 skyrius

Kitą dieną Hobas apsilankė dono Estebano fazendoje. Šeimininko žmona Amparo, niekada nemėgusi Hobo, ir dabar sutiko svečią ganėtinai atšiauriai. Jam teko pasitenkinti žinia, kad Estebanas sirguliuoja ir jokių lankytojų nepriima. Namo Hobas grįžo giliai susimąstęs. Jis taip ir nesuprato, kas gi nutiko, bet jau ėmė nerimauti.

O dar po dienos netikėtai susidūrė su pačiu Estebanu Luiso krautuvėlėje. Estebanas pastebimai suseno. Plaukai dar labiau pražilo, rankos virpėjo. Jis neryžtingai linktelėjo Hobui, bet sūnūs paskubomis įstūmė tėvą į šeimyninį "Seatą" - ispanišką "Fiato" variantą - ir nudūmė, leidę Hobui persimesti su seniu vos keliais žodžiais. Estebano balsas drebėjo, o plaukai taip išretėjo, kad vargšelis tapo nemaloniai panašus į naujagimį arba (dar nemalonesnis palyginimas) į triušį, kuriam ką tik nudyrė kailį.

Dabar Hobas ne juokais sunerimo. Tądien jis nusprendė papietauti restorane "La Dučesa", priklausančiam Lianai - nedidukei rudaplaukei frankų-baskų kilmės poniutei, ištekėjusiai už Moti Lala, žymaus indų dailininko, kuris didžiąją metų dalį gyveno Paryžiuje, bet vasarodavo Ibicoje.

- O, Hobai, gerai, kad užėjai, - pasakė Liana. - Haris norėjo su tavimi pasimatyti. Jis pietauja atskirame kabinete.

Vienas iš andainykštės Ibicos privalumų buvo tas, kad niekas neturėjo namie telefono. Telefono ryšio paslaugomis naudojosi tik komercinės ir valdiškos įstaigos. Žmonėms tekdavo palikinėti žinutes draugams baruose ar restoranuose ir pasikliauti sėkme, arba, esant būtinam reikalui, važiuoti tiesiai pas jiems reikalingus žmones, jeigu tik žinodavo, kaip rasti reikalingą namą tarp stačių kalvų, sudarančių Ibicos kalnagūbrį.

Haris net išsijuosęs šveitė kiaulienos muštinius, aplietus rudu padažu, kuriems Liana suteikė kažkokį įmantrų katalonietišką pavadinimą. Įsitaisęs šalia bičiulio, Hobas užsisakė keptą ėriuko kojelę.

- Aš pasidomėjau tavo vilos reikalais, - pranešė Haris. - Paklausinėjau žmonių. Didžiąją informacijos dalį man suteikė Pakas iš San Karloso krautuvės.

◆◆◆

Hobas jau žinojo, kad Estebano sūnūs nuolat stokoja pinigų ir niršta dėl konservatyvaus tėvo. Dar jis žinojo, kad po ilgų Franko režimo metų, kuomet Ibica buvo visai apleista, saloje pagaliau pastatytas oro uostas ir laukiamas negirdėtas turistų antplūdis. Visur aplinkui buvo sudarinėjami žemės nuomos ar pirkimo sandėriai, ir sklypų kainos Ibicoje augo neįtikėtinu greičiu. Visa tai Hobas puikiai žinojo. Bet jis net nenumanė, kaip Estebano sūnūs dreba dėl to, jog kainos gali nukristi taip pat greitai, kaip ir pakilo, ir tuomet broliams liks tik pustuzinis niekam tikusių ūkių, kurių senis neparduoda vien tik iš užsispyrimo, nors pats nedirba žemės ir niekam jos nenuomoja. Ūkiai buvo visiškai apleisti - veltui švaistomas turtas, o veltui švaistyti turtą Ibicos žemės ūkio ekonomikoje buvo tiesiog nusikaltimas.

Po dono Estebano mirties visa žemė atiteks sūnums. Tačiau K'an Poeto dėl skirtumo tarp žodinės ir raštiškos sutarties atsidūrė sutemų zonoje. Tai Hobas irgi žinojo.

Nežinojo jis tik vieno: kad būtent dabar K'an Poeto įgijo ypatingą vertę, kadangi kažkoks Madrido sindikatas sumanė paversti sodybą turistiniu viešbučiu, kazino ir disko klubu.

Donas Estebanas griežtai atsakė sindikatui. Bet paskui jį ištiko smūgis. Amparo ir sūnūs tol nedavė jam ramybės, kol privertė parodyti traspaso kopiją. Perskaitę sutartį jie aptiko, kad stambiausios paskutinės įplaukos terminas išsenka šių

metų liepos penkioliktąją. Kaip tik tokia įmoka, kurią lengva pažadėti ir čia pat užmiršti. Ankstesniais laikais donas Estebanas net nebūtų apie ją užsiminęs. Tačiau advokatas Matutesas pareikalavo, kad šis punktas būtų įtrauktas į sutarties tekstą. Ir dabar pagal įstatymą Hobas galėjo netekti sklypo, laiku neįmokėjęs nurodytos sumos.

Padėkojęs Hariui, Hobas baigė pietauti ir grįžo namo. O kitą rytą patraukė į kavinę "Los Almanderos" San Karlose, kur buvo artimiausias telefonas. Vargais negalais jį visgi sujungė su atskiru kabinetu bare "Balear", Ibicos uoste. Tą kabinetą Hobo advokatas donas Enrikė Guašas, kaip ir didžiuma jo kolegų, jau seniai buvo pavertęs savo kontora, kadangi ten galėjo kiaurą dieną gurkšnoti vyną bei konjaką, skanauti sūrį ir augintis lašinius, kaip priklauso katalonui advokatui, ir tuo pačiu palaikyti ryšį su draugais bei priešais - visais kitais advokatais bei teisėjais.

Apsikeitę įmantriomis mandagybėmis, aiškiai parodančiomis jų santykių esmę, advokatas ir klientas pagaliau perėjo prie reikalo. Guašas pranešė Hobui, kad jau ketino siųsti pas jį pasiuntinį. Ir naujiena ne iš džiugiųjų.

- Klokite be užuolankų, - paprašė Hobas. - Problemos dėl namo, ar ne?

- Bijau, kad taip.

Ir Guašas apgailestaudamas išdėstė amerikiečiui sekliui, kad tas skolingas už K'an Poeto penkiolika milijonų pesetų, kuriuos privalo įmokėti iki liepos penkioliktos dienos. Dono Estebano šeima praneša iš anksto, kaip reikalauja sutartis, kad jeigu jis neįmokės nurodytos sumos, vila, vadinama K'an Poeto, esanti San Karloso apylinkėje šiaurinėje salos pakrantėje, atiteks ankstesniems savininkams, tai yra, donui Estebanui ir asmenims, jį atstovaujantiems.

Tai niekaip nesiderino su Hobo bei dono Estebano susitarimu, todėl Hobas nuskubėjo tiesiai į jo ūkį San Lorence, pasiryžęs viską išsiaiškinti. Amparo, atšiaurioji Estebano žmona, ir vėl neįsileido Hobo į namus.

- Senis šiandien prastai jaučiasi, - puolė išsisukinėti ji. - Nieko nenori matyti. Jei norite, galite palikti jam raštelį, o aš

jau pasistengsiu perduoti.

Dirstelėjęs pro durų tarpą, Hobas pamatė abu Estebano sūnus, Chuanitą bei Ksavjerą, kurie drybsojo minkštuose foteliuose su pašaipiomis šypsenėlėmis lūpose.

Hobas grįžo į Ibicos uostą ir susirado savo advokatą doną Enrikę, tebekiurksantį "Balear" bare ir lošiantį domino su senu bičiuliu. Donas Enrikė leidosi ištempiamas iš kabineto į priešingoje gatvės pusėje esantį restoraną "Kelar Katalon" privačiai konsultacijai ir antriems priešpiečiams.

Dar maždaug po pusantros valandos Hobas parvažiavo į savo fazendą gerokai liūdnesnis, nors ir įgavęs daugiau išminties. Estebano artimieji pirėmė jį prie sienos, užklupę iš netyčių. Reikėjo skubiai gauti pinigų. Laimė, penkiolika milijonų pesetų pagal dabartinį kursą sudarė apie dešimt tūkstančių dolerių, o dešimt tūkstančių dolerių - tai dar ne pasaulio pabaiga.

Nelaimė, Hobas neturėjo net ir šios palyginti menkos sumos. Praktiškai jis neturėjo nė grašio. Be to, iškilo dar viena problema: Milar.

◆◆◆

Milar buvo Hobo žmona tuo metu, kai jis pasirašė traspaso. Pagautas ūmaus impulso, Hobas ir ją įtraukė į sutartį. Tądien jiedu su Milar nuvažiavo pas Hobo advokatą Enrikę Guašą į Ibicos uostą. Reikėjo pabaigti tvarkyti kai kuriuos formalumus, susijusius su traspaso, tiksliau, patikslinti kelias datas. Guašas parodė, kur pasirašyti.

- Štai čia. *Propietario*. Ir *propietaria**, jeigu pageidaujate.

Hobas sudvejojo. Iki šios akimirkos jis nė nemanė įrašinėti žmonos vardo į sutartį. Milar niekaip nebuvo susijusi su fazenda - K'an Poeto Hobas nusižiūrėjo gerokai anksčiau, negu būsimąją žmoną. Bet Milar atrodė tokia patraukli tą rytą

*Savininkas ir savininkė (isp.).

- nuostabų vaiskų Ibicos rytą, kai užtenka vien giliai įkvėpti, kad pasijustum nemirtingas. Be to, pastarosiomis dienomis jiedu puikiai sutarė. Žodžiu, tą dieną Hobas buvo įsimylėjęs, ir tai tęsėsi tiesiog rekordiškai ilgai - net kelias savaites.

Po to iliuzijos, be abejo, išsisklaidė. Milar turėjo savotišką ypatybę - ji atrodydavo žavinga, netgi paslaptinga, bet tik tol, kol susipažindavai su ja artimiau. O tada tapdavo tiesiog nepakenčiama. Jųdviejų šeimyninė laimė truko iki sezono pradžios, kol vasaros saulė ir karnavalinė salos atmosfera atsuko Milar, kuri tuo metu dar vadinosi Džene, kelis varžtelius - tiksliau, keliais daugiau, negu paprastai. Tai nutiko dar iki jos romano su Rebeka, erzacbaroniene iš Olandijos, kuomet netikėtai išryškėjo lesbietiška Milar prigimtis, ir Hobą prislėgė nusivylimo akmuo. Jis anaiptol nepalaikė tokių dalykų ir vis dar kabinosi į senamadišką komplektą: vienas vyras ir viena moteris.

Bet visa tai išaiškėjo vėliau. O tą įstabųjį rytą advokato Guašo kabinete egzistavo tik Ibica bei amžina jaunystė, visame pasaulyje tik tu ir aš, širdele, ir bala nematė, taip, brangioji, pasirašyk štai čia, mes kartu šeimininkausime savajame rojaus kampelyje.

Nuo to laiko praėjo jau keleri metai. Ir dabar Guašas - storas, apvalus, linksmas, vedęs ligotą moterį ir įsitaisęs meilužę švedę, suvenyrų krautuvėlės savininkę su stipriu potraukiu alkoholiui, - aiškino Hobui, šveisdamas antrus priešpiečius restorane "Kelar Katalon":

- Ne, donas Estebanas nesistengė tave apmulkinti. Abejoju, ar jis bent žvilgtelėjo į sutartį, ją pasirašydamas. Triukas su išpūstomis paskutinėmis įmokomis siekia dar Senovės Romą. Įstatymai to nedraudžia, tačiau pirkėjas atsiduria keblioje padėtyje. Tau reikėjo pareikalauti, kad aš išbraukčiau punktą apie išpūstą paskutinę įmoką, ir tik tada pasirašyti. Aišku, tuomet tu manęs dar gerai nepažinojai, užtat pažinojai doną Estebaną. Tiksliau, manei, kad pažįsti. O dabar štai jo artimieji reikalauja sumokėti milijonus pesetų iki šių metų liepos penkioliktosios, ne vėliau. Antraip tu neteksi sklypo.

- Aš išgyvenau ten penkerius metus, - pareiškė Hobas.

- Daug ką atnaujinau ir patobulinau. Nejaugi jie iš tiesų išgrūstų mane?

- Bijau, kad taip. Jie turi tokią teisę. Tau liko vienas mėnuo be kelių dienų. Bet ką reiškia amerikiečiui penkiolika milijonų pesetų? Atleisk, nevykusiai pajuokavau. Žinau tavo padėtį. Žodžiu, turi per dvidešimt septynias dienas gauti pinigus, užmokėti ir perrašyti žemę savo vardu. Visam tam tau reikia beveik dešimties tūkstančių dolerių. Ar sukrapštysi?

Hobas papurtė galvą.

- O pasiskolinti gali?

- Vargu. Nebent...

- Labai apgailestauju, - visai džiaugsmingai pareiškė Guašas. - Bet gal sugebėsi kaip nors gauti?

- Būtinai gausiu, - užtikrino jį Hobas, nors anaiptol nesijautė toks tikras.

- Pasistenk tai padaryti iki eilinės devalvacijos, nesvarbu, ką ji tau atneš, naudą ar žalą. Deja, turiu iškart įspėti, kad atitolinti įmokos terminą mums nepavyks. Aš teisingai išsireiškiau - atitolinti? Nebent sugebėtume perkalbėti doną Estebaną. Bet vargu ar tai įmanoma. Liga susilpnino jo protą, ir vargšas senis tapo visiškai priklausomas nuo žmonos, pikčiurnos Amparo - tu dar nepažįsti jos motinos, to sijonuoto šventiko iš San Chuano - ir savo dviejų sūnelių. Žinai, kad jie nori parduoti žemę "Sporto klubui"? Klubas siūlo jiems velniškai daug pinigų. Tau tiesiog nepasisekė, kad išsirinkai fazendą su gražiausiu vaizdu visoje saloje. Labai gaila, kad negali parduoti vaizdo, o visa kita pasilikti. Gauk tuos dešimt tūkstančių, Hobai, ir pasirūpink, kad Milar atsisakytų teisių į fazendą, tai irgi labai svarbu.

Hobas grįžo į fazendą. Neatsiliepė kalbinamas nei dvynių Raferti iš Los Andželo, savo sesers bičiulių, nei Amandos, Moti draugės, manekenės iš Paryžiaus, kuri virtuvėje gamino valgį. Jis nudrožė tiesiai į savo kambarį. Savo asmeninį kambarį, esantį kiek atokiau nuo kitų vilos kambarių, kuriuose apsistodavo iki tuzino jo draugių ir draugų. Hobo kambarys buvo plikas kubas su švariai nubalintomis sienomis ir nediduku balkonu, iš kurio atsivėrė ištisas nepaprastas vaizdas.

Pravėręs prancūziškus langus, pro įdubą tarp dviejų tolimų kalnų galėjai įžiūrėti žėrinčią jūrą, o visą tai rėmino vainikas iš migdolmedžių žiedų, mat sodas žaliavo po pat langais. Hobas kritiškai pažvelgė į tolį, mėgindamas įtikinti save, kad vaizdas net pernelyg gražus, nenatūraliai gražus. Bet veltui stengėsi. Jam be galo patiko šis peizažas. Diena iš dienos regėdamas jį, Hobas buvo ištyrinėjęs kiekvieną vietovės raukšlelę, kiekvieną medį ir kauburėlį savo žemėje, kiekvieną algorobo augalą laukuose, kiekvieną migdolmedį sode. Ką gi, teks sukrapštyti dešimt tūkstančių ir išgauti Milar parašą.

Deja, kaip tik šiuo metu jo finansai dainavo romansus. Hobas niekada nevartė pinigų šakėmis, tačiau dabar jam buvo ypač riesta. "Alternatyvi seklių agentūra" dirbo ne itin pelningai. Tiesą sakant, netgi nuostolingai. Lėšų užtekdavo tik mokesčiams, kyšiams, raštinės reikmenims ir operatyviųjų darbuotojų kišenpinigiams. Šie metai agentūrai buvo ypač sunkūs, o ir praėjusieji neką geresni.

Na, bent jau su Milar neturėtų iškilti problemų. Ji kaip tik mygo Hobą grįžti į Valstijas, reikalaudama tradiciškų žydiškų skyrybų. Matyt, antraip Šeldono - jos būsimojo vyro, mokesčių inspektoriaus, - tėvai, žydai ortodoksai, nesutiko palaiminti santuokos. O jų pinigai, nors apie pinigus niekas nekalbėjo, tikriausiai bus viename voke su palaiminimu.

Kuomet Milar prašė jį atvažiuoti, Hobas atsikalbinėjo. Jiedu ir taip išsiskyrę įstatymiškai, tai kam skirtis dar kartą? Be to, Hobui nesinorėjo grįžti į Niudžersį bei Niujorką. Visų pirma todėl, kad kelionė nemažai kainuoja. Antra - didmiesčiuose jam nuolat nutinka kas nors nemalonaus. Širdis jam sakė, kad dabar būtų neprotinga palikti salą. Tačiau aplinkybės vertė.

Hobas nesukrapštė pinigų net lėktuvo bilietui, bet šiaip taip išsisuko: po truputį pasiskolino iš visų draugų ir iškaulijo net tris šimtus dolerių iš turtingo anglų aktoriaus, gyvenančio kaimynystėje - kad ir kaip nenorom, tas visgi davė jam pinigus skolon.

Hobas užsisakė pinigus iki Iberijos, pasiuntė Milar telegramą, kad lauktų jo ir viską paruoštų skyryboms, tada atsisveikino su sala bei namais. Jam susidarė keistas įspūdis, kad tai sala palieka jį, o ne atvirkščiai.

3 skyrius

Kelionė praėjo be jokių įvykių. Nusileidęs Kenedžio oro uoste, Hobas priėjo prie "Iberia Airline" langelio pasidomėti, ar jam nėra jokių žinučių - gal Haris Hemas bus aptikęs kokių nors stulbinančių naujienų dėl traspaso. Bet jokių žinučių nebuvo.

Tada Hobas autobusu nuvažiavo iki Džersio, kur persėdo į kitą autobusą, vykstantį į Snafs Lendingą. Kelionė nuo oro uosto iki Mein-strito Snafs Lendinge užtruko beveik penkias valandas.

Snafs Lendingas - niekuo neišsiskiriantis miesteliūkštis kairiajame Hudzono upės krante, įsispraudęs tarp niūraus Hobokeno ir nuobodaus Vakarų Niujorko. Turėdamas atsargoje mažiau kaip dešimt minučių, Hobas nudrožė tiesiai į rabino namus Mein-strite, kurie buvo už trijų kvartalų nuo jo buvusios kontoros ir visai netoli Hobo namo Snafs Lendinge. Namą jis užleido Milar mainais už sutikimą atsisakyti vilos K'an Poeto.

Vos tik jis peržengė slenkstį, rabino žmona nuvedė jį į priimamąjį, prakvipusį batų tepalu bei bulviniais blynais. Čia jau laukė Milar - aukšta ir patraukli, apsitaisiusi griežtu dalykiniu kostiumėliu, neskaitant sportinių marškinėlių su peliuku Mikiu ir polinezietiško ryklio dantų vėrinio ant kaklo. Ji visada mėgo stilių įvairovę. Eksvyras ir ekšžmona oficialiai paspaudė vienas kitam rankas, tuo pat metu draugiškai šypsodamiesi: tai reiškė, kad jie nelaiko užgniaužę savyje jokių nuoskaudų. Po to turėjo sekti banalūs juokeliai, pavyzdžiui: "Kaip matau, skyrybos tau išėjo į naudą". Juk nuo oficialiųjų skyrybų praėjo jau pusė metų. Tačiau Hobas neįstengė išspausti jokio sąmojo - ar ne juokinga, kad humoro jausmas dažnai

palieka kaip tik tą akimirką, kai yra labiausiai reikalingas? Milar irgi jam nepadėjo, kadangi pati jautėsi nesmagiai, pasidavusi Šeldono motinos reikalavimui išsiskirti pagal žydų ortodoksų papročius; antraip ji grasino neleisianti sūnui vesti Milar. Vienintelė replika, atėjusi Hobui į galvą, buvo: "Na štai, dveji metai bendro gyvenimo šuniui ant uodegos". Bet jis nusprendė verčiau to nesakyti. Tiesiog išsitraukė dokumentą, surašytą advokato Guašo, ir padavė Milar kartu su rašikliu, burbtelėjęs:

- Tuo pačiu užbaikime ir šitą reikalą.

Milar apdovanojo buvusį vyrą išraiškingu žvilgsniu, bet ji pati sutiko pasirašyti dokumentą mainais už Hobo atvykimą į Niudžersį žydiškoms skyryboms. Be to, Hobas paliko jai namą Snafs Lendinge, nors, tiesą sakant, po gaisro jo kaina gerokai krito. Milar atsuko rašiklio kamštelį, girgžtelėjo dantimis ir jau ketino perleisti Hobui savąją svajonių apie Ibicą dalį, tačiau pasirodė rabino žmona.

- Rebas pasiruošęs jus priimti.

- Vėliau, - pasakė Milar, grąžindama dokumentą bei rašiklį Hobui.

Jiedu nusekė paskui rabino žmoną į kabinetą, kur jau laukė du neaukšti barzdočiai juodomis plačiabrylėmis skrybėlėmis ir augalotas vyras su šlike. Milžinas su išsiuvinėta izraelietiška kepuraite ir buvo rabinas, liesesnysis iš kitų dviejų - raštininkas, o paskutinysis, su didele karpa ant kairiojo skruosto - liudininkas.

Raštininkas paėmė lakuotą raudonmedžio skrynelę, kurioje ant nušiurusios aksomo pagalvėlės gulėjo žąsies plunksna, peiliukas plunksnom drožti su perlamutrinėmis oriaunomis bei rašalinė, išskaptuota iš karvės kanopos. Ir įbruko skrynelę su visu turiniu Hobui.

- Ką aš su ja veiksiu? - nustebo tas.

- Raštininkas dovanoja visa tai jums, - paaiškino rabino žmona. - Matote, jūs pats turėjote atsinešti plunksną, rašalą bei pergamentą, kaip senais laikais, bet dabar to niekas nebedaro. Kas mūsų dienomis yra girdėjęs apie žąsies plunksnas, išskyrus

profesionalius raštininkus? Todėl jis įteikia šias rašymo priemones jums, kad galėtumėte paskolinti jas jam, kad jis galėtų surašyti "getą" - skyrybų pergamentą. O kai viskas bus baigta, atiduosite jam plunksną ir rašalinę.

- O jeigu užsimanysiu pasilikti plunksną? - pasidomėjo Hobas.

- Nekvailiokite, - sudraudė jį rabino žmona. - Štai, užsidėkite šlikę. Eikite, jūsų laukia.

- Drakonianas... - nutęsė rabinas. - Argi tai žydiška pavardė?

- Mes gavome ją Elis Ailende, - paaiškino Hobas. - Tai yra, mano senelis ją pakeitė.

- O kokia tikroji jūsų pavardė?

- Drakonivickis.

- Kodėl jis pakeitė ją į Drakonianą?

- Šeimoje manoma, kad senelis tikriausiai įsimylėjo migracijos tarnybos darbuotoją armėnę. Bet tai, be abejo, tik spėlionės.

Rabinas gūžtelėjo pečiais. Pinigai sumokėti, ir jeigu šitie žmonės nori elgtis kaip *mešuga**, ką gi, tai jų asmeninis reikalas.

- O jūs Rebeka Fiškovic? - kreipėsi rabinas į Milar.

- Aš pakeičiau pavardę, - pranešė toji. - Dabar vadinuosi Milar.

- Tai vardas ar pavardė?

- Ir viena, ir kita. Arba nei viena, nei kita. - Ji šyptelėjo, sugebėjusi eilinį kartą visus sutrikdyti.

- "Milar" - tai juk kažkokia plastikinė plėvelė, ar ne? - paklausė rabinas.

- Labai simpatiška plastikinė plėvelė, - akinamai nusišypsojo Milar.

Pagaliau rabinas nusprendė, kad pakaks tuščių kalbų, ir perėjo prie reikalo. Pirmiausia paklausė Hobo, ar šis tikrai nori išsiskirti su žmona. Hobas patvirtino. "Bet ar negali taip atsitikti, - tęsė rabinas, - kad po kurio laiko persigalvosite?"

---

*Beporočiai (jidiš).

"Negali", - pareiškė Hobas. Rabinas paklausė to paties trečią kartą, ir Hobas trečią kartą jį užtikrino. Po to atėjo laikas procedūrai, kurios metu Milar turėjo triskart apeiti buvusį vyrą. Ji apsuko tuos tris ratelius su jai būdingu grakštumu, ir Hobas pats sau pagalvojo, kad skyrybų dieną ji labiau švyti, negu per vestuves. "Tikriausiai laikui bėgant pasikeitė charakteris", - nusprendė jis. Paskui reikėjo grąžinti sidabrą - senovinę nuotakos išpirką, kurią atstojo penkios blizgančios nikeliuotos monetos. Milar priėmė jas pašaipiai šyptelėjusi. Ir galiausiai nuskambėjo žodžiai, suteikiantys laimę tokiai pat daugybei žmonių, kaip ir santuokos paskelbimas. "Aš skiriuosi su tavimi, aš skiriuosi su tavimi, aš skiriuosi su tavimi, - triskart pakartojo Hobas. O tada rabinas paskelbė, kad pagal žydų įstatymus jie jau ne vyras ir žmona, ir perdavė jiems getą, kurį pagal tradiciją prieš tai perplėšė daugmaž perpus.

Drauge išėję iš rabino namų, jiedu nužingsniavo gatve ton pusėn, kur Šeldonas laukė Milar savajame "Ford Reindžeryje". Šią akimirką Hobas nebuvo nusiteikęs bendrauti su Šeldonu, todėl atsisveikino su Milar ties gatvės kampu. Ir tik tada prisiminė traspaso.

- Ak, taip, traspaso, - sukruto jis ir vėl įbruko Milar dokumentą bei rašiklį.

Ta pasiruošė rašyti, bet sudvejojo.

- Šiaip jau mums nereikalingi formalumai. Aš žinau, kad žemė priklauso tau, juk ji priklausė tau dar iki mūsų pažinties. Tikiuosi nemanai, kad ketinu tau kenkti?

- Be abejo, nemanau. Bet juk žinai, kokie tie Ispanijos teismai. Tai tik formalumas.

- Tikriausiai. - Milar išvedžiojo parašą ir grąžino dokumentą bei rašiklį Hobui. - Rūpinkis savimi, Hobai.

- Tu irgi, Milar.

Jis jau pasisuko eiti, bet vėl atsigręžė.

- Beje! Tau skambino Maksas Rozenas.

- Maksas Rozenas? Kas jis toks?

- Sakė, kad prisiminsi jūros ežius Sa Komestiljos pakrantėje.

- A-a! Tikrai! Ir ko gi jis norėjo?

- Prašė, kad jam paskambintum. Kažkur turėjau užsirašiusi numerį.

Panaršiusi po rankinuką, Milar iššvejojo servetėlę su Niujorko telefono numeriu, užrašytu levandų spalvos lūpų dažais, ir įteikė ją Hobui.

- Iki pasimatymo, Hobai. Ačiū už skyrybas.

- Iki pasimatymo, Milar. Ačiū už traspaso.

Milar džiaugsmingai šyptelėjo jam ir nužingsniavo link Šeldono automobilio, stovinčio šalikelėje. Hobas nulydėjo ją žvilgsniu, nejausdamas noro net atsidusti.

Ir visgi... Dveji metai bendro gyvenimo šuniui ant uodegos.

4 skyrius

Atsisveikinęs su Milar, Hobas patraukė į savo buvusią kontorą, kur nuomojosi vieną kambarį stomatologo apartamentuose. Jis jau keletą metų nemokėjo nuomos, tačiau patalpos iki šiol niekas neužėmė. Iškaba prie įėjimo skelbė: "Drakonianas. Privatus seklys. Plataus profilio specialistas. Konfidencialumą garantuoju". Užlipęs laiptais, Hobas praėjo pro dantų gydytojo kabinetą kairėje - "Goldfarbas, chirurgas ortodontologas, sukandimo karalius". Koridoriaus gale ant durų su matiniu stiklu buvo kita lentelė: "Drakonianas. Privatus seklys". Hobas atsirakino duris savo raktu.

Pro langą, iš kurio atsivėrė vaizdas į Steit gatvės ir Hudzono upės pusę, smelkėsi pilka rudeniška šviesa. Trumpo koridoriuko gale glaudėsi ankštas kambarėlis su senu ąžuoliniu rašomuoju stalu ir sukamu krėslu. Stalo kairėje stovėjo dar vienas krėslas, dešinėje - kėdė stačia atkalte. Prie vienos sienos kėpsojo spinta su keturiais stalčiais, ant kitos, nudažytos purvina žalia spalva, kabėjo Minegati, Kvatojančių Vandenų Dukters, portreto kopija. Keista, bet šis paveikslas Hobui ničnieko nereiškė. Jis net neprisiminė, kaip portretas čia atsirado. Tikriausiai Milar pakabino, o jis net nepastebėjo. Dar kabinete buvo senoviška portatyvinė rašomoji mašinėlė "Smit-Korona" ant pilko veltinio kilimėlio. Ji Hobui taipogi mažai ką reiškė - netgi mažiau už portretą.

Hobas atsisėdo prie stalo apgailestaudamas, kad nenešioja fetrinės skrybėlės - galėtų pasikabinti ją ant kampe stovinčios kabyklos. Kabyklos atsiradimu irgi pasirūpino Milar. Hobas jautėsi ganėtinai bjauriai. Kitaip negu pirmosios, antrosios skyrybos su Milar neiššaukė pakilios nuotaikos. Jam norėjosi grįžti į Europą, nors ką tik atvyko iš ten.

Tačiau nepadarytas dar vienas darbas. Reikia gauti

pinigų. Juk kaip tik dėl to Hobas atskrido į Valstijas. Skyrybos su Milar buvo tik papildomas reikaliukas. Bet kur gauti pinigų?

Jūros ežiai. Be abejo, prisimena. Sa Komestiljos pakrantėje...

◆◆◆

Maksas viešėjo pas Karlą Lučį, tekstilininką iš Milano, išėjusį į užtarnautą poilsį. Lučis apgyvendino Maksą svečių kotedže savo viloje San Luče, esančioje šalia senųjų švino kasyklų, netoli San Karloso. Hobas susipažino su juo "El Kabaljo Negro", Santa Eulalijos "priėmimų" bare. Aišku, tai buvo dar iki Milar, kuomet Hobas gyveno su Keite ir vaikais. Naidželas Vitonas kaip tik buvo išvykęs iš Ibicos į Belizą, kur prasukinėjo eilinį beprotišką sumanymą. Be Naidželo vasara buvo neįprastai rami. Maksas Rozenas, tada dirbęs Niujorke teatro agentu, atvažiavo Ibicon atostogauti. Jis išsinuomojo jachtą iš Teksasiečio Tomo Džordano ir nuolat kviesdavosi daugybę svečių paplaukioti pakrantėmis. Hobas atsidūrė tarp pakviestųjų. Jachta buvo nemaža, trisdešimties pėdų katamaranas, kurį Teksasietis Tomas pats pastatė, o paskui iškeliavo į Katmandu ir daugiau nebegrįžo. Tą vasarą Hobas turėjo sočiai laisvo laiko. Todėl apsidžiaugė galimybe bent dalį jo praleisti laive.

Sykį katamaranas stovėjo nuleidęs inkarą netoli Sa Komestiljos paplūdimio. Maksas pripirko maisto priešpiečiams Chuanito restorane - ne Chuanito Estebano, o Chuanito Alvareso iš Barselonos. Šalta kepta vištiena, bulvių mišrainė ir žalumynų salotos. Maksas tik gailėjosi nepagalvojęs apie užkandį.

- Tau reikia užkandžio? - pasitikslino Hobas.

- Dar klausi! Reikia, bet kas iš to?

- Atidėk priešpiečius dešimčiai minučių. Aš gausiu tau užkandį.

Maksas, augalotas vyras baltu švarku ir plačiomis

kelnėmis, įsigytomis vienoje Ibicos uosto krautuvėlių, atsistojo ir apsidairė. Nuo kranto juos skyrė gal penkiasdešimt pėdų vandens.

- Ir kurgi tu keliausi užkandžio? - paklausė viena iš merginų.

- Nesuk dėl to savo žavingos galvelės, - atsiliepė Hobas, jau nusirengęs iki glaudžių. Tada užsitempė povandeninę kaukę, bet plaukmenų nesiavė - vandens gylis čia neviršijo dešimties pėdų. Dar pasiėmė rezginėlę bei porą brezentinių pirštinių, stryktelėjo už borto ir nėrė gilyn.

Skaidriame vandenyje smėlėtas dugnas švytėjo baltumu. Ant smėlio tai šen, tai ten tamsavo lėkštelės skersmens rutuliai. Paniręs giliau, Hobas įžiūrėjo aštrius dyglius, atsargiai pririnko kokį pustuzinį rutulių ir susikrovė į rezginėlę. Tada išnėrė į paviršių ir nuplaukė link katamarano.

- Kas čia? - nusistebėjo Maksas.

- Jūros ežiai. Viduržemio jūros delikatesas. Dabar mums reikia tik peilių, šakučių ir citrinos.

- O koks jų skonis? - paklausė ilgų kaštoninių plaukų savininkė.

- Žali jūros ežiai ne visiems patinka. Sunku apibūdinti jų skonį - šiek tiek primena krabus, šiek tiek juoduosius ikrus.

Maksui ežiai patiko, o mergužėlės taip pat neprotestavo. Ibicoje merginos valgo viską, ką duoda.

Po priešpiečių, lepindamasis Viduržemio saulės spinduliuose, pastiprintuose konjaku, Maksas pareiškė:

- Hobai, tai nepakartojama. Viskas. Jūra. Dangus. Žemė.

Priešakyje iš lygutėlės žaižaruojančios jūros kilo Ibicos sala. Buvo nuostabi liepos diena.

- Tai puikiausia vasara mano gyvenime, - prisipažino Maksas. - Jeigu kada nors būsi Niujorke...

Hobas surinko Niujorko numerį, kurį jam davė Milar.

5 skyrius

Atsiliepė žemas, skambus, malonus moteriškas balsas.

- Makso Rozeno agentūra.

- Norėčiau pasikalbėti su misteriu Rozenu.

- Kaip jus pristatyti?

- Pasakykite Maksui, kad skambina tas vyrukas, kuris mokė jį valgyti žalius jūros ežius Sa Komestiljoje.

- Prašau, padiktuokite paraidžiui.

- Ką būtent?

- Paskutinį žodį. Kažkoks Sak.

Hobas padiktavo. Sekretorei tai vis tiek nepatiko, bet ji buvo gerai išmuštruota.

- Lukterėkite minutėlę. - Ji įjungė foninę muziką.

Iš ragelio liejosi smuikų čirpimas, o už lango vaikai žaidė beisbolą, pasiėmę paprastus pagalius ir guminį sviedinuką.

Ūmai ragelyje nugriaudėjo žvalus vyriškas bosas:

- Čia tas, apie kurį aš galvoju?

- Taip, Hobas Drakonianas.

- Hobai! Tai pradžiuginai! Gavai mano žinutę, ar ne? Beje, ką veiki Valstijose?

- Grįžau sutvarkyti šiokių tokių reikalų.

- Kaip sekasi detektyvinis verslas?

- Geriau nebūna, Maksai.

- O rimtai?

- Nė neklausk.

- Ar galiu kuo nors padėti?

- Tik jeigu tu pakankamai kvailas, kad patikėtum pinigus amerikiečiui detektyvui be licencijos, užtat su neapmokėtu traspaso nuostabaus grožio fazendai Ibicoje.

- Gal ir sugebėsiu padėti. Kokia reikalo esmė?

- Maksai, pasiūlymas labai tiesmukiškas: investuok pinigus į mano verslą, o aš panaudosiu juos apmokėti traspaso. Dabar tai didžiausia mano problema. O jeigu pasitaikys pelningas darbas, atgausi savo pinigus su procentais.

Maksas minutėlę pamąstė, pavartė idėją galvoje, pasvėrė ir nusprendė, kad ji visai patraukli.

- Klausyk, gal ir galėsiu padėti. O kodėl gi ne, velniai rautų? Tu juk beveik šeimos narys! Iš kur skambini?

- Iš Snafs Lendingo Niudžersio valstijoje.

- Ką gi, atlėk pas mane į Manheteną. Turiu čia butuką padangėje. Prisilupsime iki žemės graibymo, paplepėsime apie senus laikus. Atvykai savaitgaliui? Aš tave taip priimsiu - gyvenime neužmirši. Kuo vardu buvo toji mergužėlė Formenteroje? A, tiek to, pasikalbėsime susitikę. Kaip ketini važiuoti?

- Autobusu "Trailway".

- Liaukis, Hobai. Atvažiuok taksi. Aš paliksiu pinigus pas durininką.

- Kelionė autobusu neužgaus mano savimeilės.

- Užtat užgaus manąją. Na, bet daryk, kaip išmanai. Pasiųsiu Kelį pasitikti tavęs prie uosto administracijos pastato.

- Tai visai nebūtina. Tik pasakyk adresą...

Bet Maksas jau padėjo ragelį. Hobui beliko tik spėlioti, kas tas Kelis, kad jį kur galas.

6 skyrius

Tuo metu, kai Hobas žingsniavo link autobusų stoties, leitenantas Džordžas Glacas trynė smilius vieną į kitą. Pastaruoju metu šis beprasmiškas judesys tapo beveik nesąmoningu įpročiu. Leitenantas atsilošė atsilaupiusio "Pontiako" sėdynėje. Šį automobilį jam išskyrė trečiosios apylinkės policijos valdyba.

- Tiesiog ideali mašina stebėjimui, - pasakė kapitonas Kirkpatrikas, kai Glacas paprašė "Korveto". Į tokią mašiną žiūri - ir neatmeni, kaip ji atrodo.

Glacas pastatė automobilį specialioje vietoje, kurią oro uosto tarnautojai saugojo policininkams, stebintiems atskrendančius ir išskrendančius asmenis. Šiuo atveju leitenantas privalėjo sekti žmogų, pavarde Santosas, diplomatą iš Karibų valstybės San Isidro, neseniai paskelbusios nepriklausomybę. Kadangi Santosas akredituotas Jungtinių tautų organizacijai, suimti jo policija negali - net jeigu Santosas ką nors iškrės. Tai ko gi jis čia kiurkso? Ir, visų pirma, kodėl policijos departamentas staiga susidomėjo Santosu? Ogi todėl, kad kai kurie asmenys, susiję su finansais - jau visą savaitę gandai apie tai sklandė prie gaivinamųjų gėrimų automato šalia skelbimų lentos, už poros žingsnių nuo Niujorko 3-iosios apylinkės policijos valdybos seržanto kabineto - buvo suvažiavę į trumpą, bet turiningą pasitarimą pas komisarą Flyną jo pilyje Rainbeke, Niujorko valstijoje. Po to kelias dienas žvangėjo priežasčių ir pasekmių grandinės, o galiausiai leitenantas Glacas atsidūrė nušiurusiame "Pontiake" specialioje aikštelėje Tarptautinio Kenedžio oro uosto keleivių atvykimo zonoje.

Glacas nebuvo vienišas. Šalia jo sėdėjo Kovos su narkotikų prekyba agentūros atstovas Emilijo Vazaris, tiriantis su Santosu susijusią bylą.

Glacas buvo aukštas vyras mirtinai blyškiu veidu, retėjančiais bei žilstančiais trumpais plaukais ir ilga nosimi su kuprele, likusia nuo tų laikų, kai jis buvo centro gynėjas "Galic Striders" komandoje ir netgi galvojo pereiti į profesionalų lygą. Tačiau kito žaidėjo lazda ne tik sulaužė jam nosį, bet ir pažeidė regos nervą, ir tik po gerų metų Glacas pradėjo matyti amžinąją pasaulio beprasmybę taip pat aiškiai, kaip ir anksčiau. Taigi dabar leitenantas sėdėjo "Pontiake" ir rūkė.

Ūmai supypsėjo mobilusis telefonas.

- Leitenantas Glacas? Kalba Endželas iš muitinės.

- Taip, kas nutiko?

- Tas asmuo, apie kurį jūs teiravotės, Santosas - jis kaip tik eina pro muitinės postą. Norite, kad jį iškratytume?

- Jokiu būdu, - atrėžė Glacas. - Jis turi diplomatinės neliečiamybės statusą. Paprasčiausiai praleiskite. Ačiū, Endželai. - Baigęs kalbėti, leitenantas pasisuko į Emilijo ir pranešė: - Jis jau čia. Galbūt šįkart mums pasiseks.

- Aha, - atsiliepė Emilijo. Jis turėjo savų problemų, dėl kurių reikėjo pasukti galvą.

Reaktyvinis lėktuvas "Veridge" išskridęs iš Rio de Žaneiro pakeliui buvo nusileidęs Karibų archipelage bei Majamyje, kol galiausiai nutūpė Kenedžio oro uoste. Keleiviai pradėjo lipti iš lėktuvo. Pirmiausia - pirmoji klasė. Pinigams visada pirmenybė. Pirmąja klase atskrido vos penki žmonės. Keturi iš jų priklausė "pilkų kostiumų, portfelių "diplomatų" ir auksinių laikrodžių" kategorijai, ir tai jiems suteikė teisę bet kuriame pasaulio kampelyje naudotis Turtingųjų Privilegijomis. Penktasis, Santosas, irgi buvo neeilinis tipas, nors gal ir ne toks solidus: smulkaus sudėjimo žmogelis su smaila barzdele, panašus į miniatiūrinį Robertą de Niro matine tamsaus gymio oda ir skaisčiomis akimis, kurių kampučiuose slėpėsi smulkios raukšlelės, atsiradusios dėl nuolatinio laviravimo tarp priešiškų stovyklų. Jo diplomatinio kostiumo, mėlyno, su siaurais ruoželiais, atlape puikavosi ryškus ženkliukas - Simono Bolivaro ordinas, suteiktas Venesuelos vyriausybės už nuopelnus San Isidro salos pasiuntinio poste. Tikriausiai nieko nuostabaus, kad prie viso šito jis avėjo dabitiškus pusbačius

iš patentuotos odos su elastingais šonais. Išdidi laikysena, budrus žvilgsnis, vos žymi ironiška šypsenėlė, matyt, niekada nedingstanti iš jo veido.

Drauge su kitais keleiviais Santosas patraukė aidžiais koridoriais link imigracijos tarnybos ir muitinės posto. Be barzdos, jis dar želdinosi mažus "imperatoriškus" ūsiukus - kaip iš akies luptas trečiojo pasaulio šalių diplomatas. Buvo matyti, kad jis jaučiasi ne tiek Misrakio, San Isidro sostinės ir pagrindinio uosto, kiek Manheteno gyventojas. Išsitraukęs diplomatinį pasą, Santosas pademonstravo jį imigracijos tarnybos pareigūnui. Kietai sučiauptos pareigūno lūpos nežadėtų jam nieko gero, jeigu Santosas nebūtų akredituotas diplomatas, turintis teisę važinėti po Jungtines Valstijas kur tik nori, nelaukdamas niekieno kvietimo ir nebijodamas draudimo. Nei jis pats, nei jo bagažas negali būti tikrinami jokiomis aplinkybėmis, netgi įtartinomis. Įsitikinęs, kad šis subjektas iš tiesų neliečiamas - net jeigu ateitų tiesioginis įsakymas iš Glaco, sėdinčio lauke nušiurusiame "Pontiake" - pareigūnas nustojo čiaupytis, uždėjo antspaudą Santoso pase ir nulydėjo diplomatą akimis. Tas nužingsniavo toliau žaliu koridoriumi, iš ten, taip ir negavęs įsakymo atidaryti lagaminėlį, patraukė atsiimti savo bagažo, o paskui išėjimo link.

Nukėlęs ant stalo stovinčio telefono ragelį, pareigūnas surinko triženklį numerį ir išgirdęs lakonišką "Aha!", pranešė:

- Jis ką tik išėjo.

Specialioje aikštelėje Glacas padėjo automobilio telefono ragelį ir užgesino cigaretę. O juk Alisa širyt sakė, kad rūkymas jį pribaigs. "Ir kuo anksčiau, tuo geriau" - pridūrė ji. Alisa nuolat suirzusi nuo tada, kai jai nutraukė metadono kursą - atseit, aštuonerių metų gydymo visiškai pakanka. Glacas tik atsiduso. Tikriausiai jis gavo tai, ko nusipelnė. Juk tėtušis įspėjo jį, kad nevestų narkomanės, net jeigu ji katalikė.

- Išeina, - pranešė Emilijo.

Glacas užvedė seną apsilaupiusį "Pontiaką", ir karštame vasaros ore pakibo laukimo pauzė.

7 skyrius

Vos tik Santosas pro automatines duris išėjo į gatvę, prie šaligatvio pričiuožė ilgutėlis senas pasiuntinybės "Kadilakas". Geresnis vairuotojas už Chosė San Isidre dar negimė. Limuzinas sustojo priešais išėjimą tą pačią akimirką, kai pasiuntinys peržengė oro uosto pastato duris. Santosas buvo įsitikinęs, kad atlikti šį triuką daug sunkiau, negu suderinti salos biudžetą. Tiesą sakant, niekas ypatingai ir nesistengė tai padaryti. Santosas įsėdo į mašiną, stengdamasis neužminti ant Pako, gulinčio ant grindų po kilimėliu.

- Kelionė praėjo normaliai, pone? - pasiteiravo Chosė iš savo vietos prie vairo.

- Pakenčiamai. Visada malonu grįžti namo, net jei buvai išvykęs neilgam. O kaip reikalai klostėsi čia?

- Ta pati muilo opera, kaip visada. Antrasis sekretorius Chuaresas vėl apsikvailino su Dominikos Respublikos, - gal žinote, kaip galima būtų sutrumpinti šį pavadinimą? - pasiuntinio dukterimi. Kaip visada, apie tai nežino tik Chuareso žmona. Pirmoji sekretorė Širlė Čomola nėščia, daugumos nuomone nuo sodininko Feliuso. Ir dar keli panašūs incidentai.

- Žodžiu, viskas kaip įprastai, - reziumavo Santosas. - Labai gerai. - Ūmai jis prisiminė žmogų, gulintį po kilimėliu jam prie kojų. - O kaip tau sekasi, Pakai?

- Sveikas sugrįžęs, pone, - atsiliepė Pakas dusliu, bet kupinu pagarbos balsu.

- Nesikelk, - įspėjo jį Santosas. - Palauk, kol išvažiuosime iš oro uosto zonos. Niekas nematė, kaip tu įsėdai į mašiną?

- Ne, pone. Mane paslapčia įvedė į pasiuntinybės garažą, ir nuo tada guliu po kilimėliu.

- Labai gerai. Pasikalbėsime vėliau.

Jie išvažiavo į kelią, vedantį Manheteno link. Chosė jau įsitikino, kad juos seka senas "Pontiakas". Netrukus kairėje pasirodė Kvinso kapinės, o už jų - smingantys į padangę Niujorko dangoraižiai.

- Gerai, Pakai, - prabilo Santosas. - Dabar galime ir pasišnekėti. Tik nesisėsk.

Pakas nusiklojo kilimėlį. Tai buvo kresnas, panašus į sunkumų kilnotoją vyrukas, maišytos indėnų-ispanų kilmės, su vešliomis žandenomis, želiančiomis iki pat raumeningų žandikaulių apačios.

- Atvežėte? - paklausė jis.

- Be abejo, - patvirtino Santosas. - Planą juk būtina vykdyti.

Pakas linktelėjo. Būdamas penkių su puse pėdų ūgio, jis galėjo didžiuotis pusketvirtos pėdos pločio pečiais. Pakas buvo kilęs iš Mateloso, skurdžiausio San Isidro rajono, kur jo protėviai jau du šimtus metų dirbo Santosų dvaro žemę. Abi šeimas siejo tvirti vergo-šeimininko santykiai, kuriuos jie saugojo ir puoselėjo.

- Manau, turėtumėte žinoti, kad mus seka, - pranešė Chosė iš vairuotojo sėdynės.

- Nieko baisaus, - atsiliepė Santosas. - Aš numačiau tokią tikimybę. Pereikime prie reikalo, Pakai.

Atidaręs "diplomatą", Santosas atidėjo į šalį pluoštą valstybinių paslapčių, reikalingų tik priedangai, ir ištraukė brezentinį maišelį, iš pažiūros sveriantį apie porą kilogramų ir gatvėje kainuojantį ne mažiau dviejų šimtų tūkstančių dolerių: juk jame buvo du kilogramai beveik šimtaprocentinio (99.9) kokaino iš Santoso pusbrolio Oktaviano Maranio dvaro Bolivijos provincijoje Kočibamba.

- Žinai, ką daryti? - paklausė Santosas.

- Žinau, šeimininke, nesijaudinkite.

- Tau lengva kalbėti, juk atsakomybė už daugiamilijoninės operacijos sėkmę gula ne ant tavo pečių, teisingai?

- Žinau, kad jums nelengva, - patvirtino Pakas.

- Ir kuriems galams aš tai darau? Juk aš ir taip pakan-

kamai turtingas.

- Jūs aukojatės vardan San Isidro. Vardan jūsų - ir mano - *patria**.

- Taip, La Patria, - karčiai nusijuokė Santosas. - Argi ne keista, kokių kraštutinumų galima griebtis iš patriotizmo? Kai pagalvoju, ką mes išdirbinėjame...

Vairuotojas Chosė grįžtelėjo į juos ir sumurmėjo, krutindamas ūsus:

- Tie žmonės tebeseka paskui mus.

- Aš ir nesitikėjau, kad jie atstos, - atsakė Santosas. - Ar gali nuo jų atitrūkti?

- Čia, Midtauno tunelyje?

- Atleisk, užmiršau. Kai galėsi.

Jie išvažiavo iš tunelio į Manheteną. "Pontiakas" atsiliko per keturias mašinas. Visi trys stebėjo persekiotojus pro veidrodėlį, dėdamiesi nerūpestingi, nors iš tiesų buvo sunerimę. Ties Septintąja aveniu Chosė nutaikė momentą ir staigiai pasuko į dešinę, akimirkai dingdamas persekiotojams iš akių. Pakas atlapojo dureles ir iššoko laukan, tvirtai spausdamas prie krūtinės maišelį.

- Dabar vežk mane į "Godfrį", - paliepė Santosas, vos tik Pakas pasišalino.

Jeigu veiksmas būtų vykęs Kalifornijoje, limuzinas būtų tučtuojau apsisukęs ir nuriedėjęs sau. Bet kadangi čia buvo Niujorkas, "Kadilakas" zigzagais nuvažiavo per miestą, paskui vėl pasuko link centro, o leitenantas Glacas, atsilikęs per aštuonias mašinas, kartojo jo varginančius manevrus. Tuo tarpu Pakas įsigijo naujus persekiotojus, nepastebėtus nei vienos, nei kitos mašinos keleivių. Nuo pat oro uosto paskui "Pontiaką" važiavo dar vienas automobilis - rudas "Fordas" su įlenktomis radiatoriaus grotelėmis. Abiejų jo keleivių akiratis buvo nepalyginti platesnis, ir jie matė, kaip iš Santoso limuzino iššoko Pakas. Jie pasakė kažką savo vairuotojui, ir tas nuspaudė stabdžius. Išpuolę iš mašinos, du vyrai leidosi tekini paskui Paką.

---

*Tėvynė (isp.).

8 skyrius

Kelionė tarpmiestiniu autobusu iki Niujorko Uosto administracijos buvo ganėtinai nuobodi. Šalia Hobo sėdėjęs vyriškis riebaluota žalia striuke visą kelią tauškė apie savo mašiną, kurią turėjo vos septynias valandas, kol jo buvęs posūnis ją sudaužė. Atsiribojęs nuo senio šnekų, Hobas mintyse peržiūrėjo sąrašą žmonių, kuriems ketino paskambinti iš Makso namų ir paprašyti paskolinti pinigų. Paskui kurį laiką stebėjo pro langą, kaip autobusas spirale rieda žemyn link Linkolno tunelio. Nejučiomis vėl ėmė galvoti apie Milar. Rabino namuose ji atrodė išties žavingai. Prisiminė švelnią jos veido išraišką tą rytą vos prieš pustrečių metų, kuomet Britanijos pasiuntinybėje Gibraltare jiedu užregistravo savo santuoką.

Pravažiavęs Linkolno tunelį, autobusas įsuko į stotelę prie Uosto administracijos. Vos išlipęs Hobas pamatė neaukštą, kresną pagyvenusį vyrą rūsčiu bejausmiu veidu. Jis stebėjo išlipančius keleivius, laikydamas rankose lentelę su užrašu: "Hobas Drakonianas".

- Aš esu Hobas Drakonianas, - pasisakė Hobas, priėjęs prie jo.

Vyriškis apgręžė lentelę; kitoje pusėje buvo užrašas: "Sveiki atvykę į Niujorką".

- Aš Kelis, - prisistatė jis. - Maksas atsiuntė mane jūsų paimti.

Kelis vilkėjo iškrakmolytus medvilninius marškinius su mažais arkliukais baltame fone ir gelsvai žalias pusvilnones kelnes, avėjo paprastus, bet kaip reikiant išblizgintus rudus pusbačius. Blyškūs, ryte švariai nuskusti skruostai spėjo apželti penkių valandų šereliais. Nuo jo dvelkė alyvų odekolono aromatas. Hobas prisiminė, kad alyvų odekolono dar galima aptikti senose dalykinio rajono ir Mažosios Italijos kirpyklose.

Ant Kelio mažojo piršto žėrėjo žiedas su deimantu, veide blizgėjo mažos, rudos, krauju pasruvusios akys. Niujorkietiškas akcentas, kimus balsas, lyg ir draugiškas, tačiau bejausmis. Žodžiu, jis priklausė tam žmonių tipui, su kuriais geriau neprasidėti. Beje, Hobas ir neketino to daryti.

Kelis nusivedė jį link eskalatoriaus. Pakilę į viršų, jie išėjo į Devintąją aveniu. Po ženklu "Stovėti draudžiama" žaižaravo naujutėlaitis limuzinas "Kraisler". Šalia žaisdamas gumine lazda ir supdamasis nuo pirštų ant kulnų stypsojo policininkas.

- Ačiū, Duganai, - pasakė Kelis. - Aš tau labai dėkingas.

- Nėra už ką, - atsiliepė faraonas.

Kelis atidarė Hobui užpakalines limuzino dureles, paaiškinęs:

- Aš ir pats buvau faraonas. Žmogžudysčių skyrius.

Jie nuvažiavo centro pusėn ir netrukus sustojo prie vieno iš naujų gyvenamųjų namų Linkolno centre. Duris atidarė šveicorius su livrėja, vestibiulyje prie staliuko sėdėjo dar vienas uniformuotas žmogus.

- Ką jūs norite aplankyti, sere? - pasiteiravo Hobo budintysis.

- Tai Hobas Drakonianas, Makso Rozeno draugas, - paaiškino Kelis. - Jis čia truputį pagyvens.

- Misteris Rozenas man nieko neminėjo, - paprieštaravo budintysis.

- Tuomet paskambink jam ir pats paklausk.

Kiek pagalvojęs budintysis gūžtelėjo pečiais.

- Jeigu tu taip sakai, tai viskas gerai, Keli.

Kelis nusivedė Hobą link lifto pakeliui bambėdamas:

- Na, ir mulkiai tie graikai!

Hobas nieko nesuprato ir tik žiūrėjo, kaip auga skaičiai langelyje. Jie greitai švysčiojo, keisdami vienas kitą, ir po penkiasdešimties Hobas liovėsi skaičiavęs aukštus. Atrodė, kad praėjo visa amžinybė, kol liftas pagaliau sustojo.

Kelis pirmas nužingsniavo kilimu išklotu koridoriumi link durų su lentele: "Penthauzas" - tarytum be jos niekas nesusiprotėtų, kur pateko. Išsitraukęs raktą, kelis atrakino duris ir įėjo kartu su Hobu.

9 skyrius

Hobas atsidūrė erdvioje patalpoje su baltomis sienomis ir blizgančiu parketu. Tolimajame gale pro didžiulį, nuo grindų iki lubų, langą atsivėrė plati pietinio Manheteno panorama. Prie durų stovėjo antikvarinis rankų darbo rašomasis stalas. Už jo sėdėjo ir plepėjo telefonu maždaug dvidešimt šešerių metų moteris kaštoniniais plaukais, apkirptais "pažo" stiliumi. Dailus veidelis, rudo tvido švarkelis, po švarkeliu - persiko spalvos palaidinė. Siauras juodas sijonas, atidengiantis sukryžiuotas kojas, pakankamai gražias, kad galima būtų atidengti. Ausyse metaliniai žiedo formos auskarai, ant kaklo smulkių perlų vėrinys.

- Aš tau perskambinsiu, - pasakė ji, padėjo ragelį ir atsigręžė į įėjusiuosius. - Sveikas, Keli. - Ji apdovanojo Hobą kerinčia šypsena. - Jūs Hobas?

- Hobas.

- O aš Dori. Maksas tuoj grįš. Gal norite ko nors išgerti?

- Ne, ačiū.

- Kitkuo vaišina pats Maksas. Sėskitės, jauskitės kaip namie.

Hobas įsitaisė ant odinės sofos šalia stalo. Už jos stūksojo dešimties pėdų aukščio siena iš knygų spintų. Kiekvienoje spintoje buvo po aštuonias lentynas, o kiekviena lentyna buvo pristatyta, prikimšta, prigrūsta vaizdo kasečių. Kasečių krūvos pūpsojo ir ant žurnalinių staliukų, ir netgi ant grindų mažoje virtuvės nišoje.

Dar Ibicoje Maksas minėjo, kad mėgsta kiną. Apie tai bylojo ir du vaizdo magnetofonai - "Sony" bei "Panasonic AG-6810". Šalia trisdešimties colių įstrižainės televizorius "Sony". Likusias sienas dengė įrėmintos manekenių nuotraukos su au-

tografais. Ant koridoriaus sienų puikavosi keli Mados instituto diplomai. Iš muzikinio centro liejosi prislopinta muzika. Ore tvyrojo marihuanos ir šviežiai pakepintų kavos pupelių kvapas.

Daugiau Hobas nieko nespėjo įžiūrėti, nes į kambarį įvirto Maksas - aukštas, dar labiau papilnėjęs, su pilku itališku šilkiniu kostiumu, raudonu tvido kaklaraiščiu ir nevalytais gruoblėtos odos batais. Raudoną stambių veido bruožų veidą rėmino juodi banguoti vos žilstelėję plaukai. Maksas stipriai spūstelėjo Hobui ranką, tuo pat metu kita ranka sugniaužda-mas jo petį. Jo didelės rudos akys žvilgėjo.

- Hobai! Trauk mane devynios, kaip džiaugiuosi tave matydamas! Jau susipažinai su Dori? Be jos šita kontora prapultų. Hobai, toji vasara Ibicoje buvo nuostabiausia mano gyvenime.

- Man tie metai irgi buvo sėkmingi, - pritarė Hobas.

Maksas sugriebė jį už pečių ir žaismingai krestelėjo.

- Žinai, aš visą laiką ruošiausi grįžti į Ibicą.

- Bet taip ir neprisiruošei.

- Bijojau, kad įstrigsiu ten ilgam.

- Juokauji?

- Gal ir ne. Aš tampu turčiumi, Hobai, bet gyvenimo džiaugsmų beveik nematau. - Jo lūpose tai nuskambėjo gana patetiškai.

- Na, bent jau filmų tau netrūksta.

Grįžtelėjęs į spintą, prigrūstą kasečių, Maksas šyptelė-jo.

- Taip, tas tiesa. Kvaitalo irgi netrūksta, turiu omeny "žolę". Ir šiaip visko iki kaklo, išskyrus... - Jis nusuko akis. - Gal pereikim prie malonesnės temos, ką? Tu valgei? Čia netoliese yra užeigėlė, kur kepa gardžiausius kiaulienos šonkauliukus šioje Grinvilio pusėje. Manau, neatsisakysi šn-iukštelėti? - Tai sakydamas, Maksas išsitraukė iš kišenės stiklinį dviejų gramų talpos flakonėlį ir įbruko Hobui kartu su paauksuotu skustuvo peiliuku.

- Juk ne dabar pat, - suglumo Hobas.

- Nesidrovėk, seni, pripulk. Šitas kvaitalas - tai Mėly-nasis Žudikas iš Bolivijos.

Atkimšęs flakonėlį, Maksas išbėrė ant stiklinės lėkštelės žiupsnelį baltų kristalinių melsvo atspalvio miltelių, primenančių Pirminį Kristalą, apie kurį nuolat pliurpia narkomanai, svaičiodami apie pasakiškus brangiojo krovinio kiekius, niekuomet nepasiekiančius paskyrimo vietos.

- Štai ir šiaudelis, be abejo, - Maksas įteikė Hobui paauksuotą šiaudelį, įpjautą viename gale.

- Maksai, aš nebevartoju...

- Juokauji? - Maksas išpūtė akis. - Hobai? Senasis Hobas Demonų Siaubas? Gal meteisi į religiją? Nagi, vaikeli, atleisk varžtelius!

Hobas gūžtelėjo pečiais, nusišypsojo ir paėmė šiaudelį. Jis jau daugiau kaip pusmetį nebevartojo stiprių narkotikų. Vienas gydytojas Paryžiuje įtikino Hobą, kad tai ne į naudą jo aterosklerotiškai kraujagyslių sistemai. O ir jo paties sveikas protas, kad ir kaip mažai jo beliko, tvirtino, kad po kiekvieno trumpo kaifo stoja ilgas ir niūrus šleikštulio periodas.

Bet atsisakyti buvo labai sunku. Dori stebėjo jį skaisčiomis ciniškomis akimis. Patys žinote, kaip būna su senais narkomanais. Hobo pirštai patys suėmė šiaudelį. Maksas atidarė rašomojo stalo stalčių ir išėmė šešių colių onikso plokštelę su dvejomis ilgomis, riebiomis baltų miltelių linijomis, vingiuojančiomis nuo vieno galo iki kito. Varvindamas seilę, Hobas pasilenkė ir įtraukė į šnerves pirmąją porciją. Ji praėjo nepriekaištingai. Tarsi susitiktum su senu draugu. Milteliai sprogo nosyje įjungdami malonumo centrus, krūtinėje lyg oro burbuliukai pakilo džiaugsmingas kikenimas. Kažkieno balsas (Hobas apgailestaudamas pripažino, kad jo paties) pratarė:

- Tik kartelį, ir viskas bus gerai.

Kokainas - savotiška medžiaga, bet vadinti jį tobuliausiu iš narkotikų būtų tiesiog juokinga. Dauguma žmonių patiria kaifą tik pirmą kartą. Paskui greitai išsivysto įprotis, ir kokainas nebeduoda nieko, nebent sustiprina ir taip nesilpną polinkį į saviapgaulę. Tačiau būtų pernelyg apmaudu pripažinti tiesą, jog po vieno smagaus vakarėlio visi tavo kaifai lieka praeityje, o sykiu ir visi geri ketinimai. Šįkart Hobas šiek tiek apkvaito,

kaip kvaistama nuo pirmosios rytinės cigaretės. Bet kartu pajuto ir nemalonų prieskonį, peršėjimą gerklėje, nervinį drebulį, neišvengiamą kokaino palydovą. Hobas įtraukė dar vieną porciją, kad nuslopintų pirmosios pasekmes ir pereitų į malonią fazę, taip sakant, pagautų kaifą. O paskui ir trečią, kadangi antroji nebuvo veiksminga. Kaip visada, saviapgaulės mechanizmas įsijungė visu pajėgumu.

Tai išsklaidė įtampą, jeigu tokia ir buvo. Maksas dusyk giliai įtraukė miltelių, Kelis, kartelį truktelėjęs nosimi, nudreifavo link sofos ir pasiėmė laikraštį - užkaifavęs, bet budrus. Dori irgi truputį šniukštelėjo prieš atsiliepdama į telefono skambutį. Tik Hobas, sykį pradėjęs, uoliai tęsė toliau, kadangi Maksas negailėdamas bėrė ir bėrė ant onikso plokštelės brangiųjų miltelių.

Geri Hobo ketinimai išgaravo (panašu, kad pro šiaudelį) anksčiau, negu jis spėjo juos suformuluoti. Gal jis per giliai paėmė į širdį skyrybas su Milar? Nors jis ir džiaugėsi atgavęs laisvę, tačiau be Milar pasaulis atrodė ne toks optimistiškas. O gal jis sutriko, ūmai suvokęs, kad mintis praleisti savaitgalį su Maksu, kurį pažinojo tik vieną vasarą prieš dešimtį metų, galbūt nėra tokia jau puiki? O gal jį išmušė iš pusiausvyros situacija su traspaso? Kaip galėjo donas Estebanas taip pasielgti?! Hobas beveik bijojo grįžti į Ibicą, tačiau suprato privaląs grįžti kuo greičiau ir pamėginti atitolinti neišvengiamą K'an Poeto, - o kartu su vila ir gyvenimo būdo, - praradimą. Ar dėl kokaino poveikio, ar, atvirkščiai, nepaisant jo poveikio, Hobą ūmai prislėgė nerimas ir neviltis. Praskridęs daug laiko juostų, jis nespėjo persukti savo biologinio laikrodžio. Dabar reikia tik nepaleisti vadžių iš rankų, kol grįš jėgos. O tuo tarpu dar truputį balzamo... Hobas vis stvarstė šiaudelį ir traukė pro nosį ilgas banguotas Mėlynojo Žudiko, ar kaip ten jį vadina šį sezoną, gijas.

Telefonai čirškė be paliovos, ir Maksui teko grįžti į kabinetą padirbėti.

- Kelis palydės tave į tavo kambarį. Iki pasimatymo, vaikeli.

Maksas pasišalino. Bet Hobas dar kuriam laikui pasi-

liko, neįstengdamas atsiplėšti nuo kokaino. Kelis sparčiai jį vijosi, šniaukšdamas porciją po porcijos ir postringaudamas apie kažkokią sporto šaką - atrodo, apie beisbolą, tačiau Hobas nebuvo tuo tikras.

Per valandą Hobas prisiuostė tiek boliviškųjų žygio miltelių, kad būtų galėjęs visu greičiu nubuksuoti garvežį iki Olbanio ir atgal. Ir nė velnio nepajuto. O jei ir pajuto, tai tik nuovargį.

Tai vadinama atvirkštiniu efektu. Jis pažįstamas visiems narkomanams: kartais narkotiko poveikis būna visiškai priešingas tam, koks turi būti visų aplinkinių tvirtinimu. Tarytum tave apimtų nemiga prisigėrus migdomųjų. Arba akys lipte liptų, kokainui ar amfetaminui suveikus ne iš to galo.

Kažkuriuo momentu iš kabineto išėjo Maksas. Hobas trūktelėjo kartu su juo ir, atrodo, pasakė:

- Turiu kai kam paskambinti. O tada eisiu gulti.

- Puiki mintis, - pagyrė Maksas. - Man derėjo įspėti tave, kad nepadaugintum. Kertu lažybų, pas jus Europoje tokios kokybės kvaitalų nė su žiburiu nerasi. Eime, palydėsiu tave į kambarį.

Maksas nusivedė svečią į apartamentų gilumą. Ten buvo dar keli kambariai: nedidelė svetainė, miegamasis bei vonia.

Svetainės kampe stovėjo stiklinis arbatos stalelis, užverstas narkotikais: kokaino flakonėliais, plastikiniais paketėliais su marihuana, buteliukais su įvairiausiomis piliulėmis. Ten pat gulėjo neišvengiamoji onikso plokštelė su baltų miltelių vagelėmis, auksinis skustuvas ir auksinis uostymo šiaudelis. Šalia stovėjo krištolinis grafinas, pilnas skaidraus skysčio - galbūt vandens - ir pora taurių.

- Tai ritalinas, - pasakė Maksas, kilstelėjęs vieną buteliuką su piliulėmis, - tam atvejui, jei reikės nuslopinti efektą. O čia perkodanas. Štai šitos mažos žalios su skylutėmis - meksikietiškas valiumo pakaitalas, o šitos... nepamenu, kaip vadinasi... žodžiu, braziliškas kvaaliudino variantas.

- Maksai, tarpmiestinis! - šūktelėjo Dori iš kabineto.

- Mėgaukis, - pasakė Maksas ir išėjo.

Likęs vienas, Hobas išsikraustė lagaminą, niūniuodamas po nosimi. Netikėtai jis pasijuto tiesiog puikiai. Sukabinęs drabužius į spintą, padarė pertraukėlę: šniukštelėjo dar vieną narkotikų dozę ir išsidrėbė ant sofos. Ir staiga pasijuto ne taip jau gerai.

Bet nepaisant to, vis tiek trūktelėjo dar vieną porciją, ir nemažą, o tada prisitraukė arčiau telefono aparatą, įmontuotą į Peliuką Mikį. Nepraėjus nė pusvalandžiui, Hobas jau buvo apskambinęs visus pažįstamus ir pusiau pažįstamus Niujorke bei jo apylinkėse - visus, kiek įstengė prisiminti. Daugumos neužtiko namie. Tie, kuriuos užtiko, jokios užuojautos neparodė. Mielai padėčiau, Hobai, tačiau dabar toks sunkus laikotarpis... Penki skambučiai, ir nė vieno cento. Traspaso apmokėjimo terminas baigiasi liepos penkioliktąją. Šiandien birželio devynioliktoji.

Pabeldęs į duris, į kambarį įėjo Kelis.

- Man reikia pametėti Maksą pas Šraiderį, jis vėluoja į susitikimą. Grįš, kai tik galės. Liepė perduoti, kad jaustumėtės kaip namie. Jūs gerai jaučiatės?

- Geriau nebūna.

- Ką, negera?

- Šiek tiek.

- Tai dėl to, kad jūs nepratęs prie šito šlamšto, - Kelis parodė į kokainą. - Štai, nurykite šitą, iškart atsigausite.

Iškratęs iš buteliuko tabletę, violetinę su auksiniais taškeliais, Kelis įdavė ją Hobui ir įpylė iš grafino vandens.

Įpratimas - antras prigimimas. Hobas prarijo piliulę net nesusimąstęs. O tada paklausė:

- Ką jūs man davėte?

- Tai paprasčiausi spazmolitiniai. Korėjietiška formulė. Iki greito pasimatymo.

Kelis išėjo.

O Hobas susimąstė, ar vertėjo gerti tą tabletę. Tačiau jau po kelių sekundžių jo veidą nutvieskė palaiminga šypsena. Skausmas dingo. Nusitraukęs sportinius batus, jis išsitiesė ant sofos. Per ištiestos rankos nuotolį stovėjo stereo grotuvas, ir Hobas jį įjungė. Kambarį užliejo raminanti muzika.

Patogiai įsitaisęs, Hobas užmerkė akis. Laikas nusnūsti.

10 skyrius

Prieš jį - puikus senas namas iš vėjų ir smėlio išėsto akmens, stačiakampis, elegantiškų proporcijų, pagrįstų "auksinio pjūvio" taisykle. Žodžiu, klasikinis Vidužemio kultūros statinys. Kieme vynuogienojai. Už namo matyti siauras mėlynas Vidužemio jūros ruoželis. Ankstyvas rytas, oras vėsus ir gaivus.

Atlapos dvivėrės durys, neįprastai plačios ir aukštos, veda į prietemoje skendinčią patalpą su rudomis betoninėmis grindimis ir aukštu šiaudiniu stogu. Tai tos fazendos, kur Hobas gyveno iki K'an Poeto, svetainė. Ant grindų išblukęs, bet brangus persiškas kilimas. Prie vienos sienos žema sofa, užtiesta vilnoniu akį rėžiančių spalvų ir neharmoningo rašto apklotu. Ant jo miega dvi katės. Šalia sofos žemas, bet didelis bronzinis ovalo formos staliukas. Ant staliuko - trijų pėdų aukščio kaljanas, greta - plastmasinė peleninė su Londono viešbučio "Brown" firminiu ženklu. Aplink stalą sustumti trys nepatogūs linksmų spalvų krėslai - tarytum trys išsipustę chuliganai, gavę po kulką į pilvą. Kambarį apšviečia dvi žibalinės lempos iš bronzą imituojančio metalo, su matinio stiklo gaubtais, išmargintais smulkiomis mėlynomis rugiagėlėmis.

Kairėje laiptai, vedantys prie stiklinių dvivėrių durų. Už jų - Hobo kabinetas. Kabinete prie nedažyto fanerinio stalo sėdi Hobas. Prieš jį - didelė mechaninė rašomoji mašinėlė "Olimpas". Stalas užverstas popierių šūsnimis. Hobas karštligiškai spausdina.

Iš pirmojo aukšto atsklinda balsas. Tai Keitė, ką tik išėjusi iš virtuvės. Vos dvidešimt dviejų metų, žavi ir miela, šviesiai rusvi plaukai krenta ant nugaros - tikras gėlių kartos įsikūnijimas.

Keitė: "Pietūs paruošti!"

Hobas: "Tuoj ateisiu. Reikia pabaigti normą".

Keitė: "Kiek puslapių šiandien?"

Hobas: "Dvylika. Nedaug beliko".

Jis vėl įsmeigia akis į klavišus ir spausdina toliau. Mes prisiartiname ir dirstelime jam per petį. Hobas rašo: "Atėjo laikas visiems geriems žmonėms skubėti į pagalbą Hobui Drakonianui". Vėl ir vėl. Mes matome, kad ir kituose puslapiuose kartojamas tik šitas vienas sakinys.

Scena užtemsta, paskui vėl nušvinta. Viskas pasikeitę. Mes tampame stebuklų stebuklo liudininkais: snieguotas rytas Ibicoje. Vila švyti baltumu sniego nužertos žemės fone. Migdolmedžių ir algorobus medžių siluetai ryškėjo balto dangaus fone. Viskas atrodo taip nerealu. Hobas ir Keitė krauna paskutinius lagaminus į mašiną - nebrangų "Sitroen-Dian-6". Vynuogienojai jau numetę lapus, kačių niekur nematyti. Mašina, stovinti prie sodo tvoros, taip prikrauta, kad beveik liečia dugnu žemę.

Hobas įeina į namą ir uždaro plačias paradines duris, paskui užrakina jas didžiuliu geležiniu raktu, sveriančiu ne mažiau svaro. Susėdę į mašiną, Hobas ir Keitė nurieda žemyn akmeniniu keliuku į asfaltuotą kelią. Abipus jo banguoja Ibicos kalvos, įstabus biblinis peizažas, nuožulnūs šlaitai, avys ir ožkos, sodai, uolėta žemė, neaukštos mūrinės sienos, akmeniniai ūkininkų namai. Pravažiavę apie mylią, jie išsuka iš kelio į keliuką, sustoja prie namo ir išlipa iš mašinos. Jų pasitikti išeina sutuoktinių pora - sprendžiant iš drabužių, ispanų valstiečiai. Hobas grąžina raktą. Ūkininkas eina į namą, paskui grįžta su buteliu ir stiklinaitėmis ant plastmasinio padėklo. Įpila vyno į dvi stiklinaites. Kiekvienas geria į visų sveikatą. Visi paeiliui apsikabina. Hobas ir Keitė vėl sėda į mašiną. Jai pajudėjus iš vietos, ispanų pora apsiašaroja. Pamatę tai, Hobas ir Keitė irgi neįstengia sulaikyti ašarų. Jie palengva rieda keliu link Ibicos uosto.

- Baigta, - sako Keitė.

- Viskas bus gerai, - atsiliepia Hobas.

- O, Hobai! Aš taip trokštu tavęs! - šūkteli Keitė.

- O kaipgi Naidželas? - klausia Hobas.

- Man tereikia pasakyti jam, kad tarp mūsų viskas baigta. Bet šįsyk tu rimtai kalbi, Hobai? Tu iš tiesų daugiau nebedinginėsi?

- Aš niekada tavęs nepaliksiu, - prisiekia Hobas.

Netikėtai sugrįžta ankstesnioji scena - didelė balta fazenda ant stačios kalvos virš pagrindinio kelio į Figueral. Kamera parodo Morno slėnio panoramą, po to baltą Akva Blankos paplūdimio kraštelį kiek žemiau žėrinčio žydros jūros ruožo.

Neįtikėtina, bet jau pavasaris. Keitė vilki lengvutę šviesią suknią, plazdančią vėjyje. Ji šypsosi. Medaus spalvos plaukai plaikstosi apie veidą. Žydi smulkios pavasario gėlės - miniatiūriniai vilkdagiai, nykštukinės orchidėjos, skaisčiai raudonos aguonos. Nepasiekiamame aukštyje, po pačiu bekraščio žydro dangaus kupolu, plaukia keletas besvorių debesėlių. Hobas ir Keitė stovi greta, žvelgdami vienas kitam į akis. Štai ji, kulminacija, nepasiekiamos svajonės išsipildymas.

Ir staiga vyriškas balsas sako:

- Atleiskite, sere.

11 skyrius

Pakas iššoko iš mašinos, brezentinį Santoso maišelį pasikišęs po marškiniais "guajabera" su klostėmis priekyje. Nešulys ištempė klostes, tačiau Pakas nekreipė į tai dėmesio. Nors jis ir mėgo dailiau apsirengti, progai pasitaikius, tačiau niekuomet perdaug nesirūpino išvaizda. O ir padorių drabužių įsigijo tik prieš porą metų, kuomet donas Santosas išsivežė jį iš šeimos dvaro Mateloso provincijoje, rytiniame San Isidro pakraštyje, ir įdarbino šalies pasiuntinybėje Niujorke.

Paėjėjęs Septintąja aveniu centro link, Pakas pasuko į Aštuntąją, nusigavo iki Keturiasdešimt pirmosios ir įžengė į Uosto administracijos pastatą. Visi jo pojūčiai buvo įtempti lyg stygos. Pakas seniai ruošėsi šiam momentui. Jo vaidmuo buvo nedidelis, bet gyvybiškai svarbus. Jis puikiai suvokė esąs pagrindinė San Isidro ekonomikos atgimimo grandis. Taip, jis ir žmonės, su kuriais jis dirba - Santosas bei kiti, likę tėvynėje - yra paskutinė San Isidro tautos viltis, vienintelis jos šansas užimti vietą po skaisčia progreso saule, vietą, teisėtai jai priklausančią.

Dėstytojas, San Isidro universitete skaitęs jiems ekokatastrofų teorijos kursą - studentai jį labai gerbė, nors už akių ir vadino Umberto D - pirmasis atvėrė Pakui akis, išaiškinęs, kodėl trečiojo pasaulio šalis neišvengiamai ištinka negandos.

- Nesileiskite mulkinami Amerikos ir Rusijos, - griaudėjo Umberto D iš savo katedros centrinėje San Isidro universiteto auditorijoje. - Jų ideologinės batalijos - tik maskuotė. Po ja slypi tai, dėl ko kovojama iš tiesų - kam atiteks pinigai. Visai kaip lošiant pokerį, mano bičiuliai, iš šiame lošime mažosios nacijos praras viską. Harvarde tai vadina "ekonomine pokerio stalo teorija". Trečiasis pasaulis liks be cento, o bankas atiteks

koncernui "United Fruit" ir į jį panašiems. Daugiausia, ko mes galime tikėtis - tai kad kokia nors mielaširdinga tarptautinė kompanija pastatys čia pramogų centrą ir įdarbins mus oficiantais. Ši tendencija neišvengiama - nebent mes patys nukreiptume ją į priešingą pusę. - Čia jis kilstelėdavo išdžiūvusią ranką ir karčiai šyptelėdavo. - Ir šis uždavinys - duoti šansą San Isidrui išlipti iš duobės - tenka jums, tautos jaunimui.

Pinigų nuolat trūksta. Tačiau švietimas - prioritetinė sritis. Finanserijos planuotojai paskaičiavo, kad šimto milijonų dolerių užtektų paversti San Isidro universitetą aukščiausio lygio mokymo įstaiga, o toliau viskas klostytųsi savaime. Kadangi San Isidre gyventojų nedaug, kiekvienas suaugęs salos gyventojas galėtų trejiems metams palikti visus kitus darbus ir gaudamas valstybinę stipendiją perprasti šiuolaikinės istorijos, mokslo, literatūros, meno, geopolitikos, matematikos, senovės kalbų ir t.t. pagrindus.

- Ateityje, - tvirtino profesorius, - pasirinkimo problema supaprastės. Arba jūs konstruojate mikroschemas, arba jas surinkinėjate. Jeigu neužtenka proto, teks darbuotis rankomis.

Bet kaip San Isidre įgyti proto? Reikia mokytis. O kaip užsimokėti už mokslą?

Kaip pasakytų nacionalinis amerikiečių didvyris Klintas Istvudas, **Bet Kokiu Įmanomu Būdu**.

Viena iš nacionalinio augimo magistralių nusidriekė, galima sakyti, savaime. San Isidras yra labai patogioje geografinėje padėtyje narkotikų prekybai. Tai nedidelė sala Karibų jūroje, už 170 mylių nuo Barankilijos. Čia yra didelis oro uostas, niekada neliekantis be darbo, kadangi tarifai ganėtinai žemi, lėktuvų praskrenda daug. Aišku, dar vienas pajamų šaltinis nepakenks, o dabar pats tinkamiausias metas. Gabenti narkotikus iš Kolumbijos darosi vis sunkiau. Todėl iš Medeljino buvo atskridę keli svarbūs asmenys pasišnekėti su prezidentu, daktaru Sačesu Alvaresu. Daktaras Sačesas pasiūlė dešimties procentų nuolaidą didmeninei prekybai, ir už tai jam buvo leista įvesti į rinką savo paties prekę - Blyškųjį San Isidro Šarachą, į kurį dedamos nemažos viltys. Jeigu viskas klostysis kaip numatyta, netrukus jis įgis didelę paklausą išrankiųjų

narkotikų varotojų tarpe.

Sačesui, liuteronų pamokslininkui, buvo nelengva apsispręsti žengti nusikalstamu keliu. Salos prezidento biografija prasidėjo Štokhauzene, kur jis dirbo uosto kroviku. Į San Isidrą jis pateko beveik prieš trisdešimt metų, iš pradžių ilgokai pagyvenęs Šanchajuje ir dar ilgiau - Amerikos Samoa. Bet galiausiai Sačesas pasidavė pagundai bent tokiu būdu pagelbėti savo nuskurdusiai, alkanai, pelagros iškankintai tautai, konkuruojančiai su Haičio gyventojais dėl paskutinės vietos skurdžiausių pasaulio tautų sąraše.

San Isidras plikas kaip tilvikas. Miško jis neteko dar prieš tris šimtus metų, naudingomis iškasenomis nepasižymi, taigi belieka tik žemės ūkis bei kalnakasybos darbai. Žuvis salos vandenyse seniai išgaudyta. Statyti puslaidininkių gamyklą varganuose sostinės priemiesčiuose niekas nesiima. Prieš porą metų Pasaulinis bankas Kalėdų proga išskyrė salai dvidešimt milijonų, tačiau dabar jis turi kitų, perspektyvesnių kandidatų. Beje, visi pinigai buvo išleisti kovai su infekcija, užnešta Jungtinių Tautų inspektorių - vadinamąja "norvegiška baltai mėlyna karštine", liga, kuria užsikrėtęs žmogus miršta, kliedėdamas apie fiordus. Kuomet infekcija pagaliau buvo įveikta, San Isidro gyventojai vėl liko be cento. Kas gi beliko salos prezidentui, jei ne pasukti nusikaltimo keliu? Gerai dar, kad yra bent tokia galimybė, tegu ir neteisėta.

Prezidentas Sačesas patikėjo problemos sprendimą savo dešiniajai rankai, atstovui Jungtinėse Tautose Overiui Santosui i Mačegai. Santosas atgabeno pirmąją, pačią svarbiausią partiją - pirmąjį Sniego maro, Baltojo Plepio, Kikenančiųjų San Isidro Dulkelių, Blyškiojo Šaracho pavyzdį. Įvežti jį į šalį buvo daugiau negu paprasta. Šis etapas buvo visai nepavojingas. Net jei valdžiai ir kiltų įtarimas, tikrinti diplomatinį bagažą niekas nesiryžtų, antraip tuoj kiltų skandalas. Bet štai tolimieji etapai bus sunkesni. Juk sėkmingas San Isidro kokaino pardavimas priklauso ne vien nuo to, ar pavyks rasti pirkėjų. Nereikia užmiršti apie tarptautinį kartelį, jis kur kas pavojingesnis už federalus. Nors Medeljinos kartelis prižadėjo prezidentui savo paramą, vyrukai iš Kali laikosi kitokios nuomonės. Ir visgi Sačesas tiki, kad viskas susiklostys

sėkmingai.

- Atminkite du dalykus, - pasakė Sačesas Santosui prieš pastarojo išvykimą.

- Kokius?

- Pirma, nesileiskite sučiumpamas federalų. Antra, nesileiskite niekieno apiplėšiamas.

Deja, nebebuvo laiko patepti Niujorko policiją ir Kovos su narkotikų prekyba agentūrą. Santosą tai liūdino, bet jis nieko negalėjo pakeisti: susitarimai egzistuoja tarp senų žaidėjų, o naujokams tenka pasikliauti likimu. Kebli situacija. Santosas žinojo, kad Niujorke policija linkusi į korupciją, bet mėgsta ir pademonstruoti savo darbo efektyvumą. Iš anksto neįmanoma pasakyti, su kuo susidursi.

Niujorkas - kontrastų miestas, ir tai, suprantama, apsunkina užduotį.

Bet Niujorkas - tik tarpinė stotelė. Naujoji narkotikų platinimo zona yra Europoje.

Todėl Santosas perdavė bandyminį maišelį Pakui, ištikimam šeimos vasalui. Tolesnio etapo sėkmė priklausys nuo jo.

Pakas mąstė apie visa tai, kaip mąstytų bet kuris kitas jo vietoje, žingsniuodamas Brodvėjumi su pora kilogramų prekės brezentiniame maišelyje, prispaustame prie įdegusio pilvo su juodu plaukų ruoželiu per vidurį. Kurį laiką jis nebekreipė dėmesio į tai, kas vyksta aplinkui, nes aplinkui vyko tik įprastos Niujorko gyvenimo scenos, įprasta didmiesčio kasdienybė. Bent jau taip atrodė iš pažiūros.

Tačiau po minutėlės Pakui teko pakeisti nuomonę. Jo periferinio matymo laukas buvo kur kas platesnis, negu eilinio civilizuoto žmogaus, ir žvitrios akys pastebėjo tai, ko jis visiškai nesitikėjo išvysti. Pirmiausia vaikino dėmesį patraukė judesys pačiame matymo lauko pakraštyje, nežymiai iškrentantis iš bendro ritmo. Pakas patraukė centro link, paskui pasuko į Keturiasdešimt Septintąją aveniu, ties posūkiu užmesdamas žvilgsnį į vitriną, ir pamatė blausų dviejų vyrų atspindį. Jų spinduliuojamas įtarumas ir įtemptas budrumas sustingusiose lyg reptilijų akyse aiškiai bylojo: jie seka Paką.

12 skyrius

Hobas atsimerkė. Šalia stovėjo pagyvenęs ne itin juodas negras romiu veidu ir susirūpinęs žvelgė į jį. Jis mūvėjo tvarkingai išlygintus džinsus ir vilkėjo mėlynus darbinius marškinius. Plieno pilkumo plaukų vainikėlis aplink pilkę, ant nosies akiniai metaliniais rėmeliais, ant kaklo plona auksinė grandinėlė su mažyte auksine Dovydo žvaigžde.

Hobas atsisėdo. Akivaizdu, kad užsnūdo nenusirengęs. Pro langą plūdo saulės spinduliai, tad vargu ar jo buvo ilgai miegota. Nors visu kuo, įskaitant ir kvapą, tapo panašiu į supuvusią bulvę. Šnerves perštėjo po kautynių, kokaino miltelių sukeltų ant gleivinės. Pakaušyje įstrigo bukas skausmas, ko gero, nė kiek ne menkesnis už tą, koks būna pirminėje smegenų auglio vystymosi stadijoje. Visais kitais atžvilgiais Hobas jautėsi puikiai.

- Kas jūs? - paklausė jis negro.

- Henris.

- Mes pažįstami?

- Vargu. Aš Henris Smitas, tvarkau misterio Rozeno butą.

- Sveikas, Henri. Aš Hobas Drakonianas, misterio Rozeno draugas.

- Taip, sere. Aš taip ir pamaniau, kad jūs šeimininko draugas.

- Misteris Rozenas dar nepasirodė?

- Jo nebuvo, kai atėjau, - atsakė Henris, su nerimu žvelgdamas į Hobą.

- Kada laukiate jo grįžtant?

- Aš jo nelaukiu. Čekį jis palieka tiesiog ant šaldytuvo. Aš ateinu šeštadieniais. Kartais užtinku misterį Rozeną namie, kartais ne.

Šeštadieniais? Hobas atvažiavo pas Maksą penktadienį. Matyt, Henris supainiojo savaitės dienas.

- Man regis, Henri, šiandien penktadienis.

- Ne, sere. Šeštadienis.

- Jūs tuo įsitikinęs?

- Taip sere. Prieš ateidamas čionai kiekvieną šeštadienį užsuku į sinagogą ties 137-osios ir Lenoks aveniu kampu.

Hobas ėmė krutinti smegenis, bet tos atrodė gerokai paralyžiuotos. Jam buvo sunku suvokti net paprasčiausią teiginį. Jeigu tartume, kad šis teiginys iš tiesų paprastas. Taigi, šeštadienis. O tai reiškia, kad jis pratysojo čia kaip lavonas dvidešimt keturias valandas.

Ką gi, jis tiesiog pavargo. Tos žydiškos skyrybos išsunkia iš žmogaus paskutinį jėgų lašą... Na, tikroji priežastis, be abejo, slypi kokaino ir tos violetinės piliulės kombinacijoje. Kelis pakišo jam velniško galingumo relaksantą. Jeigu smegenys - raumuo, tai piliulė suveikė nepriekaištingai.

- Jūs kažko sverdėjate, - pasakė Henris stebėdamas, kaip Hobas stojasi ant kojų. Hobas iš tikrųjų jautėsi kaip naujagimis elniukas, žengiantis pirmuosius žingsnius. O atrodė kaip nušauta žirafa. Henris prilaikė Hobą, kad tas neatsitrenktų į žemę. - Gal atnešti jums kavutės, kol neišėjau?

Hobas jau norėjo atrėžti: "Po velnių, aš ir pats galiu išsivirti kavos, tik pasukite mane virtuvės pusėn ir lengvai stumtelėkite". Bet paskui jo proto velėną išvagojo dvi mintys. Pirmoji: "Atiduosiu viską pasaulyje už puodelį kavos, įspraustą į mano drebančias rankas". Antroji: "Kai tik Henris išeis iš kambario, galėsiu šniukštelėti kartelį kitą, ir iškart atsigausiu".

- Ačiū, Henri, jeigu jums nesunku, mielai išgerčiau kavos.

Henris nuėjo į virtuvėlę ir greitai paruošė Hobui tirpios kavos, įpylęs į puodelį karšto vandens iš čiaupo. Palaukęs, kol Hobas nugers porą gurkšnių, paklausė:

- Dabar jau geriau?

- Tiesiog puiku, Henri. Misteris Rozenas nesakė kada grįš?

- Jis man niekada nieko nesako, - palingavo galva

Henris. - Aš tik tvarkau butą. Dar ko nors pageidausite?

Hobas papurtė galvą.

- Tuomet jau eisiu. Iki pasimatymo kitą šeštadienį, jeigu jūs čia dar būsite.

Vos tik Henris pasišalino, Hobas atidarė arbatos stalelio stalčių ir iškart pamatė didelę onikso plokštelę, tvarkingai padėtą valytojo. Kokainas, skustuvas ir auksinis šiaudelis tebegulėjo ant plokštės. Matyt, Henris labai patikimas tarnautojas, jeigu kiekvieną šeštadienį randa čia tokių dalykų ir nepameta galvos. O gal jis tiesiog religingas.

Bet jeigu šiandien šeštadienis...

Teks pažvelgti tiesai į akis: jeigu šitas žmogelis buvo sinagogoje, vadinasi, tikrai šeštadienis.

O kur tuomet dingo penktadienis? Ir, jeigu jau kalba pakrypo apie tai, kurią savaitės dieną jis išskrido iš Ibicos? Kažkam pavažiavo stogas - arba jam, arba laikui. Ko gero, kol kas verčiau apie tai negalvoti. Diena pradingo. Kas pradings kitą kartą? Atskyręs skustuvo peiliuku dvi trumpas kokaino atkarpėles, Hobas įkvėpė jas pro nosį. Kristalėliai nudegino šnerves. O po sekundės galvoje prašviesėjo, dantų smegenys maloniai nutirpo lyg pirminėje peritonito stadijoje. Hobo savijauta iškart pagerėjo: jokia priemonė taip nepalengvina kokaino perdozavimo pasekmių, kaip pats kokainas. Kelias akimirkas Hobas kovojo su pagunda truktelėti dar porą kartų. Ir staiga suskambo telefonas.

Hobas nusprendė jo nepaisyti. Tačiau ne taip paprasta leisti telefonui įkyriai čirkšti, net jeigu jis ne tavo. Telefonas net springdamas reikalavo pakelti ragelį. Bet juk Maksas turėtų būti įjungęs autoatsakiklį! O gal jis paprasčiausiai nekreipia dėmesio į tokius skambučius - kam labai reikia, perskambins vėliau.

Telefonas atkakliai skambėjo. Nutilo gal tik po dvidešimto skambučio.

Hobas baigė gerti kavą, atsidarė lagaminą ir išdėliojo savo skurdų garderobą: atsarginiai džinsai, pora marškinių, baltinių pamaina ir storas megztinis tam atvejui, jeigu birželį netikėtai pašaltų. Tada nuėjo į vonią ir nusiprausė po dušu. Tai

padėjo. Nusiskuto. Tai dar labiau padėjo. Galiausiai apsirengė ir patraukė į svetainę.

Abu vaizdo magnetofonai, pasišiaušę mygtukais, skalėmis ir mažytėmis raudonomis bei žaliomis lempelėmis, atrodė baisiai sudėtingai. Nedera laužyti šeimininko žaislų. Hobas nutarė technika užsiimti vėliau, patenkinęs kur kas svarbesnį poreikį - jį kamavo alkis. Jis jau ketino panaršyti po virtuvėlę, kai telefonas vėl suskambo. Pirmajam aparatui pritarė dar vienas, esantis kažkuriame kitame kambaryje. Hobas nepakėlė nei vieno, nei kito ragelio, nusprendęs pirmiau apžiūrėti Makso apartamentus: gal šeimininkas guli kur nors be gyvybės požymių ar net be pačios gyvybės.

Makso miegamajame, esančiame kitapus svetainės, Hobas aptiko atidarytą biuro stalčių, o jame pustuzinį raktų ryšulėlių. Po raktais gulėjo visur esantys buteliukai su kvaišalais ir piliulėmis. Bet jokios žolės, nors Hobui labiausiai norėjosi būtent jos. Užtat ten pat po stiklu puikavosi koks pusantro tūkstančio dolerių šimtinėmis kupiūromis, suimtomis plačia mėlyna gumute. O po banknotais - trisdešimt aštuntojo kalibro revolveris "Smit&Veson". Hobas nė pirštu neprisilietė prie jo. Šitie daikčiukai kartais suveikia nuo menkiausio prisilietimo. Kiek galėjo spręsti Hobas, ginklas atrodė užtaisytas.

Žvelgdamas į revolverį, narkotikus ir pinigus, Hobas paniro į niūrias mintis. Bet ūmai vėl suskambo telefonas. Ir tą pačią akimirką buto durų spynoje sutraškėjo raktas.

13 skyrius

Norit atrakinti Makso buto duris, reikalingi trys raktai. Hobas girdėjo, kaip viena po kitos trakši spynos. Paskui durys atsilapojo, ir įėjo Dori, Makso sekretorė, su kuria Hobas jau susipažino - prieš dvidešimt keturias valandas, jeigu tikėtum Henriu. Bet jeigu netikėtum valytoju negru, išpažįstančiu judaizmą ir nevagiančiu savo šeimininko kvaišalų, tai kuo tada išvis tikėti? Dori vilkėjo juodą aptemptą nertinį ir tvido kelnes.

- Ar žinote, kiek laiko trunka atvažiuoti čionai iš Bruklin Haitso? - griežtai paklausė ji.

- Pusvalandį? - spėjo Hobas.

- Valandą dvidešimt minučių, įskaitant penkiolikos minučių prastovą ant tilto.

- Labai jus užjaučiu, bet aš dėl to nekaltas.

- Ir dar kaip kaltas! Maksas jau ne pirmą valandą mėgina jums prisiskambinti, bet ten, iš kur jūs atvykote, matyt, nepriimta atsiliepinėti į telefono skambučius. O gal jūs netgi dorai nesupratote, kas čia taip skamba.

- Mes Ibicoje esame girdėję apie telefonus, - pranešė Hobas, - bet jais nepasitikime.

- Akivaizdu. Žodžiu, Maksas paskambino man ir paprašė išsiaiškinti, gyvas jūs ar miręs, o jeigu gyvas, paprašyti jus nukelti telefono ragelį - Maksas nori su jumis pasikalbėti.

Visa tai Dori išbėrė svilindama Hobą žvilgsniu - žavinga ir įtūžusi, kaip tik tokia, kad Hobas pasijustų atsidūręs pažįstamoje teritorijoje: kaltinamas tuo, jog nepadarė kažko, ko nenorėjo daryti. Jis ką tik susipažino su Dori, bet žiūrint iš šalies atrodė, kad jų nevykusi santuoka jau balansuoja ant iširimo ribos. Hobas mintyse pasižymėjo, kad šios merginos jokiu būdu negalima vesti; visai pakaktų ir pasimatymų su atitinkamais pratęsimais.

- Ko jūs į mane taip spoksote? - neištvėrė Dori. - Gal mano makiažas netvarkingas?

- Žinote, jūs nuostabi, kai pykstate, - pasakė Hobas.

Dori išpūtė į jį akis. Nuo šitos stilistinės figūros, priešingybių derinio, jos išsipūtusios burės ūmai nukaro. Matyti, kad dviprasmybės varo ją iš proto. Hobas pastebėjo, kad apatinė merginos lūpa drėgnai sužvilgo.

- Jūs trenktas, - galiausiai pratarė ji.

- Visai ne. Tiesiog aš tokiu įmantriu būdu kviečiu jus su manimi papietauti.

Dori susimąstė. Akivaizdu, kad pasiūlymas jai neatrodo nepriimtinas. Kažkas tarp judviejų mezgasi. Bent jau iš Hobo pusės tai tikrai. Jo širdis pašėlusiai daužėsi. Šalutinis kokaino poveikis ar nuoširdus žmogiškas jausmas? Nors, tiesą sakant, koks skirtumas?

Ir staiga - pačiu laiku - suskambo telefonas, seniai grasinęs įsikišti, Dori ir Hobas pažvelgė vienas į kitą, paskui į telefoną, užvertusį į juos debilišką gelsvą fizionomiją, išmargintą skaičiukais. Jis skambėjo ir skambėjo, maldaujamai ir tūžmingai - kartais jie elgiasi taip vaikiškai, tie telefonai. Hobas ryžosi palaukti, kol jis nutils. Aš Tarzanas, tu - Telefonas. Tačiau Dori neištvėrė ir pakėlė ragelį.

- Aha, jis čia, tavo senasis bičiulis iš Ibicos. - Ji perdavė ragelį Hobui. - Jus. Eisiu, išvirsiu kavos. - Ir išsmuko į virtuvėlę.

- Maksai, tu? - pasiteiravo Hobas.

- Kaip laikaisi, vaikeli? - pasidomėjo Maksas.

- O ką?

- Hobai, aš turėjau garbės užduoti tau klausimą. - Nepaisant energingo tono, jo balsas atrodė tolimas ir silpnas.

- Iš kur skambini, Maksai?

- Iš Paryžiaus.

- Iš to Paryžiaus, kuris Prancūzijoje?

- Po velnių, be abejo, ne iš to, kuris Teksase.

- Jis Paryžiuje! - šūktelėjo Hobas Dori.

- Žinau, - atsiliepė toji. - Su cukrumi ir grietinėle?

- Juodą.

- Atleisk, neišgirdau, - nesuprato Maksas.

- Maksai, tu tikrai Paryžiuje, Prancūzijoje?

- Dievaži, Hobai, aš tikrai Paryžiuje, Prancūzijoje. Sėdžiu "Sin" viešbutyje Monparnaso ir Raspaj rajone.

- Bet kaip tu atsidūrei Paryžiuje?

- Nuskridau senu geru avialaineriu, vaikeli. Jiems nieko nereiškia sulakstyti iki Paryžiaus ir atgal.

- Na, gerai, - pagaliau įsisąmonino Hobas. - Tu Paryžiuje. Kokios dar naujienos?

- Taip jau geriau! Paklausyk, Hobai, netikėtai iškilo vienas skubus reikalas. Turėjau nedelsiant atvykti čionai užbaigti vieną sandėriuką. Būsiu čionykštės agentūros "Dartua" dalininkas. Pelninga sutartis, labai pelninga. Maždaug po savaitės tapsiu vienu iš didžiausios modelių agentūros tiek Europoje, tiek Amerikoje savininkų. O tai, mano berniuk, ne juokai!

- Sveikinu, Maksai.

- Ačiū. Bet štai dėl ko skambinu: man verkiant reikalinga Paryžiuje viena iš mano manekenių. Jos vardas Aurora. Aurora Sančes. Tikriausiai ji neskambino, kol manęs nebuvo?

- Deja, ne.

- Žodžiu, ji reikalinga man čia. Prižadėjau Monmoransi, kad Aurora dalyvaus jo pavasario kolekcijos pristatyme. Aurora taps jo metų modeliu, o tai reiškia - top modeliu. Tai vainikuos mano sandėrį su "Dartua".

- Puiku, Maksai.

- Aha, žinau. Bet reikia atitempti čionai Aurorą. Hobai, aš noriu tave nusamdyti, kad surastum man tą merginą ir kaip įmanoma greičiau įsodintum į lėktuvą iki Paryžiaus. Ir pats atlydėtum ją. Trumpai tariant, noriu, kad pats asmeniškai man ją pristatytum. Tai labai svarbu, Hobai. Apsiimsi?

- Kodėl gi ne? Tačiau reikalas gali užtrukti. Kaip aš gausiu bilietus? Ar ji turi pasą? Ir kur man ją rasti? Beje, kiek tu man už tai užmokėsi?

- Žinojau, kad galiu tavimi pasikliauti. Už šią paslaugą gausi dešimt tūkstančių dolerių, Hobai. Lygiai tiek, kiek tau trūksta, vaikeli. Geriau ir nesugalvosi, ar ne? Bet privalai viską mesti ir tučtuojau imtis darbo.

- Už dešimt tūkstančių dolerių aš išbrauksiu iš savo

dienotvarkės visus susitikimus savaitei į priekį. Velniai rautų, net dviem savaitėm.

- Man reikia tik dviejų dienų, Hobai. Bet privalai pristatyti Aurorą į Paryžių. Dėl bilietų nesuk galvos, jau užsakiau juos tavo vardu. Tau belieka tik atsiimti juos prie Prancūzijos oro linijų langelio Kenedžio oro uoste. Lėktuvas išskrenda lygiai septintą ryto. Turėsi atvažiuoti valanda anksčiau. Tavo pasas tvarkingas?

- Dėl mano paso nesijaudink. Bet ar Auroros dokumentai tvarkingi?

- Tuo pasirūpinau dar būdamas Niujorke. Numačiau, kad man gali jos prireikti.

- Gerai, tai kur galėčiau ją rasti?

- Turi popieriaus lapelį ir šratinuką? Puiku, duosiu tau kelis adresus ir telefonus. - Maksas ėmė diktuoti, o kai baigė, Hobas garsiai perskaitė, ką užsirašęs. - Na, štai, lyg ir viską susakiau. Mano miegamajame ant staliuko guli užrašų knygutė odiniais viršeliais. Ten yra Kelio ir Dori telefonų numeriai. Pinigų išlaidoms rasi kairiajame biuro stalčiuje. O taip pat apsčiai pats žinai ko, jeigu prireiktų. Mano telefono numeris šiame viešbutyje irgi bus užrašų knygutėje. Aš visada čia apsistoju, atvykęs į Paryžių. Padaryk man šitą paslaugą, Hobai. Čiupk Aurorą ir tempk ją čionai.

- O ji nesispyrios? - šunerimo Hobas. - Kai tenka prievarta grūsti žmones į tarptautinį reisą, imu papildomą mokestį.

- Tu ką, juokauji? Aurora žado neteks iš džiaugsmo, vos išgirdusi apie Paryžių. Viskas eis kaip sviestu patepta, Hobai. Tik padaryk, ko prašau! Gerai, vaikeli?

Kai Hobas dėjo į vietą telefono ragelį, jo rankos virpėjo. Gal dar pauostyti? Ne! Reikia imtis darbo. Tokia neįtikėtina sėkmė jo dar nebuvo aplankiusi. Šis menkas darbelis leis pastatyti agentūrą ant kojų, apmokėti traspaso, o iš to, kad liks iš pusantro tūkstančio dolerių smulkioms išlaidoms gal pavyks kiek išskirti Hariui Hemui Ibicoje, Žanui Klodui Paryžiuje ir Naidželui Vitonui, kad ir kur jis dabar kiurkso. O visas darbas - tik surasti mergužėlę, vardu Aurora, ir pristatyti ją į Paryžių. Kas gi čia sunkaus?

14 skyrius

Prasegusi talpų rankinuką, Dori - dalykiškumo įsikūnijimas - išsitraukė bloknotą.

- Štai mano turimi duomenys apie Aurorą. Ji gyvena Rytinėje šešiasdešimt šeštojoje gatvėje, šalia Ist River Draiv, kitame miesto gale. Štai fotostudijos, kur ji atlieka daugiausia užsakymų, numeris. Dar turiu jos tetos adresą ir telefono numerį Brukline, bet Aurora ten nebūna. O čia bažnyčios, kur ji lankosi, numeris, taip pat Brukline. Taip pat kelios jos nuotraukos. Štai, imkite. Kuo dar galiu jums padėti, kol neišvažiavau namo?

- Sakykite, ar Aurora turėjo kokių nors priežasčių išvažiuoti iš miesto?

- Kiek žinau, ne. - Dori žvilgtelėjo į laikrodį. - Jau beveik antra valanda. Paieškoms turite likusią dalį dienos ir visą naktį. Jūsų lėktuvas išskrenda septintą ryto iš Kenedžio oro uosto tarptautinių skrydžių sekcijos. Kelis jus nuveš. Jis turėtų netrukus pasirodyti...

Ji nebaigė kalbėti, nes spynoje sutraškėjo raktas. Abu sustingo laukdami. Durys atsidarė, ir įėjo Kelis.

- Keli, - pradėjo Dori, - nežinau, ar tu informuotas apie Paryžių...

- Informuotas. Maksas skambino man į sporto salę. Aš iškart atvažiavau. - Jis pasisuko į Hobą. - Judu su Aurora turite išdumti rytiniu reisu iš Kenedžio, teisingai? O aš kol kas pavežiosiu jus, kur reikės. Limuzinas apačioje. Aš pasirengęs vežti, kai tik jūs susiruošite. Bagažo daug?

- Vienas lagaminas. Miegamajame, - atsakė Hobas. - Man reikia tik susimesti į jį savo drapanas.

- Nesirūpinkite, aš padarysiu tai už jus. Ir nunešiu į limuziną.

- Dar turiu rasti Aurorą.

- Et, tai nebus sunku. Paprastai ji sėdi namie, kai nesifotografuoja ir nebūna su Maksu.

- Kaip tik tai ir ketinu išsiaiškinti. Atleiskite, bet man reikia paskambinti.

- Aš važiuoju namo, - pranešė Dori.

- Užsuksiu į virtuvę, pasiimsiu alaus, - pasakė Kelis. - Nežinote, Henris atnešė? Nesvarbu, pats pažiūrėsiu.

Kelis išėjo, jo žingsniai nutolo koridoriumi virtuvės link. Dori pasičiupo rankinuką, atsainiai mostelėjo Hobui ir pasišalino, rūpestingai uždariusi paskui save buto duris. Hobas įsitaisė prie telefono.

Surinko Auroros numerį. Užimta.

15 skyrius

- Alio, Aurora? Čia Maksas.

- Kad tu prasmegtum, Maksai, aš visą naktį dėl tavęs akių nesumerkiau! Kur tu?

- Nepatikėsi, vaikeli.

- O tu patikrink.

- Paryžiuje.

Pauzė kitame laido gale. Paskui:

- Juokauji?

- Ne, vaikeli, kalbu rimtai. Sėdžiu "Sin" viešbutyje šalia Kaspaj bulvaro. Pameni šią įstaigėlę, ką?

Giliai įkvėpusi, Aurora prisivertė išlaikyti ramybę.

- Ką tu ten veiki? Maniau, kad į Paryžių skrisime kartu.

- Kaip tik dėl to ir skambinu. Klausyk, vaikeli, ar pameni tą mažytį reikaliuką, apie kurį mudu kalbėjomės? Reikaliuką, kuris padarys tave "Dartua" metų modeliu?

- Taip, Maksai, puikiai prisimenu.

- Žodžiu, čia šis tas pajudėjo, ir atsirado galimybė viską sutvarkyti dabar pat.

- Betgi tai puiku, Maksai! Kada man išskristi?

- Ryte. Aš viskuo pasirūpinau. Tave kai kas palydės. Bet iš tikrųjų tai ne taip paprasta, kaip atrodo.

- Taip ir žinojau, kad iškils problemų.

- Visų pirma, norit prasukti šį reikaliuką su "Dartua", man reikalingi pinigai.

- Betgi tu turi pinigų, Maksai!

- Ne tiek, kad įpirkčiau dalį "Dartua". Man reikia dar kelių šimtelių.

- Na, tą patį tvirtinai ir anksčiau. Nematau, kad kas nors būtų pasikeitę.

- Ogi tai, kad man pasitaikė proga gauti pinigų. Pameni tą kitą reikaliuką, apie kurį buvau užsiminęs? Tai štai, traukinys jau pajudėjo. Mane aplankė bičiulis, Hobas Drakonianas. Netrukus jis tau skimbtels.

- Ko?

- Liepiau jam surasti tave ir pristatyti į Paryžių.

- Vis dar nesuprantu, kur link suki, Maksai.

- Hobas - privatus seklys. Aš moku jam už tai.

- Kuriems galams?

- Paklausyk, vaikeli, nejaugi man reikės pasakyti paraidžiui? Santosas skambino iš oro uosto. Jis ką tik atskrido. Ir turi man prekę. Pakas perduos ją tau.

- Maksai, tu gyveni Niujorke, pasauliniame narkotikų prekybos centre, o susiruošei gabenti prekę į Paryžių.

- Taip, susiruošiau. Tai dalykinis susitarimas. Valstijų rinka perpildyta. Niujorke aš neturiu reikiamų ryšių, kad galėčiau prasukti stambų sandėrį. O kiurksoti ten ir užsiiminėti smulkia prekyba, kaip anksčiau, nebenoriu. Čia, Paryžiuje, galiu pasirašyti sutartį su "Dartua" ir padaryti tave metų modeliu. Ir pagaliau gauti tai, ko noriu.

- Maksai, tu kuoktelėjai, jeigu manai, kad aš galėsiu pervežti prekę. Juk sakiau, turiu problemų su Emilijo.

- Kaip nors pasistenk nuo jo pasprukti.

- O kaip pratempti prekę pro muitinę? Nori patupdyti mane už grotų?

- Brangute, patikėk, nebus jokių nemalonumų.

- Tai kodėl nenuvežei pats?

- Todėl, kad aš Paryžiuje, o ne Niujorke.

- Ne, aš nesutinku imtis šito reikalo.

- Aš turiu būdą prasukti jį be jokios rizikos. Kaip sakiau, tave lydės Hobas Drakonianas.

- Na, ir kas?

- Liepsiu Keliui pakišti prekę į jo bagažą. Neiškils jokių problemų.

- O jeigu iškils, kad laukia Hobo?

- Nieko jam neatsitiks. Jeigu Hobą sučiups, jis įtikins faraonus, kad yra niekuo dėtas. Jį truputį patąsys ir paleis.

- Tu įsitikinęs?

- Beveik šimtu procentų.

- Velniškai patogus požiūris į draugus.

- Tik pagalvok, metų modelis! O aš tapsiu "Dartua" dalininku. Brangioji, ant kortos pastatyta labai daug.

- Nepatinka man visa tai, Maksai.

- Prašau, Aurora, nežiūrėk į situaciją iš tamsiosios pusės. Viskas bus gerai.

- Tiek to, Maksai. Jis juk tavo draugas, ne mano. Ir ką man dabar daryti? Laukti jo skambučio?

- Būtent. Išvykstate rytoj ryte. Iki greito pasimatymo, vaikeli.

16 skyrius

Ūmai Pakas pasileido tekinas. Persekiotojai puolė iš paskos. Dabar jie buvo už Rokfelerio centro, kažkur Penkiasdešimtojoje gatvėje, ir Pakas skuodė pirmyn kiek įkabindamas, laviruodamas tarp praeivių ir pinigų prašinėtojų, o jo storpadžiai sportbačiai minkštai šlepsėjo į pilką afaltą.

Diena buvo pati tinkamiausi žaisti gaudynes Manheteno centre. Minios, ką tik plūstelėjusios į gatves, tik probėgšmais spėdavo žvilgtelėti į bėgančią trijulę - persekiotojų kaklaraiščiai plazdėjo jiems už nugarų, Pakas priekyje, jo plati krūtinė kilnojasi, jis nardo kairėn ir dešinėn, bėga, suka, atkakliai veržtamasis centro link, į nežinomą tikslą.

- Stok, patrakėli! - riktelėjo priekyje bėgantis persekiotojas. - Aš noriu su tavimi pasikalbėti!

- Nesuprasti anglų kalbą! - atsiliepė Pakas. Juk niekada nežinai, kur prarasi, kur išloši. Mažytis melas tinkamu laiku gali sutepti užstrigusius krumpliaračius, paversdamas beviltišką situaciją tiesiog juokinga. Bent jau tokią mintį jis nagrinėjo universitete, studijuodamas Svedenborgą. Pakas energingai krestelėjo galvą. Kokios nesąmonės kartais lenda į galvą bėgant! Ir pasuko į Penkiasdešimt trečiąją gatvę. Jo kojos pačios susilenkdavo, atsispirdavo ir vėl išsitiesdavo, tiksliai kartodamos reikiamus judesius. Grįžtelėjęs per petį vaikinas išvydo artėjančius persekiotojus - vienas augalotas, kitas žemesnis. Be abejo, ginkluoti. Tai nesekmė - nei iš šio, nei iš to įsitaisyti tokią uodegą! Dabar vykti į pasimatymą negalima. Reikia žūtbūt atsikratyti persekiotojų. Bet kaip?

Tą akimirką Pakas atsidūrė prie didžiulio pastato su minia žmonių prie įėjimo, šmurkštelėjo į properšą tarp jų ir įbėgo į Šiuolaikinio Meno muziejų.

17 skyrius

Tiesą pasakius, Baironas, muziejaus bilietų pardavėjas, išvis nenorėjo įleisti Pako, kadangi tas iš pažiūros atrodė kaip žmogus, kurio domėjimasis paveikslais apsiriboja jų grobimu arba bjaurojimu. Kur matyta, kad tipelis mažytėmis paukštiškomis akimis ir sunkiaatlečio pečiais grožėtųsi paveikslais! O jau kaip apsirengęs!

Baironas pagalvojo, kad reikėtų įspėti kurį nors iš apsaugos darbuotojų, kadangi vaikinas iš tiesų atrodė įtartinas. Jis netgi siektelėjo aliarmo mygtuko, bet ūmai sustingo - mat Pakas jam kažką priminė. Sutrikęs Baironas porą minučių mėgino prisiminti, ką būtent, ir staiga jį tarytum žaibas pervėrė: velniai rautų, juk šitas vyrukas - kaip iš akies trauktas Diegas Rivera! O Rivera buvo didis menininkas, tik niekieno nesuprastas!

Aišku, išorinis panašumas dar nieko nereiškė, bet visgi Baironas nenuspaudė aliarmo mygtuko. Juolab kad po akimirkos prie jo priėjo aukštas, tamsiaplaukis simpatiškas vyriškis, nusipirko bilietą ir pasakė:

- Tikriausiai dirbti čia labai smagu. - Ir nusišypsojo.

Tuo tarpu Pakas žingsniavo per pirmojo muziejaus aukšto sales, net nenujausdamas apie bilietų pardavėjo dvejones. Kažin, kaip ten persekiotojai? Ar pastebėjo, kad jis įsmuko čionai? Ar įėjo iš paskos? Vaikino akys šmirinėjo į visas puses lyg išsigandę juodi triušiukai, susigūžę į juodus kamuoliukus. Pakas užmetė žvilgsnį į skulptūrų sodelį. Panašu į metalo laužo krūvą, laukiančią, kol atvažiuos šiukšlininkai. Vėl grįžo vidun ir marmuriniais laiptais pakilo į antrą aukštą. Kiek palaukė. Persekiotojai nesirodė. Ką gi, metas išeiti ir paskambinti telefonu.

◆◆◆

Paskambinti telefonu... Kaip tik šito etapo Pakas labiausiai bijojo. Mat jis, galima sakyti, sirgo telefonofobija. Pako tėvas numirė nuo ausies infekcijos po to, kai mėgino telefonu priprašyti mokesčių inspektorių bent truputėlį sumažinti mokestį, kadangi pastaruoju metu jam siaubingai nesisekė. Seniui nuolat ateidavo į galvą panašios idėjos. Liga prasidėjo nuo kažkokio grybelio, pasirodžiusio aplink ausį taisyklingu apskritimu. Iš to jis ir suprato, kad užsikrėtė nuo telefono, seno purvino telefono San Mateo de los Montes kaime, San Isidro salos Mateloso provincijoje, kur gyveno Pako šeima.

Apie savo baimę Pakas niekada niekam nepasakojo. Labai jau jam magėjo gauti šį darbą. Jis norėjo nuvykti į Jungtines Valstijas, kad galėtų padirbėti su savimi. Vis tiek kada nors ateis momentas, kai jis bus priverstas atlikti kažką itin svarbaus, kai iškils kažkoks gyvybiškai svarbus reikalas, ir teks įveikti save. Kadaise, kai Pakas buvo uolus Mažųjų Dvasių bažnyčios lankytojas, pati žynė pasakė jam: "Išbandymo diena neišvengiamai ateis, diena, kai tau teks įveikti tai, kas anksčiau atrodė neįmanoma". "Ar negalėtumėte bent užsiminti, ką būtent? - tada paklausė jis. "Negalima, pats žinai."

Nuo to laiko Pakas dažnai susimąstydavo apie tą jo laukiantį išbandymą, bet atsakymo niekada nerasdavo, bent jau tiesioginio. Tik nuojauta...

◆◆◆

Išėjęs iš muziejaus, Pakas patraukė Penkiasdešimt trečiąja gatve ir pamatė telefono būdelę. Taip, beveik iš karto. Jis susižvejojo kišenėje penkias monetas, kuriomis nesąmoningai žaidė nuo tos minutės, kai paliko pasiuntinybę. Tada

giliai įkvėpė ir įžengė į telefono būdelę. Būdamas šioje srityje visiškas naujokas, Pakas net nenumanė, kad būdelė turi duris, kurias galima, ir netgi reikia uždaryti.

Įmetė monetą į automatą. Jai įkritus, surinko numerį, giliai įsispaudusį atmintin - Santosas pareikalavo išmokti jį mintintai iš vieno ir iš kito galo. Telefonas atliko tradicinį garsų repertuarą. Pakas dar niekada negirdėjo telefono skleidžiamų garsų, nes dar niekada gyvenime nekalbėjo telefonu ir netgi nesiklausė, kaip kalba kiti - ir vis dėl tos fobijos. Tačiau Pakas buvo tiek įžvalgus, kad paprašė savo draugo Ramono, vaikinuko iš gimtojo kaimo, įrašyti telefono garsus į juostelę - tam, kad išbandymo valandą nepasijustų visiškas bejėgis.

Kažkokiu stebuklingu būdu telefonas išleido būtent tuos garsus, kurie buvo įrašyti Ramono juostelėje, tik čia jie skambėjo stipriau, sodriau - ką ir bekalbėti, visgi Jungtinės Valstijos.

- O paskui metalinis balsas, kiek prislopintas trukdžių, aiškiai pratarė:

- Sveiki, tai Aurora Sančes. Deja, dabar negaliu prieiti prie telefono...

18 skyrius

Naidželas Vitonas, vienas iš Hobo "Alternatyviosios seklių agentūros" darbuotojų, sėdėjo plikut plikutėlis viename Paryžiaus bute, skaitinėdamas mėnesio senumo "Times" numerį. Jis prižiūrėjo Emilės Šumacher apartamentus, kol pati Emilė leido laiką keliaudama po Provansą. Tai buvo speciali meninės pakraipos ekskursija, į kurią įėjo apsilankymas Monė sode bei nakvynė mažytėje egzotiškoje vietinėje tavernoje. Rečiausia proga suderinti tapybą plenere su gurmaniškais pomėgiais tik už porą tūkstančių dolerių dešimčiai dienų. Gido vaidmenyje važiavo pats mesjė Grinė, žymusis prancūzų impresionizmo specialistas. O jo žmona madam Grinė buvo žymi eseistė iš Britų kulinarinio žurnalo.

Emilė galėjo leisti sau tokias išvykas, kadangi pinigų jai netrūko. Prieš išvažiuodama toji aukšta, perkarusi garbaus amžiaus našlė patikėjo Naidželui maitinti jos katytes ir išvesti pasivaikščioti kalytę Kvifę - baisiai įtarią čiaučiau, pakenčiančią kates, bet nemėgstančią žmonių. Išskyrus Naidželą. Naidželas gebėjo susitarti su gyvūnais - tik kokia nauda iš tokio sugebėjimo? Nebent jis sumanytu tapti veterinaru arba atidaryti zooparduotuvę.

Tačiau Naidželas neplanavo nieko panašaus. Toks darbas buvo ne jo charakteriui. Nepasakytum, kad jis buvo tinginys. Naidželas mielai imdavosi darbo, jeigu būdavo beveik šimtu procentų garantuotas, kad iš to neturės jokio pelno. Jis savo rankomis, beveik be niekieno pagalbos perstatė ir suremontavo vilą Ibicoje, San Chosė kaimelyje, o paskui, pagautas donkichotiško dosnumo impulso, perrašė ją buvusiai žmonai Nensei. Naidželas tiesiog negalėjo nevaidinti turtuolio, nors nuolat sėdėdavo be cento kišenėje. Kadaise Vitonų giminė turėjo nemažai pinigų - pakankamai, kad suteiktų Naidželui

bei jo broliui Eduardui išsilavinimą Itone.

Protingasis Eduardas tapo valstybės tarnautoju ir dabar darbuojasi neišvaizdžiame vyriausybiniame pastate Bromlyje. Niekas tiksliai nežino, kuo jis užsiima. Sėdi užsienio reikalų skyriuje. Tvarko kažkokias nuobodžias prekybines sutartis. Bent jau oficialiai.

O iš tikrųjų Eduardas dirba viename iš žvalgybos poskyrių, vadinamame santrumpa nuo MI-5 iki MI-16: santrumpa reguliariai keičiama, tiesiog tam, kad priešai neatsipalaiduotų. Tiesą sakant, protingasis brolis beveik nepakyla iš už rašomojo stalo ir niekada nesitrenkia šnipinėti kažkur į užsienį. Provokacijos, nešvarūs darbeliai, rizika - visa tai prasimanymai iš romanų apie šnipus, kurių Eduardas niekada neskaito. Rizikingąją darbo pusę jis patiki nuotykių ieškotojams, tokiems kaip Naidželas. O jį patį visiškai patenkina tūnojimas kabinete ir popierių dėliojimas iš vienos vietos į kitą.

Tai anaiptol nereiškia, kad Naidželas priklauso Gildijai. Be abejo, jam tai visai patiktų, kadangi Naidželas - tikras patrakėlis, labiausiai pasaulyje mėgstantis trankytis po tokias vietas kaip Beliza ar Maču Pikču ir ieškoti paslėptų lobių. Tipas, panašus į Džeimsą Bondą, tik nejaučiantis meilės vyriausybei, kuriai Džeimsas visgi buvo lojalus. Naidželas jautė antipatiją visom valdžiom iš eilės, todėl jam buvo nusispjauti, kuri iš jų ima viršų. Nepaisant to, Naidželas retsykiais pagelbėdavo broliui, kuomet po ranka nebūdavo kitų žmonių su jo talentais, tačiau be ambicijų - sutikite, toks derinys pasitaiko itin retai.

Kadaise Vitonai buvo turtingi, tačiau šeimos turtui kažkas nutiko. Savąją dalį Naidželas iššvaistė, susidomėjęs lošimu iš stambių sumų. Sėkmingam lošimui jis buvo pernelyg šaltakraujiškas. Norint užsidirbti duonai tokiu būdu, reikia mokėti laiku išsigąsti. Namas Ibicoje jam irgi nemažai kainavo, nors didžiąją darbo dalį jis atliko vienas pats. O galiausiai neteko visko. Tiksliau, savo noru atidavė buvusiai žmonelei, gražutei Nensei: šiaip ar taip, jai dar reikia išauginti vaikus.

Taip kad dabar Naidželas buvo plikas ir basas, kaip

sakoma. Laukdamas, kol pasitaikys palankesnė proga pasipelnyti, jis šiek tiek užsidirbdavo pragyvenimui "Alternatyvioje seklių agentūroje".

Pastaruoju metu pasitaikė Emilės Šumacher buto Paryžiuje priežiūra. Emilei, senai šeimos draugei, net į galvą neatėjo, kad ji samdo Naidželą, kaip samdomas koks nors darbuotojas. Argi galima pasamdyti draugą, kad jis pagyventų tavo bute ir pavedžiotų tavo šunelį?! Nieku gyvu, kaip mėgsta sakyti Emilė, pasigavusi šį išsireiškimą iš savo pirmojo vyro Barnio - plikio pokštininko, prekiautojo nekilnojamu turtu iš Olbanio, Niujorko valstijos.

Vieną dieną ji atsitiktinai sutiko Naidželą, žingsniuojantį pro "Krijoną", ir pakvietė jį arbatos.

- Ką veiki Paryžiuje, Naidželai?

- Šiaip, dykinėju be darbo laukdamas, kada prasidės lenktynių sezonas. - Naidželas veikiau būtų užlipęs ant ešafoto, negu prisipažinęs, kad paprasčiausiai neturi pinigų išvykti kur nors kitur. Jeigu jums neužtenka pinigų išvažiuoti iš miesto - tai jūs išties paskutinis vargeta.

- O kur apsistojai?

- Kaip tik ketinu persikelti į naują vietą, - išsisuko Naidželas. Jam buvo gėda prisipažinti, kad jį ką tik išgrūdo iš arabų viešbučio, nes neturėjo kuo užsimokėti.

- Bet juk tai puiku! - apsidžiaugė Emilė. - Vadinasi, tu galėsi pagyventi mano bute? - Našlė paaiškino norinti dešimčiai dienų išvažiuoti į specialią ekskursiją - ji tiesiog dievina Monė, tačiau niekuomet nesugebėdavo bent pakenčiamai pamėgdžioti jo manierą, o dabar štai pasitaikė proga išsiaiškinti, kur čia šuo pakastas - tačiau neturinti kam palikti savo augintinių. O samdyti agentūros darbuotoją nenorinti.

- Jie vagia. Be to, pats žinai, Kvifė nemėgsta svetimų žmonių. - (Kvifė - tai toji čiau čiau veislės kalė.) - O tave ji myli.

Naidželas sutiko. Emilė vos ne jėga įbruko jam pinigus gyvūnų maistui, paliko raktus ir tą patį vakarą išvažiavo. Netverdama džiaugsmu. Ir ko jai nesidžiaugti? Vyras aname pasaulyje, vienintelis sūnus Harvarde, gyvulėliai patikimose rankose, o priešaky - dešimt dienų su Monė ir gurmaniška

virtuve.

Tuo metu Naidželo kišenėse švilpavo vėjai. Juo dėtas, bet kuris kitas - ar bent jau didžiuma kitų - būtų pasiėmęs gerą saują Emilės paliktų frankų ir kur nors sočiai papietavęs. O Naidželas nuėjo ir pripirko šunų ir kačių konservų, pačių geriausių - sąžinė neleido jam gvieštis nė dulkelės to, kas priklausė jo globai patikėtiems gyvūnams - o už likusius pinigus nusipirko du prancūziškus batonus ir pakelį pašteto. Jis niekada nemokėjo protingai leisti pinigų. Baigiantis trečiajai dienai Emilės bute, sudorojęs visą proviziją per pusantros dienos, Naidželas ryžosi apiplėšti šaldytuvą, bet grįžo tuščiomis: Emilė ištuštino jį prieš išvažiuodama. Suvalgė visas atsargas, kad niekas neprapultų veltui. Išnaršęs sandėliuką, Naidželas aptiko tik dvi skardines ragu. Jas išvalgė trečią bei ketvirtą dieną ir vėl atsidūrė ankstesnėje padėtyje, tik dar alkanesnis.

Materialūs dalykai Naidželui niekada ypatingai nerūpėjo, tačiau urzgiantis skrandis privertė susimąstyti apie praktinę gyvenimo pusę. Apsidairęs jis išvydo našlės bute daugybę mažmožių, kuriuos galima iškišti Kulenkuro sendaikčių turguje. Tačiau jis neįstengė prisiversti taip pasielgti. Kas, jeigu Emilė pastebės bjauraus krištolinio grafino dingimą? Galų gale, ji juk motinos draugė! Kad ir kaip išbadėjęs Naidželas negalėjo apvogti Emilės, net ir pavadindamas šį veiksmą "pasiskolinimu". Jam buvo lengviau pačiupti ką nors už gerklės Monmartro tarpuvartėje, negu piktnaudžiauti šeimos bičiulės svetingumu.

Ir visgi alkis - ne brolis. Naidželas paskambino keliems pažįstamiems, tačiau išplėšti porą frankų iš Žano Klodo nepavyko - pastarasis ir pats tupėjo ant seklumos - o visi kiti buvo išsidanginę iš Paryžiaus (tikriausiai pramogavo, pliekdami kortomis Diuvilyje ir kimšosi pilvus prašmatniuose restoranuose). Tada įsitaisė ant sofos, užsirūkė (jam dar liko septynios cigaretės) ir atidžiai nužvelgė čiau čiau Kvifę. Kvifė, ne itin protinga netgi pagal šuniškus standartus, pribindzeno prie jo, tikėdamasi glamonių.

- Kvife, širdele, - pasakė Naidželas, - tu kažko pernelyg suapvalėjai.

Supratusi tai kaip komplimentą, Kvifė patenkinta suniurzgė.

- Todėl, - tęsė Naidželas, - nuo šios dienos turėsi laikytis dietos. Kfivė porąsyk kiauktelėjo, bet tie garsai visiškai nieko nereiškė.

- Tačiau, kad nesujaustum vieniša, aš irgi laikysiuos tos pačios dietos. Pusė skardinės tau, pusė man - geriausi šunų konservai visame Paryžiuje!

Ir savo žodžio Naidželas šventai laikėsi. Jis jau seniai įtarė, kad žmogus gali visai pakenčiamai išgyventi Paryžiuje, misdamas aukščiausios rūšies šunų konservais. O jeigu jų neužteks, galima bus nukniaukti šiek tiek iš kačių.

O kad jaustųsi ne taip bjauriai, jis vis primindavo sau, kad kvailos avantiūros Etiopijoje metu yra valgęs ir prastesnį ėdalą. Dar blogiau buvo Naujoje Gvinėjoje, kur jis lydėjo Eriką Loftoną, ieškojusį rojaus paukštės, bet neradusį net sumautos vištos.

Toks jau tas Naidželas. Niekada nesiskundžia savo likimu ir nedaro nieko, kad jį pagerintų. Stoikas. Fatalistas (neskaitant garbės klausimų). Juo dėtas Žanas Klodas būtų apšvarinęs visą butą, įskaitant baldus ir visą kitą, teisindamasis tuo, kad jeigu žmogus duoda jam, Žanui Klodui, tokią galimybę, kai jis alkanas, vadinasi jis ją užsitarnavo.

Taigi nuogutėlis Naidželas tysojo ant sofos tvankiame Emilijos bute Paryžiuje, vartydamas seną Londono "Times". Raudonai auksinis blyksnis - tai auksinė žuvelė vykstelėjo uodega akvariume. Geltonas cyptelėjimas - kanarėlė narvelyje. Paryžiaus gatvių triukšmas, tik be akordeono. Pridegusios kavos kvapas. Ir staiga atgyja telefonas ant poliruoto raudonmedžio stalelio. Naidželas siektelėjo ragelio, nesikeldamas nuo sofos, ir prancūziškai atsiliepė:

- Šumacher butas, kalba Naidželas.

- Naidželai? Čia Hobas.

Naidželas tuoj prakalbo angliškai:

- Mielas drauge, kaip malonu girdėti tavo balsą. Spėju, kad tu Niujorke?

- Taip, bet rytoj ryte išskrendu į Paryžių "Air France"

302-uoju reisu. Naidželai, reikalai taisosi. Regis, galėsiu apmokėti traspaso.

- Tikrai puiki naujiena, - sutiko Naidželas. - Nes aš baigiu išdžiovinti savo menkas smegenis, mėgindamas sugalvoti kokį nors būdą tau padėti. Deja, šiuo metu aš pats taip žemai puoliau, kad ėdu kačių konservus Emilės Šumacher bute, kol ji mėgaujasi *la vie bohemienne**.

- Jeigu pasiseks, galėsiu kiek papildyti mūsų sąskaitą. Kas žino, gal šįmet agentūra netgi pradės duoti pelną. Klausyk, Naidželai, tu gali naudotis telefonu ten, kur dabar gyveni?

- Aš galiu daryti viską blaivaus proto ribose, išskyrus baldų išpardavimą.

- Noriu, kad paskambintum Hariui Hemui į Ibicą. Mėginau su juo susisiekti, bet neradau. Pasakyk jam, kad aš grįžtu į Ibicą su pinigais traspaso ir, jeigu Dievas leis, daug anksčiau liepos 15-osios, kada baigiasi terminas.

- Pasakysiu. Bet kaip tu taip staiga praturtėjai?

- Pameni Maksą Rozeną? Modelių agentūros savininką?

- Pamenu.

- Tai štai, jis nusamdė mane čia, Niujorke. Jam reikia, kad rytoj viena iš manekenių atsidurtų Paryžiuje. Kažkoks svarbus darbas. Metų modelis ir taip toliau. Maksas moka man dešimt tūkstančių žalių už jos pristatymą. Plius nemokamas bilietas iki Paryžiaus.

Naidželas tyliai švilptelėjo.

- Tau ką, reikia ištraukti tą mergužėlę iš kalėjimo, ar kažkas panašaus?

- Tiesiog ji būtinai reikalinga Maksui Paryžiuje, ir jis pasiruošęs man užmokėti, kad tuo pasirūpinčiau. Ne mūsų reikalas, kodėl. Pasimatysime poryt, Naidželai. Rytoj išskrendu "Air France" reisu iš Niujorko. Viską supratai dėl traspaso?

- Gali manimi pasikliauti, seni. Iki greito pasimatymo.

Naidželas apsirengė galvodamas, kad reikėtų pasitarti su Žanu Klodu - gal jis įmins šitą mįslę. Reikia paskambinti jam, paskui imtis traspaso reikalo.

---

*Bohemiškas gyvenimas (pranc.).

Susuko Žanui Klodui. Tas pakėlė ragelį po pirmo pyptelėjimo. Susitarė susitikti po pusvalandžio. Tada Naidželas paskambino į Santa Eulalijos barą "El Kabaljo Negro", tikėdamasis rasti ten Harį Hemą. O laukdamas, kol jį sujungs, vis čiaupė lūpas, krimto ūsų galiuką ir pešiojo barzdą, mąstydamas apie Maksą Rozeną ir apie tai, kodėl jis mažiausiai dešimt kartų permoka už paslaugą Hobui, kurio netgi dorai nepažįsta. Reikia tai išsiaiškinti.

19 skyrius

Aurora paskubomis susimetė daiktus į kiaulės odos lagaminą. Vizitą pas dantų gydytoją ji jau atšaukė. Už butą reikės mokėti tik po pustrečios savaitės. Per tą laiką paaiškės, kiek ji užtruks Paryžiuje. Tada ir spręs, ką daryti toliau. O kol kas reikia tenai patekti.

Aurora stovėjo vidury savojo skoningai ir prabangiai įrengto buto Rytinėje 66-ojoje gatvėje šalia Ist River Draiv, segėdama tik trumputį sijonėlį bei liemenėlę ir apsiavusi rausvas šlepetes. Ji gurkšnojo persikų nektarą, neva praturtintą vitaminais, prarandamais vartojant narkotikus.

Pro venecijietiškas žaliuzes skverbėsi įžambūs saulės spinduliai. Už lango pulsavo, griaudėjo ir rodė savo nepakartojamas grimasas Manhetenas. Aurora stovėjo prie lango, aukšta ir liekna netgi su šlepetėmis be pakulnės; ilgi rudai auksiniai plaukai laisvai krito ant įdegusių pečių - kaip Ritos Heivort "Damoje iš Šanchajaus". Ji visiškai nesąmoningai žavingai papūtė putnias lūpas ir pasakė sau: "Gerai, mergyt, dabar reikia išspręsti delikatų klausimą - kaip atsikratyti Emilijo".

Emilijo - užsimaskavęs Kovos su narkotikų prekyba agentūros darbuotojas, rėžiantis sparną aplink ją. Jam paskirtas pasimatymas šįvakar aštuntą "Karnavalo" bare Vakarinėje 72-ojoje gatvėje. O dar Emilijo kvietė ją kartu važiuoti savaitgaliui į Mantoką pažvejoti. Jo žinioje buvo prašmatnus kažkokio mafiozo kotedžas. Aurora lyg ir sutiko važiuoti kartu. Dabar situacija pasikeitė. Rytoj ryte ji išskrenda į Paryžių, taigi būtina atšaukti išvyką į Mantoką ir pasimatymą "Karnavale". Reikia dar sutvarkyti keletą reikaliukų. Be to, Emilijo priklausė praeičiai, kuri Auroros nebedomino. Bet kaip suardyti pasimatymą?

Paskambinti įkyriajam kavalieriui? Bet Aurora nežinojo nei jo adreso, nei telefono numerio. Skambinti jam į agentūros būstinę negalima, nes Emilijo net neįtaria, kad Aurora žino, kuo jis iš tiesų užsiima. Pats jis prisistatė kaip apsukrus vyrukas be aiškaus pragyvenimo šaltinio, bet turintis naudingų ryšių. Gal užsukti į sporto klubą "Penki taškai" ir pačiai jam pasakyti? Bet Aurora neturėjo jokio noro aiškintis su Emilijo. Pastaruoju metu jis elgėsi itin savarankiškai, tarsi turėtų į ją kažkokią teisę. Aurorai tai nepatiko. Jis vis dažniau grįždavo prie minties, kad metas nutraukti ryšius su Emilijo. Jis buvo savotiškai žavus - stačiokiškas, karingas, nuolat paniuręs. Bet tuo ir pasitenkinkime, kaip pasakytų Auroros draugė žydaitė Sara Diter.

Kuo ilgiau Aurora mąstė, tuo nemalonesnė jai atrodė mintis, kad teks pačiai pranešti Emilijo apie išvykimą. Jis pernelyg priekabus. Pernelyg įkyrus. Trauk jį devynios! Bet visgi teks su juo susitikti...

Pagaliau apsisprendusi, Aurora priėjo prie spintos ir ėmė rinktis, ką jai apsivilkus.

20 skyrius

"Le Pi Ažil" - eilinis Paryžiaus bariukas, prakvipęs tipiškais paryžietiškais pjuvenų ir juodojo tabako, vyno ir alaus kvapais. Viduje sėdėjo koks pustuzinis lankytojų - darbininkų iš šio kvartalo. Juodai baltas televizorius rodė futbolo varžybas, bet niekas nekreipė į jas ypatingo dėmesio. Naujojo derliaus "Božole" užvežimas davė žmonėms progą išgerti; nors šiaip progos tam nereikėjo - gyvenimas teka sava vaga, alkoholis sava.

Naidželas atsisėdo terasoje po atviru dangumi, pasistatęs švarko apykaklę, kadangi staiga pakilo šaltokas vėjas. Kaip visada, jis buvo puikiai apsirengęs: tvido kostiumas "Sevil Rou" buvo iš tų, kurie su amžiumi tik laimi - tikra laimė džentelmenui, neturinčiam galimybės keisti kostiumų kasmet ar kas dešimtį metų. Naidželas užsirūkė ilgą nuorūką, rastą čia pat peleninėje, o kai priėjo pardavėjas, užsisakė puodelį kavos ir ropinukę paprasto vandens. Terasoje buvo vėsoka, tačiau jis pirmąkart per tris dienas iškišo nosį laukan iš Šumacher buto.

Dar nespėjus susmilkti nuorūkai, pasirodė Žanas Klodas, šildydamas rankas savo kvapu. Ant kaulėtų pečių - nutįsęs raudonai mėlynas megztinis, juodi plaukai sulaižyti kaip lotynų amerikiečio "žigolo", lūpose - įprastas kreivas šypsnys.

Susigrūdęs rankas į kišenes, Žanas Klodas šleptelėjo ant metalinės kėdės. O kai priėjo padavėjas, užsakė juodos kavos sau ir kavos su brendžiu Naidželui.

Žano Klodo finansinė padėtis irgi buvo apgailėtina, bet visgi ne visai beviltiška, kaip Naidželo. Jis galėjo leisti sau valgyti, nors "Le Ša Ver", ko gero, buvo prasčiausia virtuvė visame Paryžiuje. Taip vadinosi naktinis klubas viename iš niūriausių skersgatvių į šoną nuo Blanš gatvės. Ten Žanas Klodas gaudavo pavalgyti sykį per dieną mainais už klientūros

tramdymą ir klubo savininko irakiečio asmens saugumo užtikrinimą. Mat tas prisibijojo kažkokių žmonių, atvykusių iš tėvynės batistų partijos nurodymu su juo susidoroti. Kuo jiems neįtiko al Targi, niekas nebeprisiminė, nors visi žinojo, kad su juo bus atsiskaityta. Bet tik ne Žano Klodo budėjimo metu.

Žanas Klodas nė iš tolo nepriminė galiūno apsauginio - vos penkių pėdų ūgio, šimto dvidešimties svarų svorio, gyslotas, pasižymintis nebent žaibiška reakcija.

- Kuriems galams man raumenų kalnai? - postringavo Žanas Klodas. - Norint prilupti moterį jėgos nereikia. O su vyrais paprasta kalba - peilis, pistoletas... - Ir jis išraiškingai skėstelėdavo rankomis kaip Paryžiaus gatvių chuliganas, nulenkęs lūpų kampučius žemyn.

Tai štai koks buvo tas Žanas Klodas. Galbūt jo ateities perspektyvos ir nebuvo daug žadančios, tačiau kol kas pasiutusio šuns reputacija jam patikimai tarnavo. Kaip ir Naidželas, jis laukė tinkamos progos praturtėti.

- Labai malonu iš tavo pusės, seni, - pasakė Naidželas, kai padavėjas atnešė kavą. - Gal palikimą gavai?

- Fifi primygtinai siūlė, kad paimčiau iš jos skolon nedidelę sumą, - gūžtelėjo pečiais Žanas Klodas. - Bet nujaučiu, kad tai buvo paskutinis kartas. Ji - kaip ten jūs, britai, sakote - išsisėmė.

- Taip sako amerikiečiai, - pataisė Naidželas. - Bet iš esmės tai universalus išsireiškimas. Beje, Hobas minėjo, kad netrukus galime gauti šiokius tokius dividendus.

Žanas Klodas papūtė apatinę lūpą; atseit, patikėsiu, kada pamatysiu. Bet paskui pamerkė akį - suprask, pajuokavo.

- Pats metas agentūrai išmokėti mums bent dalį atlyginimo. Hobas rado turtingą investitorių?

- Kažkas panašaus. Jis lydi vieną damą iš Niujorko į Paryžių ir gauna už tai net dešimt tūkstančių dolerių bei nemokamą bilietą.

Atlikęs dviprasmišką, bet tipišką gališką gestą, Žanas Klodas nesusiturėjo:

- Velniai rautų! Toks darbas ir man patiktų! Kas jį nusamdė?

- Nemanau, kad pažįsti tą žmogėną. Jo vardas Maksas Rozenas. Vieną vasarą atostogavo Ibicoje. Tu, regis, tais metais vasarojai Norvegijoje su grafiene.

- O taip, su grafiene! - Žanas Klodas pabučiavo pirštų galiukus ir užvertė į dangų akis, prisimindamas senus gerus laikus. - Bet vis gi grįžau Ibicon pačiu laiku, kad spėčiau susipažinti su Rozenu. Buvau apsistojęs pas Alaną Darbį ir Sju, argi nepameni?

- Dabar pamenu, seni. O aš gyvenau pas vargšelį Elmirą.

- Suprantama, aš žinau apie Rozeno agentūrą.

- Ką reiškia "suprantama"?

- Argi ne aišku, - ėmė dėstyti Žanas Klodas, - kad žmogui, kuris domisi damomis, labai naudinga palaikyti santykius su tais, kurie įdarbina jaunutes dailias manekenes? Sykį, lankydamasis Niujorke, skambinau Maksui. Jis man - kaip čia išsireiškus? - pripiršo...

- Taip, labai taiklus žodelis, - patvirtino Naidželas.

- Pripiršo pritrenkiančią juodaodę merginą, parodžiusią man Harlemo įžymybes.

- Tai štai, šitas Rozenas nusamdė Hobą surasti ir atlydėti į Paryžių vieną jauną damą. Bet kiek supratau, surasti ją visai nesunku...

- O jis moka už tai dešimt tūkstančių dolerių, - užbaigė Žanas Klodas.

- Ir dar už bilietą iki Paryžiaus, kuris kainuoja penkis šimtelius, o gal ir visą tūkstantį, jeigu jie skris pirmąja klase - o veikiausiai taip ir bus.

Žanas Klodas minutėlę pamąstė.

- Tai krūva pinigų.

- Tą patį ir aš pagalvojau.

- Pernelyg daug palydovui. Pernelyg mažai kurjeriui.

- Atsiprašau?

- Kurjeriu, - paaiškino Žanas Klodas, - vadinamas žmogus, pernešantis per muitinę narkotikus už kitą žmogų.

- Aš puikiai žinau, kas yra kurjeris. Bet nejaugi tu nori pasakyti, kad Hobas užsiėmė narkotikų kontrabanda už dešimt

tūkstančių?

- Jokiu būdu. Aš įsitikinęs, kad po įvykio Turkijoje Hobas daugiau už jokius pinigus nesiims narkotikų kontrabandos. Bet manau, kad juo gali pasinaudoti. Pakišti ką nors į lagaminą prieš išvykstant. Tokie dalykai buvo daromi milijonus kartų.

- Hobas nesileistų taip lengvai apmulkinamas, - paprieštaravo Naidželas, bet nelabai užtikrintai.

- Hobui reikalingi dešimt tūkstančių apmokėti traspaso, - pabrėžė Žanas Klodas. - Šiuo metu jis daugiau apie nieką negalvoja, *n'est-ce pas**?

- *Certainement***, - lėtai pratarė Naidželas. - Bet ar turime pagrindo teigti, kad tas Maksas, modelių agentas, užsiima narkotikų kontrabanda?

Žanas Klodas vėl gūžtelėjo pečiais - suprask, iš kur aš galiu žinoti.

- Galime paskambinėti šen bei ten, gal ką išsiaiškinsime.

Vienu mauku baigęs gerti brendį, o paskui ir kavą, Naidželas atsistojo.

- Taip ir padarykime.

---

*Argi ne taip? (pranc.).

**Žinoma (pranc.).

21 skyrius

Aurora tarėsis susitikti su Emilijo "Karnavalo" bare. Kai ji įėjo, Emilijo jau sėdėjo ten. Ji apsivilko patį žaviausią iš savo kelioninių kostiumėlių - švarkelis, smauktas ties liemeniu, trumpas sijonėlis, leidžiantis pademonstruoti ilgas lieknas manekenės kojas, ir skrybėlaitė su vualiu. Tokia gražutė, nors suvalgyk - bet, kaip ir dera modeliui, šalta ir bejausmė. Būtent šis derinys visuomet varydavo iš proto Emilijo.

Emilijo buvo stambus, augalotas kokių trisdešimties metų vyras, airiško tipo blondinas, nepaisant ispaniško vardo. Apsirengęs ne itin skoningai: rudo gabardino kostiumas pirktas universalinėje parduotuvėje, o ne madų salone.

Aurora negaišo laiko veltui. Esant reikalui, ji galėjo būti labai tiesmuka.

- Emilijo, man labai gaila, nenumatytos aplinkybės. Man teks neilgam išvažiuoti.

Kaip bebūtų keista, Emilijo tikėjosi kažko panašaus. Bet visgi nutaisė atitinkamą nuostabos išraišką.

- Tikrai? Kas nutiko?

- Vykstu dirbti į Paryžių. Mane ką tik iškvietė.

- Į Prancūzijos Paryžių?

- Būtent. Išskrendu ryte.

- Rytoj ryte?

- Taip. Kažkoks beprotnamis, ar ne? Betgi tu pažįsti Maksą!

- Labai jau skubiai, - burbtelėjo Emilijo. - Tave kas nors lydės?

- Tiesą sakant, taip. Maksas nusamdė privatų detektyvą, kad mane palydėtų.

- Privatų detektyvą? - Emilijo tyliai švilptelėjo. - Panašu, kad tu išties labai reikalinga Maksui.

- Jis toks kvailelis! - šyptelėjo Aurora.

- Na, ką aš galiu pasakyti? Labai nesinori tavęs išleisti. Bet visgi priimk sveikinimus, mažyte. Kaip Maksui pavyko prasukti šį reikalą?

- Tiksliai nežinau. Regis, jis seniai dirbo šia kryptimi.

- Ar tai kaip nors susiję su gandais, neva Maksas dedasi prie "Dartua"? - pasidomėjo Emilijo, nutaisęs kuo nekalčiausią išraišką.

- O iš kur tu žinai? - nustebusi išplėtė akis Aurora.

- Žmonės kalba, - gūžtelėjo pečiais Emilijo.

- Aš Makso planų nežinau, bet tai manęs nenustebintų.

- Tiek jau to. O papietauti su manimi dar spėsi? Ar bent jau išgerti šlakelį?

- Tu juk žinai, mielai su tavimi pasėdėčiau, - atsakė Aurora, bet dar turius sutvarkyti krūvą reikalų. Paskambinsiu, kai grįšiu. O kol kas lauk atviruko iš Paryžiaus!

Ji paskubomis pakštelėjo Emilijo į skruostą, grakščiai mostelėjo rankele ir išskubėjo. Pakvietęs taksi, durininkas įsodino Aurorą į mašiną ir įdėjo į bagažinę jos lagaminą. Emilijo šyptelėjo, lydėdamas mašiną akimis, bet anaiptol ne iš džiaugsmo.

◆◆◆

Emilijo ištuštino taurę, užsimokėjo ir patraukė prie telefono baro gale. Kelias minutes pakalbėjęs, išėjo iš baro ir susitabdės taksi nuvažiavo į Kovos su narkotikų prekyba agentūros būstinę. Pakeliui nusirišo rėksmingai ryškų kaklaraištį ir persišukavo plaukus, taigi Vort gatvėje iš mašinos išlipo eilinis pilietis, o ne vulgarus plevėsa, gyvenimo išminties sėmęsis iš Mikio Rurko filmų.

Vyresnysis inspektorius Alanas Vudrou, ištįsėlis su įdubusia krūtine, laukė Emilijo savo kabinete, už rašomojo stalo, užversto ieškomų asmenų bylomis.

- Kas gi nutiko, Emilijo? - paklausė jis, pakeldamas

akis į įėjusįjį.

- Makso Rozeno byla. Pagaliau reikalai pajudėjo. Jo draugužė skrenda į Paryžių.

- Na, ir kas?

- Man regis, planuojama stambi operacija.

- Pavyzdžiui?

- Maksas prekiauja urmu. Manau, jis ieško tinkamų kelių tiekti kokainą į Prancūziją.

- Gali būti. Ir kas iš to?

- Ta jo mergužėlė. Ji neabejotinai veža jam dalį produkto.

- Ką gi, ne taip jau sunku organizuoti jos kratą Prancūzijos muitinėje.

- Prekę gabens ne ji, o tas, kas ją lydės. Privatus seklys. Akivaizdu, kad tam jį ir nusamdė. Kurjerio vaidmeniui. Ir kaip apsaugai, kai prekė atsidurs Paryžiuje.

- Gal ir taip, Emilijo. Bet kas, jeigu tu klysti? Juk tai tik tavo spėjimas?

- Manau, pakankamai pagrįstas, kad įspėtume Paryžių.

- Tai ne problema. Jau esame dirbę su jais.

- Tačiau aš nenoriu, kad jiedu sulaikytų tuodu balandėlius muitinėje. Tegu praleidžia ir organizuoja jų sekimą. Nėra prasmės suimti eilinį nešiką, kai mes šitiek laiko sugaišome, tirdami šią bylą. Netgi iš narkotikų prekeivio draugužės bus menka nauda. Mums reikalingas pats Maksas, kai kas iš jo kolegų, o gal ir stambesnė žuvelė, jeigu pavyks iki jos nusigauti. Norėtųsi pamatyti tuos, kas perdavė narkotikus Maksui.

- Tu įsitikinęs, kad narkotikai bus?

- Įsitikinęs. Turiu savų šaltinių. Tai ar nuspręsta?

- Kas nuspręsta? Paprašyti Paryžių bendradarbiauti, aišku, galime. Galbūt jie netgi organizuos sekimą, jeigu labai gražiai paprašysime. Ko tu dar nori?

- Noriu pats išvykti į Paryžių. Aš sekiau Maksą beveik dvejus metus. Noriu asmeniškai dalyvauti jį paimant.

- Emilijo, tu juk netgi nemoki prancūzų kalbos!

- Užtat žinau, ką darau. Aš nepasitikiu tais prancūzais, jie viską sužlugdys. Kiek kartų jie liko it musę kandę,

užmiršai?

- Emilijo, mus irgi ne kartą buvo ištikusios nesėkmės.

- Tik ne mane. Aš pasirūpinsiu, kad viskas eitų kaip sviestu patepta. Noriu dalyvauti finalinėje kratoje.

- Atleisk, negaliu duoti tam sutikimo.

- Tuomet išleisk mane atostogų.

- Ką nori tuo pasakyti?

- Aš jau seniai dirbu užsimaskavęs. Pats laikas paimti atostogų. Skrisiu į Paryžių savo sąskaita.

- Emilijo, tai paika mintis.

- Tu tik pasirašyk man popierius, gerai? Aš skambinu į "Air France".

22 skyrius

Vidurdienį Naidželas ir Žanas Klodas vėl susitiko bare "Le Pi Ažil".

- Prieš imantis reikalo, reikia dar kai ką nuveikti, - pareiškė Naidželas. - Būtina iš kažkur gauti šlamančiųjų. Aš neturiu pinigų netgi metro bilietui. Užtat turiu idėją.

- Kokią?

- Hobas atskrenda rytoj. Atsiveža prekę su savimi. Akivaizdu, kad jį pakišo. Reikia kažką daryti.

- Paskambink jam, - pasiūlė Žanas Klodas. - Juk dar gali naudotis telefonu ten, kur apsistojai? Paskambink jam ir įspėk.

- Netinka. Juk pažįsti Hobą. Jis toks karštakošis. Tučtuojau išdės viską tiems, kurie jį vedžioja už nosies ten, Niujorke. Sandėrį anuliuos, ir reikės tik džiaugtis, jeigu neanuliuos paties Hobo. Gal verčiau apsieikime be jo.

- Bet užtat Hobas bus saugus!

- Šito maža, seni. Juk Maksas moka jam tiek daug ne todėl, kad jis lydi moterį iki Paryžiaus, o todėl, kad jis savo ar ne savo valia atlieka kurjerio vaidmenį. Visa operacijos esmė glūdi tame, kad Hobas turi atgabenti siuntinį į Prancūziją. Jeigu jis šito nepadarys, užmokesčio negaus.

- Ir mes liksime be pinigų, - mąsliai pratarė Žanas Klodas.

- Dar blogiau, asilo galva. Jis negalės apmokėti traspaso ir praras savo fazendą.

- Aha, būtų labai gaila.

- Ir dar kaip gaila! Ir ne tik Hobo. Juk ta fazenda yra ir mūsų.

- Iš kur ištraukei?

- Pats girdėjai, jis dažnai tai kartoja. Tai visų Hobo

draugų vila. Ji priklauso mums visiems. Hobas supranta tai visiškai tiesiogiai. Jis mano, kad privalo apsirūpinti gyvenamąja vieta, bet nelaiko jos išimtinai savo nuosavybe.

- Na, gerai, fazenda priklauso ir mums. Kas iš to?

- Toji fazenda - mūsų apsidraudimas, Žanai Klodai, vieta, kur mes galėsime prisiglausti, kai nieko kito mums daugiau nebeliks, kai tapsime pernelyg silpni ir išdvėsę, kad mus samdytų net paprasčiausiems darbams, pernelyg seni ir atgrasūs, kad patiktume net neišrankiausioms moterims. Tai vieta, kur mes galėsime nemokamai nugyventi paskutines savo dienas. Tai mūsų senelių namai, mūsų ramusis užutekis, vienintelis patikimas prieglobstis. Mūsų vieta po saule. Mūsų! Įsikalk sau į galvą. Ne tik Hobo, bet ir mūsų.

- Tu tuo įsitikinęs?

- Juk pažįsti Hobą. Pats daug kartų girdėjai, kaip jis kalba apie agentūrą ir fazendą. Na, tai ką pasakysi?

Panarinęs siaurą galvą su aukštyn sušukuotais, briliantinu išteptais juodais plaukais, Žanas Klodas ėmė mąsliai krutinti lūpas. Smailos lyg durklas nosies galiukas trūkčiojo. Įsižiūrėjęs galėjai pamatyti mintis, šokinėjančias šiferio pilkumo akių displėjuje. Paskui jis ėmė aklai grabinėti ranka, ir Naidželas įspraudė jam tarp pirštų vieną ir paskutiniųjų savo cigarečių. Tai buvo lemiamas momentas.

Užsirūkęs Žanas Klodas išpūtė pro nosį dvi plonytes dūmų sroveles. Ir iškvėpė:

- *Peste*!*

- Tikrai, - patvirtino Naidželas.

- Manau, tu visiškai teisingai apibūdinai Hobą. Jo namas iš tiesų yra mūsų namas, bent jau dalinai nupirktas už mums neišmokėtus atlyginimus. Ir mes jo neteksime, jeigu Hobas neapmokės traspaso. Naidželai, mes neturime prarasti savo vietos po saule!

- Sutinku, - pritarė Naidželas.

- Tuomet viskas paprasta. Mes nieko nepasakysime, Hobas perveš prekę, ir tvarkelė!

- Ne taip jau paprasta, - papriešta ravo Naidželas. -

*Velniava (pranc.).

Šitas Maksas. Aš jo nepžįstu ir po viso to, ką apie jį girdėjau, nė kiek juo nepasitikiu.

- O ką jis, tavo manymu, gali padaryti?

- Man nusispjaut, ką jis darys, kad tik neapgautų Hobo.

- *Comment?**

- Neužmokėtų jam.

Žanas Klodas apsvarstė šią mintį. Jo veidas įgavo dar grėsmingesnę išraišką negu paprastai.

- Tai būtų neprotinga iš jo pusės.

- Šitaip susiklosčius aplinkybėms mes negalime pakeisti situacijos. Bet, manyčiau, privalome imtis kai kurių žingsnių, kad perimtume jos valdymą į savo rankas.

- Kokių žingsnių?

- Teks prašyti pagalbos vieno tavo draugelių iš visuomenės padugnių.

Paryžiaus dugnas paprastai nedemonstruojamas turistams, neskaitant tradicinių lindynių Monmartre bei Monparnase. Be garsiųjų paminklų ir ne tiek garsių geltonųjų namų, egzistuoja dar regioniniai organizuoto nusikalstamumo centrai, išsibarstę po visą miestą. Rambiuto gatvę nusikaltėliai pamėgo nuo tada, kai buvo pastatytas Pompidu centras. O iki tol tradiciniu visokiausio plauko plėšikų rajonu buvo laikomas Le Ale. "Valentino" kavinė Italijos aikštėje - mėgstamiausia alžyriečių gangsterių vieta. Jų kolegos vietnamiečiai trinasi kavinėje "OA" bevardėje gatvėje netoli Aveniu d'Ivri ir metro stoties "Tolbjak". Kinai turi kelias nuosavas kavines tame pačiame rajone, šalia Maseno bulvaro. Korsikiečiai banditai laikosi toliau nuo Tryliktosios apylinkės ir paprastai renkasi "Polo" bare ties Plias de Vozg. Tai pagrindiniai taškai dabartiniu momentu. Dar yra keletas internacionalinių užeigų, kur svetingai sutinkami visų tautybių piktadariai. Iš pastarųjų žinomiausias restoranas "Lak d'Ork" Belvilyje. Čia, troškių kinų virtuvės aromatų atmosferoje, šiuolaikiniams chuliganams ir galvažudžiams iš viso pasaulio garantuotas šiltas priėmimas. Čionai kartais užsuka net lotynų amerikiečiai, palikę įprastas lakteles "Brazilijos" restorano kabinose. Būtent į "Lak d'Ork"

*Kokiu būdu? (pranc.).

ir patraukė Žanas Klodas su Naidželu.

Padavėjas juos atpažino, bet dėl kažkokių nesuprantamų priežasčių apsimetė matąs juos pirmą kartą. Išgėrę arbatos, bičiuliai užsisakė kiaulienos kepsnių, ketindami užkąsti ir apsižvalgyti. Dauguma kriminalinių elementų užsuka į "Lak d'Ork" bent kartą per dieną. Jiems ši įstaiga yra kažkas tarp banditų mokyklos-studijos ir vagių darbo biržos. Naidželas nebuvo jos nuolatinis lankytojas, užtat Žanas Klodas jautėsi čia kaip namie. Pats nebūdamas nusikaltėlis, Žanas Klodas visgi simpatizavo jiems ir mėgdavo leisti laiką jų draugijoje: jis priklausė tai žmonių kategorijai, kuriems nėra nieko maloniau už balansavimą ant bedugnės krašto.

- Atmink, - pasakė Naidželas, - mums reikalingas žmogus, kuriuo galima pasikliauti. Kad nebūtų jokios saviveiklos. Jis privalės daryti tik tai, kas jam bus pasakyta. Ir, visų pirma, jokio smurto. Niekada sau neatleisiu, jeigu Hobui kas nors nutiks.

- Ak, nesijaudink! - atšovė Žanas Klodas. - Aš ieškau vieno konkretaus žmogaus. Jis padarys tiksliai taip, kaip aš pasakysiu.

- Kodėl tu taip tvirtai tuo įsitikinęs?

- Todėl, kad jis vedęs mano pusseserę Sabiną... O, štai ir jis!

Tas, apie kurį kalbėjo Žanas Klodas, buvo vidutinio ūgio arabų kilmės tipelis tvarkingai pakirpta juoda barzdele. Tamsaus gymio oda, juodos išraiškingos akys. Juodas kostiumas, juodas kaklaraištis. Netgi neoninė iškaba nebūtų tiksliau nusakiusi jo profesijos. Pastebėjęs Žaną Klodą, jis nušvito iš džiaugsmo ir priėjo prie jų staliuko. Visi trys pasisveikino, paspaudė vienas kitam rankas. Žanas Klodas pristatė Naidželą Habibui (toks buvo to žmogaus vardas), tada pastarasis atsisėdo ir užsisakė arbatos bei lėkštę įdarytų kiaušinių. Jiedu su Žanu Klodu apsikeitė šeimos naujienomis. Galiausiai Žanas Klodas priėjo prie reikalo.

- Kur nors dirbi?

Habibas reikšmingai gūžtelėjo pečiais, perkreipdamas lūpas - suprask, buvo ir geresnių laikų.

- Turiu tau darbo.

Išlenkti antakiai išreiškė santūrų susidomėjimą.

- Tu iš to reikalo neuždirbsi nieko, tik tiek, kiek aš tau užmokėsiu.

Galvos linktelėjimas.

- Hop-stop.

- Tai kainuos brangiau, - automatiškai sureagavo Habibas.

- Palauk, kol baigsiu kalbėti, o jau tada bandyk kelti kainą.

Primerkti vokai parodė, kad Habibas klausosi ištempęs ausis.

- Rytoj vakare į de Golio oro uostą atvyksta vienas asmuo. Vėlai vakare. Mums prireiks ir tavo pusbrolio Ali paslaugų - kaip taksi vairuotojo.

- Ali teks mokėti papildomai.

- Nejaugi tau neužtenka padorumo palaukti ir išklausyti iki galo? Paimsi keleivį oro uoste. Laikysi lentelę su jo vardu. Be to, aš tau jį apibūdinsiu. Su juo bus moteris.

Habibas krustelėjo, tarytum ketindamas kažką pasakyti.

- Tai kainuos brangiau, - už jį įterpė Naidželas.

- Tavo pusbrolis, - tęsė Žanas Klodas, nuveš juos į bet kurią Belvilio ar Port Ruajalio tarpuvartę. Tu geriau pažįsti tą rajoną. Tu atimsi iš vyriškio lagaminą, bet jo paties nekratysi. Iš lagamino išimsi tik tam tikrą paketą, kurį aš tau nusakysiu. Paketą atneši man, jo neišvyniojęs. Už tai gausi penkis tūkstančius frankų.

Habibas apgalvojo pasiūlymą ir pareiškė:

- Dešimt tūkstančių. Ir dar penkis Ali.

23 skyrius

Visą pusvalandį Dori ir Hobas pakaitomis skambino Aurorai į namus. Ir girdėjo autoatsakiklį. Skambutis į fotostudiją, kurioje ji dirbo šią savaitę, irgi nedavė naudos. Niekas nežinojo, kur Aurora.

Galiausiai Dori šovė į galvą išganinga mintis.

- Aurora minėjo, kad mieste yra dar viena vieta, kur ji retsykiais darbuojasi.

- Kur?

- Kinų kvartale.

- Ir ką ji ten daro? Ką reiškia "darbuojasi"?

- Atlikinėja pratimus. Regis tai vadinasi hatcha joga.

Iš Dori tono buvo aišku, kad ji nė už ką pasaulyje nesiimtų šitaip kankinti savo kūną - bent jau ne viešai.

- Ar galima tenai paskambinti? - paklausė Hobas.

- Aš tiksliai nepamenu pavadinimo. Bet žinau, kad toji salė yra Mot gatvėje, ties Kanalu.

Jiedu paliko Kelį Makso bute siurbčioti virtuvėje alų ir laukti telefono skambučio - gal Aurora visgi atsiras pati. O Hobas su Dori pasigavo taksi už pusės kvartalo nuo Makso namų.

Sporto klubas "Penki taškai" buvo įsikūręs virš kinų bakalėjos krautuvėlės ties Mot ir Pel gatvių sankryža. Hobas ir Dori praėjo pro prekystalius, pro žieminių arbūzų krūvas, pro kines namų šeimininkes juodo šilko kelnėmis ir gėlėtais chalatais su standžiomis apykaklėmis, išsiuvinėtomis avietiniais šilko siūlais - jos derėjosi dėl mandragoros šaknies kainoms su gyslotais senukais, kurių veidai priminė suvytusius apelsinus, o vaikai tuo tarpu žaidė praėjimuose, žiaumodami džiovintos mėsos juosteles. Storas kinas šlavė pjuvenomis pabarstytas

grindis, o palubėje lėtai sukosi ventiliatorių mentės. Šiltas, drėgnas vasaros oras buvo prisisunkęs sūdytų krevečių ir trepangų kvapo.

- Jūs įsitikinusi, kad mes atėjome ten, kur reikia? - pasiteiravo Hobas.

Dori skėstelėjo rankomis.

- Įėjimas į klubą yra už krautuvės.

Jiedu prasibrovė į krautuvės gilumą, kur buvo pristatyta statinių su ryklių pelekais ir dėžių su žaliais kopūstais, išmargintais baltomis gyslelėmis, skardinių su "choisin" padažu ir ilgakalių butelių su sojos padažu, atgabentu iš Honkongo. Pačioje gilumoje buvo durys su užrašu "Tik darbuotojams ir klubo nariams", vedančios į laiptinę. Antrame aukšte, dulkėto koridoriaus gale Dori ir Hobas aptiko dar vienas duris, ant kurių kabėjo lentelė: "Sporto ir žaidimų klubas "Penki taškai".

Už durų erdvios patalpos centre buvo įrengtas bokso ringas, kur kumščiavosi du rytiečiai berniūkščiai su raudonomis pirštinėmis. Hobas mėgino prisiminti, ar tarp žymiųjų boksininkų buvo kinų, bet taip nė vieno ir neprisiminė. Čia tvyrojo prakaito ir mandarinų žievelių kvapas. Kitame patalpos gale stovėjo madžongo ir fenteno stalai, aplink juos sėdėjo žmonės. Kaip ir įtarė Hobas, klubas "Penki taškai" buvo tik senamadiškų lošimo namų priedanga. Prie trečiojo stalo keturi vyrai (du iš jų buvo arba kaukaziečiai, arba semitai, o gal ir viena, ir kita) lošė bridžą.

Dori ir Hobas priėjo prie bridžo lošėjų. Tie lošė toliau, dėdamiesi abejingi. Bet po penkių minučių vienas kinas paklausė:

- Kuo galėsiau jums padėti, bisiuliai?

Tokių ilgų nagų, kaip to kino, Hobas gyvenime dar neregėjo - tik Fu Manču filmuose.

- Misteris Džekas Horneris čia? - pasiteiravo Dori, o Hobui paaiškino: - Tai tas žmogus, kurio liepė klausti Aurora.

Kinas nykščiu dūrė į tolimojo kampo pusę. Ten baltao-

dis vyriškis juodais šortais ir baltais marškinėliais daužė kriaušę. Hobas priskyrė jį vidutinio svorio kategorijai, nors ir prastokai išmanė šiuos dalykus. Ūgis maždaug penkios pėdos ir devyni coliai, galingi nuolaidūs pečiai, apvalėjantis juosmuo. Niujorko bandito veidas - iš riestanosių pogrupio. Hobas iškart pajuto, kad niekada nesugebėtų megzti draugystės su šiuo žmogumi.

Pasukę link jo, Dori ir Hobas susižvalgė. Per vieną trumpą nebylaus savitarpio supratimo akimirką - o tokios pasitaiko net ir tarp nekenčiančių vienas kito žmonių - jiedu be žodžių nutarė, kad bus geriau, jeigu reikalo imsis Dori.

Lydima per žingsnį atsilikusio Hobo, mergina priėjo prie boksininko ir prakalbo:

- Misteris Horneris? Aš esu Dori Trailer iš "Makso Rozeno modelių agentūros". O čia misteris Drakonianas, mano kolega.

- Džiugu susipažinti, - atsiliepė Horneris be menkiausio džiugesio.

- Mes ieškome mis Auroros Sančes, - tęsė Dori. - Jos laukia labai svarbus darbas. Neperdėsiu sakydama, kad šis darbas atneš jai turtus ir šlovę. Bet mums būtina žinoti, ar Aurora sutinka jo imtis. Atsakymas reikalingas skubiai, antraip bus pakviesta kita mergina. Ar negalėtumėte padėti mums rasti Aurorą?

Džekas Horneris nužvelgė niūriu žvilgsniu Dori, paskui Hobą. Akimirkai susimąstė, suraukdamas antakius, tarytum pakabindamas sau ant kaktos iškabą "Pašaliniams įeiti draudžiama", išvedžiotą plaukuotu dantiraščiu.

- Man reikia palįsti po dušu ir apsirengti. O tada - gerai, aha, gal ir padėsiu.

- Matote? - pareiškė Hobui Dori, kai Horneris nuėjo. - Kai kalbi su žmonėmis gražiuoju, būtinai kažką laimi.

Hobui visada patiko moterys, nebijančios pasakyti: "Aha, aš juk sakiau". Kaip paaiškėjo, Dori neklydo. To ir galima buvo tikėtis.

◆◆◆

Džekas Horneris pasirodė nė kiek ne geriau apsirengęs negu treniruotės metu. Jam ant pakaušio kėpsojo maža plokščia skrybelė, panaši į tą, kuria puikavosi Džinas Hakmenas "Prancūzų ryšininke"; su tokia skrybėle atrodysi visiškas idiotas, net jeigu tu - Sokratas ir Einšteinas viename asmenyje. O dar pridėkite prie jos juodai-baltai-oranžinį megztinį, galintį patikti tik boksininkui daltonikui, pasižyminčiam itin vulgariu skoniu. Nors Kanalo gatvėje šitoks derinys, be abejo, neatrodo toks jau kvailas.

- Kur mes einame? - pasidomėjo Dori, kai tik trijulė išėjo iš krautuvės.

- Jums reikalinga Aurora? - atsliepė Horneris. - Parodysiu jums kai ką.

- Ką?

- Aš juk sakau, parodysiu, neaišku, ar ką?

Tokio tipo kaip Horneris lūpose "ar ką" visiškai neatrodo atžaru. Tai normalus išsireiškimas tam tikros genties, jaučiančios neapykantą visiems aplinkiniams, leksikone.

Horneris skubiai nusivedė juos Kanalo gatve iki Vaitstrito, ir pasuko kairėn už parkelio priešais Ist River, įtekančią į Niujorko įlanką. Šioji įlanka, kaip ir kitos, į ją panašios - tarytum visai kita šalis, ūkanotos, pelkėtos Niujorko akvatorijos pasaulis. Priėjęs 125-uoju numeriu pažymėtą restoraną "Pas Grosetį", Horneris pagaliau sustojo.

- Čia. - Netaręs daugiau nė žodžio, jis apsisuko ir nudrožė atgal.

◆◆◆

Restorano padavėjas Endriu prisiminė, kad Aurora buvo čia prieš pusvalandį.

- Suprantama, aš ją įsidėmėjau, - pareiškė Endriu, aukštas, trapaus sudėjimo jaunuolis įmantria šukuosena. - Ji užsuka čionai sykį, du per savaitę - išgerti tekilos, susitikti su draugais.

- O jūs kartais nežinote, kur ji nuėjo? - pasidomėjo Hobas.

Suraukęs kaktą, Endriu paniro į ilgus, įtemptus apmąstymus. Galiausiai Hobas atgaivino jo atmintį viena iš Makso dvidešimtinių.

- Tikriausiai nuvažiavo į priėmimą pas Doris Kastiljo, - pagaliau pranešė padavėjas. - Tokio įvykio ji nė už ką nepraleistų.

- Gal žinote ir adresą?

- Dven gatvė, šimtas vienas.

- O buto numeris?

Endriu tik gūžtelėjo pečiais.

- Kai tenai nuvyksite, iškart pamatysite reikiamą butą.

◆◆◆

Padavėjas buvo teisus: patekti pas Doris Kastiljo buvo visai nesunku. Šioje Traibeko dalyje paprastai būna tuščia, neskaitant konservų fabriko darbininkų ir jų bičiulių. Bet šįvakar automobiliai ir limuzinai rikiavosi išilgai viso kvartalo. Kelią rodė ranka rašytos lentelės ant pastato fasado. Aplinkui šmirinėjo ir vieno iš kabelinių kanalų naujienų brigada.

Į Doris Kastiljo butą Hobas ir Dori pateko krovininiu liftu drauge su dviem smokinguotais vyriškiais. Jie atsidūrė patalpoje dydžiu sulig nedideliu futbolo lauku. Susirinko koks tūkstantis žmonių, plius minus porą šimtų. Visur aplinkui kėpsojo varstotai, ant kurių stovėjo skulptūros įvairiose gamybos stadijose - nuo vielinių karkasų iki išbaigtų biustų. Blykčiojo ir žaižaravo liuminescencinio meno kūriniai. Nebuvo apsieta ir be šešių pėdų aukščio kartoninių pieštukų bei gigantiškų "Lucky Strike" pakelių. O stalai tiesiog lūžo nuo įvairiausių

užkandžių! Hobas tučtuojau pripuolė prie sumuštinio iš juodos ruginės duonos su kalakutiena ir avokadu, paskui prisipylė kartoninę stiklinaitę "Negro Modelo". Kol jis plušo prie stalų, Dori cirkuliavo po salę. Ir netrukus grįžo su aukšta, labai patrauklia mergina puriais rudai auksiniais plaukais ir švelnia, užkrečiančia šypsena.

- Hobai, - paskelbė Dori, - leiskite pristatyti jums Aurorą Sančes. Aurora, tai Hobas Drakonianas.

Tuo ir baigėsi paieška.

24 skyrius

Aurora Sančes vilkėjo juodą vakarinę suknelę, paprastą, bet elegantišką - apnuoginti pečiai, ilgis iki blauzdų vidurio, be abejo, madingiausias šį sezoną. Grakštų ilgą kaklą - nors ir nepakankamai ilgą, kad galėtum pavadinti "gulbės kaklu" - puošė auksinė įmantraus pynimo grandinėlė su mažyte nefrito figūrėle. Ausyse apvalūs auksiniai auskariukai. Nė vieno žiedo. Ji avėjo juodus "laivelio" tipo aukštakulnius batelius, rankose laikė mažą rankinuką iš auksinių nėrinių. Iš arti mergina atrodė daug patrauklėsnė negu nuotraukose. Jos veide galėjai įskaityti nuoširdumą ir humoro jausmą - tai, ko Hobas tikrai nesitikėjo. Jeigu jums patinka auksinis įdegimas, tuomet jos odos spalva jums pasirodytų nepriekaištinga. Aurora buvo aukštesnė, negu tikėjosi Hobas, ne mažiau kaip penkių pėdų ir dešimties colių ūgio, o grakščios laikysenos ir tiesios nugaros dėka atrodė dar aukštesnė.

- Jūs dėl darbo Paryžiuje? - iškart paklausė ji aksominiu balsu, kiek suminkštintu degtinės ir ispaniško akcento.

Hobas persakė merginai Makso žodžius apie darbą Paryžiuje ir būtinybę išvykti rytoj pat, rytiniu reisu.

- Metų modelis! - šuktelėjo Dori. - O, Aurora, kas gali būti puikiau!

Aurora švytėjo. Merginos suskato aptarinėti, ką Aurorai reikėtų pasiimti su savimi į Paryžių. Savo nuostabai Hobas atrado, kad klausytis, kaip dvi žavios merginos tauškia apie garderobą, nėra taip jau nemalonu. Ir visgi laikas - pinigai. Ūmai Hobui į galvą šovė lyg ir nereikšminga, bet nerami mintis.

- Ar daug laiko jums prireiks susiruošti? - paklausė jis Auroros. - Išskrendame septintą ryto.

- Susikrausiu lagaminą per pusvalandį, - atsakė toji. -

Bet pirmiausia turiu atlikti dar vieną reikalą.

- Galiu palydėti, - pasiūlė Hobas, nenorėdamas paleisti iš akių merginos, kainuojančios dešimt tūkstančių dolerių - tiksliau, tiek gaus jis, jeigu pristatys ją rytoj į Paryžių gyvą ir sveiką.

- Būčiau dėkinga, - sutiko Aurora.

- Gerai, - pasakė Dori, - aš grįžtu į Makso butą. Lauksiu judviejų ten. Kelis nuveš jus į oro uostą.

- Man reikia kai kam paskambinti, - ūmai prisiminė Aurora. - Tuoj grįšiu.

Dori išėjo. Hobas vėl prisigretino prie užkandžių stalo ir dar spėjo pripulti prie juodųjų ikrų, paragauti švediškų teftelių, pasmaguriauti sūrio lazdelių ir viską užgerti balto vyno taure. Jo nuotaika buvo tiesiog puiki. Dešimt tūkstančių dolerių, galima sakyti, jau kišenėje. Ne toks jau sunkus buvo šitas darbelis.

Maždaug po trijų minučių grįžo Aurora.

- Eime!

25 skyrius

Miniatiūrinis Auroros automobilis - raudonas "Porše-911", ne visiškai naujas, bet dar šviežutėlis, siaubingai dulkinas ir siaubingai "kietas" - stovėjo už kampo Vakariniame Brodvėjuje. Jiedu susėdo į mašiną ir nuvažiavo Šeštąja aveniu šiaurės kryptimi. Aurora vairuodama pasidomėjo:

- Jūs dirbate pas Maksą?

- Aš privatus seklys, - paaiškino Hobas.

- Tiesą sakant, jūs nelabai panašus į privatų seklį.

- Tiesiog nespėjau užsidėti savo profesinės kaukės.

- Seniai pažįstate Maksą?

- Apie dešimtį metų. Susipažinome Ibicoje. Esate ten buvusi?

- Prieš dvylika metų su tėvais. Gyvenome draugų viloje Santa Gertrūdėje. O antrą kartą, prieš ketverius metus, jau viena. Tąsyk apsistojau Formenteroje. O gal Formentera nesiskaito?

Vidužemio jūros vakarinėje dalyje, tarp Prancūzijos ir Ispanijos, yra Balearų salynas, kurį sudaro keturios salos: Maljorka - didžiausia, Ibica - beprotiška, Menorka - angliška, ir Formentera, esanti vos už kelių mylių nuo Ibicos, - saulės garbintojų sala, kur vyksta pamišėliai pasislėpti nuo kitų pamišėlių.

- Dar ir kaip skaitosi!

Hobas jau norėjo paklausti, kaip Aurorai ten patiko, ir ar ji nenorėtų vėl apsilankyti saloje artimiausiu laiku, tarkime, tuoj po Paryžiaus, galbūt privataus seklio draugijoje, bet Aurora staiga paklausė:

- Jūs turite pistoletą?

- Pistoletą? Jūs norite pasakyti, nuosavą?

- Man nerūpi, nuosavą ar svetimą. Ar nešiojatės su savimi ginklą?

- Ne. O tai svarbu?

- Tikriausiai ne.

- Jūs manote, kad mums gali prireikti pistoleto?

- Galbūt.

- Ir kas gi verčia jus taip manyti?

- Ogi tai, kad mus seka.

Hobas grįžtelėjo atgal. Kaip tik tą akimirką Aurora pastebėjo tarpelį mašinų sraute ir metėsi tenai. Niekada nemanykite, kaip Hobas, kad dailios mergužėlės, sėdinčios už "Porše" vairo, ničnieko neišmano apie vairavimą. Mat dailios mergužėlės dažnai turi draugužių chuliganų, kurie apmoko jas lenktyniavimo meno pagrindų. Aurora perjungė greičių dėžę per visas pavaras, kurių buvo ne tiek jau daug, tik keturios ar penkios, gal kiek daugiau. Staigiai apsisukusi, ji nušvilpė tolyn nuo miesto centro, apsuko Fultono žuvies turgų lyg sportinio lėktuvo pilotas, ir vėl nurūko centro link. "Porše" kaukė kaip banšė, prigludęs prie kelio kaip dėlė. Pažvelgęs per petį Hobas pastebėjo, kad persekiotojų automobilis taipogi atliko šį patrakėlišką triuką ir neatsilikdamas lekia jiems iš paskos. Jam pravažiavus po gatvės žibintu, Hobas pamatė, kad tai baltas paskutinio modelio "Mersedesas". Tik nepavyko įžiūrėti, kiek jame žmonių. Nuotolis tarp abiejų mašinų greitai trumpėjo.

- Velnias! - burbtelėjo Aurora. - Man sakė, kad šito nebus.

Sulėtinusi greitį, ji netikėtai nėrė už kampo. Nepaisant jos meistriškumo, mašina išlėkė į šeštą eismo juostą. Laimei, judėjimas šioje gatvėje buvo skystokas. Mersedesas atrūko iš paskos, greitai juos vydamasis. Kaip visada, kai patenki į keblią padėtį, policijos nebuvo nė kvapo. Aurora vėl atliko svaiginantį posūkį ant dviejų ratų į Aštuntąją gatvę, kiek užkliudžiusi šaligatvio kraštą, tačiau "Mersedeso" vairuotojas taipogi išmanė savo reikalą ir neatsiliko.

- Ar bent jau mokate naudotis ginklu? - paklausė Aurora.

- Sugebėsiu, jeigu teks.

- Pirštinių skyrelyje yra pistoletas. Gali būti, kad teks.

Hobas iššvejojo pistoletą, panašų į "liugerį" - juodą, su ilgu plonu vamzdžiu. Laikydamas ginklą rankose, jis jautėsi kaip ne savo kailyje, juolab kad nežinojo, kaip tas daiktas veikia. Net nenumanė, kiek jame saugiklių. O kol suko dėl to galvą, "Mersedesas" atsidūrė jiems iš šono. Variklių riaumojimas nuslopino šūvių garsus, tačiau priekiniame stikle staiga atsirado dvi apvalios skylutės.

- Ei, - riktelėjo Hobas, - į ką jūs mus įpainiojote?

- Nepanikuokite, - atšovė Aurora. - Žiūrėkite, kas dabar bus.

Ji švilpė per Brodvėjų dideliu greičiu, įjungusi gal tik antrą ar trečią bėgį. "Mersedesas" vėl susigretino su jais.

- Laikykitės!

Aurora staigiai pristabdė automobilį, pasuko vairą ir tučtuojau nuspaudė greičio pedalą, atlikdama tokį įspūdingą posūkį, kokius gali pamatyti tik filmuose apie policininkus ir nusikaltėlius. "Porše" čiūžtelėjo visais keturiais ratais, riaumodamas ir stūgčiodamas varikliu lyg isteriškas oratorius, mėginantis kažką įrodyti, kažkokiu stebuklingu būdu apsisuko lygiai šimto aštuonesdešimties laipsnių kampu ir nudūmė tolyn nuo centro, grakščiai prasilenkęs su "Mersedesu". Persekiotojų vairuotojui nepavyko pakartoti šį triuką. Atsitrenkęs į kelias kelkraštyje stovėjusias mašinas, "Mersedesas" buvo priverstas sulėtinti greitį, kad neapsiverstų. Aurora žaibiškai perkirto Šv.Marko aikštę, dingdama persekiotojams iš akių, ir nurūko šiaurės kryptimi Pirmąja aveniu. "Mersedesas" nesirodė.

Kiek pavažiavusi į vakarus Antrąja aveniu, Aurora sutabdė automobilį prie šaligatvio Šešioliktojoje gatvėje, užtraukė rankinį stabdį ir atsilošė sėdynėje, lengviau atsidususi.

- Puikiai padirbėjote, - pagyrė Hobas.

- Aha, - mergina nelinksmai šyptelėjo. - Ką moku, tai moku. Gal turite cigaretę?

Žinoma, po lenktynių be cigaretės neapsieisi. Hobas irgi užsitraukė dūmą pirmą kartą po to, kai metė rūkyti, o tai

įvyko ne taip jau seniai. Jis ištiesė Aurorai "Dukado", vieną iš kelių kišenėje užsilikusių cigarečių.

Mergina paėmė ją drebančiais pirštais, prisidegė ir išpūtusi pirmą dūmą pasakė:

- Klausykite, jums, ko gero, vertėtų žinoti, kad man iškilo nenumatyta problema.

26 skyrius

Visą parą dirbanti kavinė "Neužmirštuolė" buvo įsikūrusi Šešioliktojoje gatvėje šalia Antrosios aveniu. Šios įstaigos tikrai negalėjai nepastebėti - vien neonas ir mirgančios šviesos, veidrodžiai ir dirbtinės gėlės. Milžiniškas muzikinis automatas griaudėjo sentimentalius keturiasdešimtųjų šliagerius: Moiša, kavinės savininkas, jautė silpnybę šioms melodijoms, kadangi dažnai girdėdavo jas Ain-Klein kibuce prieš emigruodamas į Ameriką. Padavėjos atrodė nužengusios nuo to pačio konvejerio, kaip ir dažų sluoksnis, žvilgantis prieblandoje, rausva apranga slepia prakaituotus beformius kūnus. Aurora užsisakė kavos ir skrudintos duonos riekę su sviestu.

- Na, - pradėjo Hobas, - paaiškinkite pagaliau, kokia velniava čia dedasi.

- Tai ilga istorija. Net nežinau, nuo ko pradėti. Ir kaip apibūdinti Pako vaidmenį joje.

- Pradėkime nuo Makso. Tai jis mane pakišo?

- Jūs pernelyg įtarus, - paprieštaravo Aurora. - Patikėkite, Maksas nieko apie tai nežino.

- O kas toks jūsų minėtasis Pakas?

Aurora minutėlę sudvejojo, kiek papūtusi apatinę lūpą - žavingiausia metų grimasa.

- Jis kaip ir dalyvauja šioje istorijoje. Sakau, tai labai painus reikalas...

- Ir ilgokai užsitęsęs, kaip jau minėjote.

- Klausykite, - Aurora ūmai prakalbo dalykišku tonu, - man reikia kai ką iš kai ko paimti ir kai kur pristatyti. Ir išsisukti nuo šito niekaip neįmanoma.

- O tas kai kas negali palaukti, kol grįšite iš Paryžiaus?

- Privalau padaryti tai šiandien vakare.

- Skamba visai protingai, - pažymėjo Hobas. - Bet

darosi vis labiau akivaizdu, kad kažkas nori jums sutrukdyti.

- Taip.

- Jeigu jūs atkakliai laikysitės savo ketinimo, jus gali nudėti.

- Taip.

- Ir mane sykiu.

- Aš nebijau, - narsiai šyptelėjusi pareiškė Aurora.

- O aš bijau.

Narsi šypsena užgeso, išstumta anaiptol ne tokio žavingo paniekos šypsnio.

- Jūs iš tiesų bailys?

- Taip, tik nesuprantu, kuo čia dėtas bailumas. Kuriam galui turėčiau dėl jūsų rizikuoti savo galva? Mano užduotis - surasti jus ir pristatyti į Paryžių. Niekas manęs neįspėjo, jog už tą patį atlygį teks turėti reikalų su snaiperiais, lakstančiais "Mersedesu".

- Jūsų tiesa, - atsiduso Aurora. - Jūs padarėte tai, dėl ko jus nusamdė.

- Ne iki galo. Dar turiu įsodinti jus rytoj rytą į lėktuvą.

- O jeigu neįsodinsite?

- Negausiu honoraro.

- Ar didelis tas honoraras?

Hobas norėjo atkirsti, kad tai neturi reikšmės. Pagaliau, kam sakyti tiesą, jeigu melas atneš kur kas daugiau naudos? Ir jau priėmęs tokį sprendimą jis savo nuostabai išgirdo save sakant:

- Jeigu dešimt tūkstančių daug, tuomet didelis.

Aurora minutėlę mąstė, kažką braižydama ant servetėlės kosmetiniu pieštuku. Paskui nepakeldama akių tyliai pratarė:

- Hobai, man reikia jūsų pagalbos.

Šie žodžiai privertė Hobo širdį porąsyk smarkiai dunkstelėti į šonkaulius, tačiau paniurėlis nykštukas jo galvoje, kontroliuojantis sentimentų sritį, nesidavė apmaunamas.

- Kodėl turėčiau jums padėti? Taip, jūs graži ir gundanti, bet net jeigu ir ketinate atsigulti su manimi į lovą - o tuo aš labai abejoju - mes tiesiog neišgyvensime iki tokios galimy-

bės.

- Neketinu gultis su jumis į lovą. Bet jeigu padėsite man, aš jums užmokėsiu.

- Solidžiai? - pasitikslino Hobas.

- Taip, solidžiai.

- Gerai, o dabar užmirškime apie solidumą ir pakalbėkime apie realius pinigus. Kiek aš gausiu už pagalbą jūsų patrakėliškame reikale?

Aurora kažką paskaičiavo mintyse.

- Betgi darbas tik vienam vakarui!

- Kurio metu mane gali nudėti, - priminė Hobas.

- Ką pasakysite apie penkis šimtus dolerių?

- Atsižvelgiant į aplinkybes, tai netgi ne solidu.

- Tūkstantį?

- Tūkstantis ir išsamūs paaiškinimai, kas čia iš tiesų vyksta.

- O gal du tūkstančiai be paaiškinimų?

- Sutarkime taip: du tūkstančiai ir paaiškinimai, bet jūs galite meluoti, o aš apsimesiu tikįs.

- Du tūkstančiai dolerių! Iš jūsų pusės tiesiog nedora taip kelti kainą.

- Bet juk jūs mokėsite ne iš savo kišenės.

- Tai neturi nieko bendra su jūsų nedora, - griežtai atrėžė mergina.

- Bijau, kad jūs prisižiūrėjote filmų apie privačius seklius, - pareiškė Hobas. - Ypač tokių, kur "kieti" detektyvai padeda gražioms merginoms vien todėl, kad joms reikia pagalbos. O tikrovėje mūsų paslaugos brangiausios būtent tada, kai klientas yra beviltiškoje situacijoje. Kapitalistinėje ekonomikos sistemoje visiškai logiška kelti kainą pagal paklausą.

- Ar kiti sekliai palaiko jūsų įsitikinimus?

- Tikriausiai ne. Bet aš mėginu užduoti bendrą toną.

Aurora atsiduso. Moterys, atsidūrusios greta Hobo, kažkodėl ima dažnai dūsauti.

- Gerai, sutarta. Bet jūs juk juokavote sakydamas, kad nemokate naudotis "liugeriu"?

- Jūs tik parodykite man, kaip jį užtaisyti, o visa kita aš

pats perprasiu.

- Sutarta. - Aurora ištiesė jam delną.

Hobas nestipriai jį spustelėjo.

- Prieš spausdami vienas kitam rankas, užbaikime tą nereikšmingą piniginį reikaliuką. Būtų labai miela iš jūsų pusės, jeigu išmokėtumėte man visą sumą avansu - tam atvejui, jeigu kurį nors iš mūsų šiandien nugalabys.

Pinigai! Aurora dėbtelėjo į jį lyg išgirdusi nešvankų žodį. Net juokinga, kaip moterys nemėgsta skirtis su pinigais, netgi iš svetimos piniginės.

- Kelioniniai čekiai tiks?

- "American Express" arba "Barclay", - atsakė Hobas.

Išsiėmusi iš rankinuko dailią piniginę su čekių knygele, Aurora pasirašė keturis čekius po penkis šimtus dolerių. Hobas tuoj paslėpė juos savo piniginėje. Tiek turėtų užtekti, kad "Alternatyvi seklių agentūra" pagaliau atsigautų - aišku, jeigu jis išgyvens taip ilgai, kad spėtų pasinaudoti pinigais.

◆◆◆

Tą akimirką į kavinę įžengė Pakas, atpažino Aurorą ir priėjo prie staliuko. Buvo jau ganėtinai vėlu, kai susitikimas pagaliau įvyko, maždaug dešimta valanda vakaro. Štai kaip prisimena to susitikimo aplinkybes Dotė Sojers, kavinės "Neužmirštuolė" padavėja:

"Du vyrukai ir mergina. Gražutė, tikras saldainiukas. Ir aš anksčiau buvau saldainiukas, kol dar neturėjau problemų su vandenimis. Tikriausiai girdėjote apie tai. Todėl ir klausinėjate mane, argi ne taip? Ne? Na, nesvarbu. Toji trijulė sėdėjo paskutinėje kabinoje, štai ten. Aiškiai prisimenu aukštąjį vyrą, šiaip jau nelabai aukštą, bet aukštesnį už tą kitą, kurį pavadinote Hobu Drakonianu. Jis sklaidė muzikinio automato turinį. Norėjo kažką paklausyti, bet negalėjo rasti. Ten daugiau kaip šimtas pavadinimų, taigi jis ilgokai užgaišo. Pagaliau rado tą seną Krosbio ir Stilo dainelę - "Mūsų namai" ar kažkokį kitą

sentimentalų niekalą, žodžiu, vieną iš tų, kurių klauso tik seniai. O tas Hobas lyg ir nedalyvavo pokalbyje. Su Paku, tuo, kuris panašus į indėną, kalbėjo mergina, Aurora, kaip jūs sakote. Manau, jie šnekėjosi gana ilgai, kadangi tebebuvo ten, kai žvilgtelėjau į jų kabiną po kokių penkiolikos minučių. Aš gaminau dvigubą manikotį, ir su juo nutiko juokingas dalykas. Norite, papasakosiu? Gerai jau, gerai, nereikia ant manęs šaukti. Ne, aš nemačiau, kaip ryšulėlis perėjo iš rankų į rankas. Mačiau, kaip Pakas išsiėmė kažką, suvyniotą į šalikėlį, rodos, kašmyro, o gal kupranugario vilnos. Tas daiktas viduje tikriausiai buvo stačiakampis, tai yra, pailgas. Paskui kažkuris iš kitų dviejų paėmė ryšulėlį. Atrodo, vyras. Taip, vyras. Ne, palaukite. Ranką į jį ištiesė mergina.

Paskui išgirdau, kaip vyriškis, tas Hobas, paklausė: "Jūs įsitikinęs, kad jūsų niekas nesekė?" Pakas atsakė: "Regis, nesekė. O ką?" O Hobas pasakė: "Tas senas "Oldsmobilis" su sulaužyta antena suka jau trečią ratą aplink kvartalą". Aurora pažvelgė į jį susižavėjusi ir paklausė: "Jūs pastebite tokius dalykus?" Hobas jai atsakė: "Tokia mano profesija, ledi". Aš dar pagalvojau, kad jo profesija, matyt, labai vyriška".

Dotė tėsė pasakojimą.

"Buvo jau tikrai po dešimtos, kai Aurora apmokėjo sąskaitą, ir trijulė išėjo iš kavinės į grėsmingą išvargusios paleistuvės nakties kokofoniją. Gatvės buvo pilnos tuščios puikybės, kurioje paniurę atvykėliai iš Jamaikos su juokingomis skrybėlėmis lošė "tris lapelius" su panaudotomis panelėmis iš nesibaigiančios nakties seserų bendrijos. Iš aplinkinių barų sklido diksilendo garsai, aistringi ir gašlūs, visai tokie pat, kokie plūsta upe aukštyn iš Naujojo Orleano ar žemyn iš Čikagos pusės, žiūrint kaip stovi. Rafinado pardavėjai stypsojo juodose šėtoniškose tarpuvartėse, iškišinėdami savo šlykščius narkotikus neūžaugoms švytinčiais veidais. Raibuliuojantis žmonių srautas sruvo lyg nesibaigianti iškilminga eisena. Pakas ir Aurora galų gale susitiko, ryšulėlis pakeitė šeimininką. Visa trijulė išėjo pro duris į gatvę, ir staiga supokšėjo šūviai. Tamsūs miesto kvartalai. Žibintų ugnys. Ilgakojai šešėliai, bėgantys baugioje žibintų šviesoje per kaitrią paleistuvę naktį.

Dulkia smulkus lietus, ore tvyro puvėsių ir pūliuojančių žaizdų tvaikas, neatsiejamas nuo paleistuvės Visatos pasileidėlių miestų karaliaus. Be abejo, aš mačiau du vyrus, bet neįžiūrėjau jų veidų, nes man jie buvo niekas, tik pamėkliški šešėliai, tarytum vaizdai iš baisaus sapno ar iš "Trečiojo žmogaus". Hobas bėgo pirmas, mergina kartu su juo. Jos aukšti kulniukai caksėjo į šlapią šaligatvį, o prožektoriai, apšviečiantys netoliese esančią statybų aikštelę, žaidė įstabiais atspindžiais raizgiose jos plaukų gijose. Pakas bėgo paskutinis, bet staiga nėrė į skersgatvį. Nekreipdami į jį jokio dėmesio, abu persekiotojai nusivijo Hobą ir merginą. Bet paskui ir mergina šastelėjo į šalį, palikdama Hobą likimo valiai. Prieš tai dar kažką šūktelėjo jam, bet aš nenugirdau. Galbūt "*Bonne chance*"*.

Persekiotojai sutriko, susižvalgė, sumojavo rankomis. Galbūt kažką pasakė vienas kitam. Bet jei ir pasakė, Hobas vis tiek neišgirdo, nes tą akimirką pro šalį pradundėjo visų šiukšliavežių prosenelis. O kai decibelų skaičius prasisklaidė, merginos jau ir pėdos buvo ataušusios, netgi kulniukų caksėjimo nesigirdėjo. Taigi Hobas liko vienui vienas su dviem tipais, grėsmingai artėjančiais, ir bėgo toliau, kol atsidūrė skersgatvyje, užsibaigiančiame aukšta siena. Jis atsigręžė, o persekiotojai,pamatę, kad įvijo jį į akligatvį, liovėsi bėgę ir neskubiu žingsniu nudrožė link jo. Hobas įžiūrėjo žvilgantį plieną. Pistoletai, kas gi daugiau? Aš pasilenkiau į priekį, įtempusi ausis, bet taip ir neišgirdau, ką jie pasakė".

*Sėkmės (pranc.).

27 skyrius

Spąstai. Nėra kur bėgti. Vienas subjektas artėja iš kairės, antras iš dešinės.

Visi trys sunkiai alsuoja. Aplinkui - vien juoda Niujorko naktis. Aurora dingo. Bėda.

- Pinigai arba gyvybė, - pirmas prabilo Hobas.

- Ką? - paklausė aukštesnysis persekiotojas.

- Taip vieškelių plėšikai sakydavo užkluptiems keliauninkams. "Pinigai arba gyvybė". Atseit, atiduok pinigus arba atsisveikink su gyvenimu.

- Na, argi ne žavu? - tarstelėjo Aukštasis savo bendrui, pasipuošusiam, be kita ko, raudonu kaklaraiščiu "peteliške".

- Ir ko tik nesužinai šiame darbe, - atsiliepė "Peteliškė".

- Jeigu nenorite, kad atiduočiau jums pinigus arba gyvybę, tuomet mes neturime jokių bendrų reikalų, - pasakė Hobas, - ir aš, jums leidus...

- Aš vardu Frikas, o jis Frakas, - šypsodamasis prisipažino "Peteliškė". - Mudu esame keliaujantys galvažudžiai. Ir skiriamės nuo kitų.

- Tikrai? - tiek tesugebėjo išspausti Hobas. Nėgerai. Jis tikėjosi tempti laiką pakankamai ilgai, kol sugrįš jo sąmojingumas.

- O taip, - patvirtino Frikas. - O gal jūs manote, kad profesionalūs galvažudžiai gyvena namuose su vejomis kartu su žmonomis bei vaikais? Kaip eiliniai piliečiai? Mudu su Fraku apsistojome mebliuotuose kambariuose virš prišniaukštų barų su neoninėmis iškabomis, žybsinčiomis didmiesčių vienatvės ir išsigimimo tamsoje. Mūsų bendravimo aplinka - atmatos, mūsų ateitis - menkystė, mūsų svajonės - nešvankybės. Estetiniu požiūriu to netgi nepavadinsi gyvenimu. Būtų pa-

kankamai teisinga teigti, jog mes - visuomenės padugnių šakalai. Mes pribaigiame tai, kas pažymėta sunaikinimo ženklu.

Frakas, stypsantis šalia savo tūžmingojo bendrininko, dėbtelėjo į Hobą iš viršaus ir pareiškė:

- Nekenčiu tokių, kaip tu. Tariatės esą geručiai vien todėl, kad nežudote ir nekankinate žmonių. Tarytum tai kažką reikštų subtiliuose sluoksniuose! O kaipgi blogiukai? Ar nemanote, kad blogis atlieka tokį pat svarbų vaidmenį harmonijoje, valdančioje visatą?

- Niekada nepagalvojau apie tai, - pasakė Hobas, nors iš tiesų galvojo, ir ne kartą. Tik neketino jiems to sakyti.

- Ką gi, tuomet pagalvokite, - pasiūlė Frakas. - Nebūna išėjimo be įėjimo. Niekada nebūna viršaus be apačios. Nebūna gėrio be tokios pat dalies blogio.

Hobas ramiai klausėsi Frako išvedžiojimų, kurie, jo įsitikinimu, buvo gryniausias rudimentinis manicheizmas. Sukiodamas kaklą, tarytum jis būtų nutirpęs (tiesą sakant, taip ir buvo), bet nenuleisdamas hipnotizuojančio (norėjosi tikėti) žvilgsnio nuo prakaituoto, gumburiuoto Frako veido, Hobas šoniniu matymu įžiūrėjo atsidūręs didžiuliame sandėlyje, kažkuo primenančiame katedrą, išpuoštą nudvėsusiomis žuvėdromis ir panaudotais prezervatyvais.

- Žiniasklaida labai jau menkai nušviečia filosofinę įstatymų pažeidėjų poziciją, - įterpė Frikas.

- Pateikia nesimpatišką vaizdinį? - paklausė Hobas.

- Dar blogiau. - Frikas papūtė apatinę lūpą. - Jie teigia, kad dorovės požiūriu mūsų pozicija visiškai nepateisinama.

- Bet... tik neįsižeiskite, argi tai ne tiesa?

- Ne, tuščiagalvi, be blogio nebūtų ir gėrio. Todėl blogis yra būtina sąlyga gėrio egzistavimui ir negali būti blogas pats savaime. Supratai?

- O taip, taip.

- Meluoji. Bet koks skirtumas? Bailumas - neatsiejama jūsų, geručių, savybė.

- Aš visai neteigiu esąs gerutis. Be to, kaip galima diskutuoti, kai į tave nukreiptas pistoleto vamzdis?

- Aha, aš turiu pistoletą. - Frikas akimirką žvelgė į savo ginklą: - Žiūrint iš filosofinio taško, ko gero, turėčiau perduoti jį tau, kad pademonstruočiau, jog tavasis bailumas - įgimta savybė, nepriklausanti nuo to, kieno rankose pistoletas.

- Būtų labai įdomu tai pamatyti.

- Bet aš nesu tikras filosofas. Aš tik profesionalus galvažudys, besistengiantis išsaugoti intelekto budrumą. Beje, metas pereiti prie reikalo. Ar paskutinė malda įeina į tavo kultūrinį paveldą, ar verčiau apsiesime be antropomorfizmo? - Frikas kilstelėjo pistoletą.

- Ei, palaukite! - riktelėjo Hobas, susipainiojęs nesuderinamuose nerimo ir pykčio jausmuose. - Nejaugi neduosite man galimybės pasimelsti?

- Kodėl gi ne? - atsakė Frakas. - Mes irgi laikomės bendrų taisyklių. Turi trisdešimt sekundžių.

Jis dirstelėjo į laikrodį. Frikas nutaikė pistoletą. Bet iškart vėl nuleido.

- Šiaip jau neketinome žudyti tavęs dabar pat. Nevaryk arklių, drauguži. Tiesiog eime su mumis.

28 skyrius

Hobas apsidairė. Lentelę "Išnuomojamas arba parduodamas" ant šio apgriuvusio sandėlio pakabino tikriausiai netrukus po to, kai Cheopsas pastatė Didžiąją Numeris Vienas. Senovė buvo įsisiurbusi į jo sienas kaip erkė į šunį. Nuo lubų kabėjo sutrūnijusios sijos ir kitokie konstrukcijos elementai, o aplinkui bekraštėse purvinų grindų platybėse riogsojo daugybė visokiausių daiktų, tarytum žaislai, išmėtyti išpaikinto milžinų vaiko. Lubos buvo kai kur įgriuvusios, ir dabar murzinos žuvėdros skraidė po sandėlį kaip varnos, būriais sulėkusios prie pakaruoklio. Bet net ir tai nepadės perteikti Hobą apėmusio siaubo intensyvumą; ko gero, teks pasitenkinti pasakymu, kad palyginti su tuo jausmu emocijos, užvaldžiusios jį pirmąsyk perskaičius Edgaro Alano Po "Šulinį ir švytuoklę", buvo vieni niekai.

Jie įžengė į vidinę patalpą, sprendžiant iš drožlių ant grindų ir dažų kvapo, įrengtą gerokai vėliau. Uždaręs paskui save duris, Frikas jas dar ir užrakino.

Dabar Hobas galėjo geriau įžiūrėti savo pagrobėjus. Pirmasis buvo aukštas, apkūnus, blyškia riebia veido oda, išmarginta juodais retų šerių taškeliais; jis vilkėjo pigų rudą kostiumą, o purviną, nubrizgusią marškinių apykaklę buvo standžiai susiveržęs kaklaraiščiu - matyt, įsivaizdavo esąs elegantiškas. Jo bendrininkas, perkaręs tipelis su tūžminga fizionomija ir iškrypusiu stuburu, buvo panašus į pritvinkusį neapykantos elgetą iš Brauningo "Rolando vaiko", ramentu braižantį pražūtingus ženklus.

- Kur jūs mane atvedėte? - pasiteiravo Hobas.

- Daug žinosi, greit pasensi, - atrėžė Frikas, liesasis galvažudys, kiek keistai atrodantis šalia savo bendrininko - aukšto, stambaus, su jaučio sprandu ir hipertrofuotais bicepsais, tikrų tikriausio žmogaus-triceratopso, pavadinto nekaltu

Frako vardu.

Hobas beviltiškai ieškojo kokių nors gerų ženklų, deja, kol kas veltui. Nuotaikos nekėlė ir kambario vaizdas. Ypač slėgė žemos lyg mirtininkų kameros lubos. Kažkoks rūsys su betoninėmis grindimis. Bet gal tos grindys netikros, nulietos ne iš betono, o sulipdytos iš mikroskopinių moliuskų?

Tikriausiai pastarąją mintį Hobas ištarė balsu, nes Frikas perkreipė lūpas, o Frakas pareiškė:

- Gali nevaidinti bepročio, vis tiek iš čia neištrūksi.

- O argi aš elgiuosi kaip beprotis? - paklausė Hobas, išsišiepdamas lyg pamišėlis. - Aš ir nepastebėjau. Maldauju atleisti, chi-chi!

- Gana! - šūktelėjo Frikas. - Antraip teks paskirti tau kokią nors nemalonę bausmę.

- Puikiai pasakyta! - pagyrė Hobas. - Iš pirmo žvilgsnio matyti, kad jūs anaiptol ne eiliniai banditai. Gal malonėtumėte duoti man šlakelį vandens? Sunkoka šmaikštauti drauge su jumis, kai gerklė perdžiūvusi.

Frikas atnešė stiklinę vandens. Frakas prisitraukė kėdę ir atsisėdo. Frikas karingai užsismaukė ant akių katiliuką. Jo siaurą veidą dalino perpus ploni ūsiukai. Atrodė, kad jį kažkas neramina.

- Tuoj grįšiu, - burbtelėjo jis ir nuskubėjo link durų.

- Gana juokų, - pareiškė Frakas. - Kur paketas?

- Koks paketas?

- Ak, štai kaip? Klausyk, mes neturime laiko paikystėms. Mums reikalingas paketas, kurį Pakas perdavė Aurorai.

- Tuomet kodėl nepaklausiate jų? - pasidomėjo Hobas.

- Būtinai paklausime. Kur ieškoti Auroros?

- Neturiu supratimo. Jūs nedavėte man laiko paskirti jai pasimatymą.

- Kažkodėl nesitiki. Kur ji?

- Nežinau, - atsakė Hobas visa širdimi vildamasis, kad atsakymas, konstantuojantis tikrų tikriausią tiesą, nuskambėjo įtikinamai.

- Tu juk žinai, kas bus, kai čionai atkaks Ais, ar ne?

Staiga durys atsidarė. Ant slenksčio stovėjo Frikas - smulkutis, nerimastingai surauktais antakiais, panašus į Tulūz-Lotreką iš kažkieno košmaro. Rankoje jis laikė mobilų telefoną.

- Eime su manimi, - pakvietė jis Fraką. - Reikia šį tą išsiaiškinti.

- O ką daryti su juo? - Frakas dūrė pirštu Hobo pusėn.

- Palauks. Yra svarbesnis reikalas.

- Tavimi pasirūpinsime vėliau, gudročiau, - pažadėjo Frakas, išeidamas iš kambario paskui Friką.

Durys užsidarė, džergžtelėjo užšaunamas skląstis.

29 skyrius

Kambarys buvo tuštutėlis, neskaitant sulaužyto kastuvo viename kampe ir kibiro su krūvele balkšvų pelenų kitame. Vienintelės durys geležinės. Be rakto skylutės. O ir vyrių nematyti. Hobas nutarė patausoti savo žinias apie pabėgimus kitam kartui. Apsižvalgė aplinkui. Rašomasis stalas, sieninis kalendorius, kėdės, palubėje įkyriai mirkčiojanti kanceliarinė lempa. Jis ėmė tikrinti rašomojo stalo stalčius.

Ir apatiniame dešiniajame stalčiuje aptiko mobilųjį telefoną.

Hobas spūstelėjo mygtuką. Veikia! Jis atsargiai padėjo aparatą atgal.

Aha, dabar jis turi telefoną. Bet kam paskambinti? Džeriui Reintriui? Džeris, galima sakyti geriausias advokatas, skyrybų srityje. Bet ar sugebės jis ištraukti Hobą iš šitos skylės? Ne, nėra ko nė svajoti.

Apie Milar taip pat negali būti nė kalbos, net jeigu ji tebėra mieste.

Galima paskambinti 911. Pranešti apie gaisrą, apiplėšimą, katastrofą ir žmogžudystę kartu paėmus. Žmogžudystė įvyks vėliau, kai faraonai išsiaiškins, jog Hobas sukėlė jiems tiek galvos skausmo vien todėl, kad, jų manymu, kažkaip užsitrenkė rūsyje. O jeigu Hobas išklos policijai visą tiesą, net ir be advokato aišku, kad jam pripaišys visus nusikaltimus, pastaruoju metu įvykdytus šitų galvažudžių.

Iškvietus policiją, geriausiu atveju jį daugeliui mėnesių sulaikys Niujorke. Tardytojai, tiriantys bylą, gali apkaltinti jį patį. O ką, jeigu jis iš tikrųjų nežinodamas įvykdė kokį nors nusikaltimą? Velniava! Reikia būti budriam kiekviename žingsnyje, antraip viskas baigsis kalėjimu. Ir kas tada bus su kelione į Paryžių, honoraru, traspaso?

Ūmai Hobo galvoje nušvito. Pagautas impulso jis čiupo telefoną ir surinko skaičių seriją. Jeigu jis ką ir moka mintinai, tai būtent automatinio ryšio su Ibica kodą. Pagaliau kitame gale atsiliepė vyriškas balsas:

- "El Kabaljo Negro", kalba Sendis.

- Čia Hobas Drakonianas.

- Na, tu ir duodi, Hobai! Kaip miela! Ar žinai, kad dabar penkios ryto?

- Tai ko gi tu tebesėdi bare?

- Mozlių šeima užsisakė barą privačiam priėmimui, čia susirinko pusė miesto.

Hobas mintyse regėjo Sendį - aukštą, siaubingai liesą ilganosį airį, gausiausios megztinių kolekcijos visose Balearų salose savininką.

- Žinai, aš labai skubu, - pasakė Hobas. - Ar Hario Hemo pas tave kartais nėra?

- Tuojau pasižiūrėsiu.

Iš ragelio sklido Sendžio kasetinio magnetofono griaudėjimas ir daugiabalsis triukšmas iš už baro. Hobas gyvai įsivaizdavo užeigą. Dviaukštis baltai nutinkuotas pastatas, ant juodų dvivėrių laukujų durų iškaba: "El Kabaljo Negro". Peržengus slenkstį reikia nusileisti žemyn per porą laiptelių. Viduje stūkso masyvi kolona, skirianti patalpą į dvi nelygias dalis. Dešinėje laiptai, vedantys į Sendžio butą - du kambariai plytelėmis išklijuotomis sienomis bei vonia. Kairėje baras, už jo lentynos su buteliais. Likusią erdvę užima žemi lakuoti staliukai ir pintos bei rotanginės kėdės aplink juos. Ant sienų - draugų, kurių dauguma jau paliko salą, nuotraukos. Hobui be galo užsinorėjo dabar atsidurti ten, ant vienos iš išklibusių taburečių prie baro, rankoje kokos stiklinė, grūste prigrūsta ledo, greta - kokia nors paukštytė iš Anglijos, kuriai ir maža salelė atrodo neapsakomai keista ir nuostabi.

- Hobai? - vėl pasigirdo Sendžio balsas. - Jo čia nėra. Paliksi žinutę?

Hobas pamėgino mintyse suformuluoti: "Mane laiko uždarytą kažkokio šiurpaus pastato rūsyje Niujorke". Sendis

tikrai pamanys, kad jis juokauja.

- Perduok Hariui, kad turiu jam daug pinigų. Bet norėdamas juos gauti, jis turi kai ką skubiai atlikti.

- Gerai, Hobai, perduosiu. - Sendžio taip lengvai nenustebinsi.

- O ar nėra šalia ko nors, kas galėtų surasti Harį?

- Tuoj pažiūrėsiu... Uodeguotasis Čarlis čia.

- Ar blaivus?

- Nelabai.

- Kas dar ten yra?

- Edis Bansas. Jis pakankamai blaivus. Moira ką tik įėjo pro duris. Minutėlę... Vilką mini, vilkas čia...

Ūmai ragelyje sudundeno kimus balsas Džersio tarme:

- Hobai? Tai tu?

- Hari, turiu tau kai ką pasakyti.

- Tu turi man kai ką pasakyti? Ne, tai aš turiu tau kai ką pasakyti. Aš atsistatydinu.

- Kas nutiko, Hari.

- Nedera šitaip apleisti seklių agentūros reikalus. Šitaip tu jos neišlaikysi. Neišlaikytum netgi beprotnamio, į kurį vis labiau panašėja tavo agentūra. Kurių galų triniesi Niujorke? Reikia dirbti. Kuomet įkalbinėjai mane prisidėti prie tavojo sumanymo...

- Hari, - pertraukė bičiulį Hobas, - aš mielai išklausysiu tave iki galo, bet kada nors kitą kartą. O dabar turiu skubiai pranešti tau du dalykus. Girdi mane?

- Hobai, grįžk. Atsirado skubių reikalų. Kada galėsi grįžti?

- Hari, gali taip atsitikti, kad išvis niekada. Tokiu atveju "Alternatyvioji seklių agentūra" atiteks tau. Popierius rasi mano fazendoje, saldainių dėžutėje ant rašomojo stalo. Tikiuosi, pasirūpinsi Žanu Klodu bei Naidželu.

- Gana niekus paisyti. Į ką įklimpai?

- Sunku paaiškinti. Viskas prasidėjo nuo to, kad turėjau surasti vieną merginą, papasakoti apie jos laukiantį darbą ir įsodinti į lėktuvą.

- Kol kas viskas aišku, - pažymėjo Haris.

- Vežu į Ibicą šiek tiek pinigų, kurie pastatys ant kojų mūsų agentūrą.

- Puiku. Tai kodėl tu dar ne čia?

- Kaip tik prie to ir lenkiu. Mane laiko nelaisvėje Niujorke, Rid gatvėje, 232A, sename sandėlyje. Supratai?

- Tu nejuokauji, Hobai? Jeigu tai būtų kas nors kitas, pamanyčiau, kad tai pokštas, bet tu...

- Prisiekiu, aš nejuokauju. Turiu kalbėti greitai, Hari. Pagrobėjai paliko mane šiame kambaryje su veikiančiu telefonu, bet nežinau, kiek dar turiu laiko iki jų sugrįžimo.

- O ką jie darys grįžę?

- Geriausiu atveju primuš taip, kad liksiu luošys visam gyvenimui. Aišku, didelė tikimybė, kad man nepavyks taip lengvai išsisukti.

- Bet ką tu jiems padarei?

- Jie sako, kad pavogiau iš jų milijono dolerių vertės prekę.

- Tai grąžink.

- Kad labai sunku. Patikėk, jeigu būtų koks nors būdas atlyginti jiems nuostolius, nedelsdamas tai padaryčiau. Bet aš tos prekės neturiu.

- O ką turi?

- Tik šitą telefoną. Daugiau nieko.

- Hobai, kas iš tiesų vyksta, ką?

- Po velnių, Hari, aš tikrai nejuokauju!

- Gerai. Sekundėlę. Gerai. Pakartok sandėlio adresą.

Hobas pakartojo.

- Ko gero, dabar iš tiesų ne laikas pasakoti visą istoriją, - pasakė Haris. - Tiesiog pasistenk kaip nors pratempti laiką.

- Ko tu ketini imtis?

- Kaip tik apie tai ir galvoju. Sunkoka kažką nuspręsti, kai mus skiria daugiau kaip trys tūkstančiai mylių. Bet, regis, turiu idėją. Tu įkalintas sandėlyje, teisingai?

- Būtent tai ir mėginu pasakyti.

- Gerai, jau sugalvojau, ką daryti.

- Gerai, - atitarė Hobas. Staiga sužvango skląstis ir Hobas greitai išpoškino į ragelį: - Viskas, metas. Išgelbėk mane, Hari!

Jis paskubomis įkišo telefoną į stalčių ir atsistojo pasitikti savo lemties taip, kaip pragyveno visą gyvenimą: atstatęs krūtinę ir išdidžiai inkšdamas.

30 skyrius

Durys atsilapojo. Grižo Frikas ir Frakas.

- Atsipalaiduok, - pasakė Frakas Frikui, - aš viskuo pasirūpinsiu.

Ir netikėtai išdygo priešais Hobą. Pašaipiai vypsodamas. Mankštindamas raumenis. Iš anksto mėgaudamasis malonumu sumalti Hobo kaulus į smulkias pilkas dulkes. Tyčia tempdamas laiką ir mintyse gardžiuodamasis smulkmenomis, siūlomomis tokios sadistiškos vaizduotės, kad apie ją geriau nekalbėkime. Tačiau Hobas Frako nekaltino. Nyčė kartą pareiškė nekenčiąs silpnųjų, kurie manosi esą geri vien todėl, kad jų minkštos letenėlės. Suprantama, širdyje Hobas buvo pralaimėjusiojo pusėje, kadangi pats buvo pralaimėjusysis. Jeigu nekalbėtume apie konkrečius asmenis, nebūtų jokio pagrindo teigti, kad jo interpretacija yra geresnė negu Frako. Bet visgi ir silpniesiems su minkštomis letenėlėmis kartais nusišypso sėkmė.

Tą beviltišką akimirką Hobas prisiminė savo guru - mažiuką belgą didele galva ir juokingais ūsais, mokiusį Hobą karate bei kitų menų. Treniruotės vyko Ibicoje, "Didžiajame dodžo" - kalkėmis nubalintame vienaukščiame pastate ant aukšto jūros kranto. Jas lankė apie dešimt nuolatinių mokinių, kurie trupindavo kaktomis plytas ir šnekučiuodavosi ezoterinėmis temomis. Dar ateidavo du paaugliai iš miesto, norėję pramokti karate, kad galėtų dalyvauti varžybose. Ir dar Hobas, mėginęs įvaldyti kovos meną, kuris apsaugotų jį nuo mirties ar sumušimo profesiniame detektyvo kelyje.

Bet jis taip ir nesuvokė to meno esmės.

Po vienos ypač varginančios treniruotės ant tatamio įsitikinęs, kad jam nelemta viršyti baltą pradedančiojo diržą, Hobas pasiteiravo instruktoriaus:

- Ar nėra tokio kovos meno, kurio nereikia mokytis? Guru šyptelėjo.

- Yra viena kovos meno rūšis, pranašesnė už karate ir aikido, pranašesnė už mindžitsu - tai san-li, netyčinio užpuolimo menas. Jo nereikia mokytis. Tiesą sakant, mokymasis kenkia jo rezultatyvumui.

- Manyčiau, šitai man tiks, - apsidžiaugė Hobas.

- Norint pasinaudoti šiuo menu, širdis turi būti tyra, o protas tuščias.

- Mano protas visada tuščias, o kas dėl tyros širdies... Aš vėl už borto. Nebent kaip pakaitalas tiktų naivumas.

- Tu nesupratai, ką aš vadinu širdies tyrumu. Tai ne tavo gyvenimo įvertinimas. Aš turiu omeny tik būseną veiksmo akimirką. Tyrumas - tai pirmavimo idėjos nebuvimas.

- Pavyzdžiui?

- Pavyzdžiui: "Aš sugebėjau tai, aš padariau šitai". Vos tik tavo galvoje iškyla tokia mintis, dingsta veiksmų spontaniškumas, o kartu su juo ir tavo koviniai sugebėjimai. Tau lieka tik bevertis *ego* gestas. Kuomet stoji į dvikovą, tavo priešininkas gali pralaimėti, bet nugalėtojas būsi ne tu.

- Aš tai įsidėmėsiu, - prižadėjo Hobas.

Frakas žingtelėjo artyn. Hobas prisimerkė - verčiau jau nežiūrėti. Jo kūnas sustingo nerangioje pozoje - užtat labiausiai tinkančioje san-li. Frikas artėjo iš kairės, Frakas - iš priekio. Jo aukšta figūra, iš nugaros apšviesta lemputės, siūbuojančios ant laido galo, metė šešėlį ant Hobo sekundės dalimi anksčiau, nei prisiartino pats priešininkas. Tuo tarpu Frikas slinko link Hobo lyg didžiulis voras, palenkęs kelius ir susikūprinęs, kad taptų dar mažesnis - ant sienos krentantis šešėlis atrodė kur kas didesnis už savo šeimininką; apgaulingo menkumo dėka jis buvo netgi grėsmingesnis priešininkas už žaliūką Fraką.

Ir būtent tuo kritiniu momentu Hobo kūnas atsiskyrė nuo proto. Galva pati savaime vikriai ir grakščiai trūktelėjo į šalį, ir didžiulė, į kumpį panaši Frako ranka prašvilpė per pusę colio nuo Hobo smilkinio, jo neužkliudžiusi. Tą pačią akimirką Hobo koja trumpai, ekonomiškai žingtelėjo į šoną, Frikas

pralėkė pro jį ir įsirėžęs į sieną nuslydo žemyn ant grindų, apstulbęs ir sutrikęs, panašus į pikčiurną nykštuką.

Aišku, Hobas matė tai tik akies kraštеliu, nes visas jo dėmesys buvo nukreiptas į stambesnį ir pavojingesnį Fraką. Sėkmingai išsilenkęs Friko, Hobas tebestovėjo nenumaldomai artėjančio Frako kelyje, trauktis nebeturėjo kur. Todėl paskesniojo manevro sėkmė priklausė tik nuo teisingai apskaičiuoto laiko momento. Ateityje šis manevras bus įteisintas dodžo mene, bet mūsų laikais tebėra naujovė: Hobas atkišo alkūnę, leisdamas Frakui įsirėžti į ją nosimi ir sustoti, tarytum atsimušus į sieną.

Žaibiškai atgavęs pusiausvyrą, Hobas šoko ant sunkiasvorio Frako, sekundei praradusio nuovoką, smogdamas pečiu žaliūkui į gūžį. Frakas dusyk sumirksėjo, išsproginęs akis, panašias į kietai išvirtus melsvus kiaušinius, ir sudribo ant grindų. Visai kaip koks brontozauras, kurio mažytes smegenėles ištaškė medžiotojas iš ateities, ginkluotas stambaus kalibro šautuvu ir nepasotinamu stambaus laimikio troškimu.

Hobas atsitraukė per žingsnį. Jo lūpos savaime pergalingai šyptelėjo: priešai nugalėti.

- Aš sugebėjau! - šūktelėjo jis.

Ir, be abejo, san-li menas iškart paliko jį. Susižavėjimas savo paties išmone, neišvengiama pirmavimo idėja atbukino jo pojūčius. Hobas neišgirdo žingsnių garso sau už nugaros, bet vėliau, atgaivinęs atmintyje įvykio faktus, suprato, kad tų žingsnių negalėjo nebūti: juk tas, kas trinktelėjo jam per pakaušį, turėjo kažkaip prieiti prie jo, ir pakankamai arti.

Neperdėsime sakydami, jog Hobo akyse sužaižaravo žvaigždės. Jis atsitokėjo gulįs ant betoninių grindų ir ranka atkakliai siekiąs blizgančio juodo daikto, beje, taip ir nesuvaidinusio lemtingo vaidmens, kadangi tai tebuvo senas iškleiptas kaliošas. Lengva buvo Aurorai kalbėti apie tai vėliau, kai visi nemalonumai liko praeityje. Bet iš kur Hobas galėjo žinoti, kad tai guminis kaliošas, o ne guminė lazda? Antra, iš kur jis galėjo žinoti tai, kas Aurorai, sugrįžusiai su pistoletu rankoje, buvo akivaizdu iš pat pradžių: kad sklindantis iš viršaus girgždėjimas pranašauja kažkam nelaimę. Mat palubėje kabėjo

bunkeris, prigrūstas ketaus luitų. Vienas iš jų pralėkė vos per pėdą nuo Hobo, kitas, atšokęs nuo supuvusios sijos, išvertė iš kojų Fraką, primindamas tam storažandžiui drimbai, kad kotletą galima gauti ir be duonos.

Hobas suprato, kad būtent tai išvedė minėtąjį galvažudį iš rikiuotės ir privertė Friką, likusį vienui vieną, skubiai pakeisti operacijos planą. Liesasis banditas ilgu juodu paltu, panašus į sumažintą Viljamo Barouzo versiją, pripildytą nuodingų žalsvų drebučių, antausiu atgaivino porininką, ir abudu lyg užkerėti įsistebeilijo į Aurorą, kuri stovėjo nukreipusi į juos "liugerį".

- Hobai, paimk pistoletą, - paliepė ji.

Hobas pakluso, pats sau pažymėdamas, kad ginklas užtaisytas ir, atrodo, paruoštas šaudyti.

Ūmai abu galvažudžiai pašoko ir puolė lauk pro duris - didžiulis, linguojantis Frakas (net keista, kaip greitai galėjo bėgti šis storulis su miniatiūrinėmis šokėjo kojytėmis) ir greta bindzenantis Frikas, nuodingasis žmogus-voras. Po akimirkos abu išnyko sandėlio tamsoje.

Hobas ir Aurora liko vieni. Aplinkui viešpatavo tyla, neskaitant gatve atlekiančio motociklo burzgimo.

Juo važiavo nedidukas vyriškis su plačia odine striuke, plikas ir atlėpausis. Nulipęs žemėn, jis pastatė motociklą ant kojelės, užgesino variklį ir paklausė:

- Hobas Drakonianas?

- Tikrai taip, - patvirtino Hobas.

- Man skambino Haris Hemas. Sakė, kad nutiko bėda. Atlėkiau čionai iš Kvinso. Tai kokios problemos?

- Jos jau praeityje, - atsakė Hobas. - Jūs pavėlavote. Bet vis tiek ačiū.

31 skyrius

Fošono kabinete Paryžiuje, Ki de Uverev gatvėje, suskambo telefonas.

- Fošonai, man skambina iš Niujorko, - pranešė vyresnysis inspektorius Radonas. - Misteris Emilijo Vazaris, kovos su narkotikais skyriaus specialusis agentas. Inspektoriau, aš jau pasitariau su biuro viršininku Pas ;no, ir jis rekomendavo suteikti amerikiečiams visokeriopą paramą. Darbui su misteriu Vazariu skiriu jus, kadangi jūs mokate anglų kalbą.

- Taip, šiek tiek moku, - patvirtino inspektorius Fošonas.

- Sujungsiu jus su misteriu Vazariu.

Fošonas minutėlę palaukė. Ragelyje pasigirdo spragtelėjimas, paskui amerikiečio balsas:

- Kalba Emilijo Vazaris.

- Kokios problemos, specagente? - pasiteiravo Fošonas.

- Eisiu tiesiai prie reikalo. Rytoj vakare "Air France" reisu į Paryžių atskris moteris. Mes turime pagrindo manyti, kad arba ji pati, arba jos palydovas - veikiausiai būtent jis - vešis savo bagaže didelę porciją kokaino.

- Labai neprotinga iš jūsų pusės, - atsiliepė Fošonas. - Nors oro uosto muitininkai dažnai dirba neatidžiai. Ir visgi mes galime tuo pasirūpinti. Jei norite, paskambinsiu savo kolegai superintendantui Grapno į de Golio oro uosto muitinę, o jis lieps savo žmonėms ypač kruopščiai atlikti patikrinimą ir suimti nusikaltėlius, jeigu jūsų informacija pasitvirtintų.

- Ne, kaip tik šito aš nenoriu, - pareiškė Emilijo.

- Nenorite?

- Jokiu būdu. Manęs nedomina kažkokio kurjerio areštas. Esu tikras, kad šitie žmonės tik perveža narkotikus. Man reikalingas tas, kam jie atgabens prekę.

- O jūs žinote, kas tas žmogus?

- Tik tarp mūsų?

- O taip. Aš suprantu, kad kol kas dar nėra įrodymų.

- Mes manome, kad prekė bus perduota misteriui Maksui Rozenui, modelių agentūros savininkui, šiuo metu esančiam Paryžiuje darbo reikalais. Yra keletas priežasčių jį įtarti. Rozenas apmoka anų dviejų kelionę iš savo kišenės. Jie išvyksta iš Rozeno apartamentų. Nors tiesioginių įkalčių dar neturime, aš įsitikinęs, kad Rozenas ketina organizuoti narkotikų tiekimą į Europą.

- Gal ir jūsų tiesa, - pritarė Fošonas. - Šiuo reikalu būtina rimtai užsiimti.

- Taip, bet pasakykite man štai ką, inspektoriau. Ar galite praleisti tuodu asmenis pro muitinę, o paskui juos pasekti, kad mes žinotume, kur jie patraukė iš oro uosto?

- O kai įsitikinsime, kad jie įteikė kokainą misteriui Rozenui - ar kam kitam - tada areštuoti?

- Ne, aš tik prašau, kad pasektumėte juos ir sužinotumėte, kam jie perduos krovinį. Aš noriu pats suimti juos su įkalčiais. Stebiu Rozeną jau beveik dvejus metus.

- Suprantu jūsų jausmus! - pasakė Fošonas. - Mielai pasitiksiu jus Paryžiuje. Dar nesate buvęs Paryžiuje? Ar turite policijos valdybos adresą? Gerai. Dar pasakykite man reiso numerį ir tų dviejų asmenų pavardes.

- "Air France", 342-as reisas, atvyksta poryt 22:30.

Fošonas užsirašė skaičius į bloknotą.

- Ir pavardes.

- Aurora Sančes. O vyriškis - Hobas Drakonianas.

- Atsiprašau? - kilstelėjo antakius Fošonas.

- Drakonianas. Padiktuoti paraidžiui?

- Nėra reikalo, - atsakė Fošonas. - Puikiai žinau, kaip rašosi ši pavardė.

◆◆◆

Vėliau, sėdėdamas vienas prie rašomojo stalo, Fošonas ilgai suko galvą, kodėl Hobas ėmėsi šio nešvaraus reikalo. Inspektoriui atrodė, kad tirdamas bylą apie dingusias burlentes jis gana tiksliai perprato Hobo charakterį. Hobas lengvai pasiduoda kitų įtakai, bet jokiu būdu nėra nusikaltėlis.

Kuo ilgiau Fošonas galvojo apie tai, tuo labiau nerimavo. Tas paikas amerikietis buvo jam prie širdies. Hobas - atlapaširdis naivuolis, ir jokie mėginimai atrodyti kietu vyruku negali šito paslėpti. Tai kas gi nutiko?

Pamąstęs dar minutėlę kitą, Fošonas nutarė tai išsiaiškinti. Paskambino Hobo draugui bei verslo partneriui Naidželui Vitonui ir paprašė užsukti į policijos valdybą pasikalbėti. Naidželas su nepakartojamu aplombu pareiškė, kad jam bus didelė garbė aplankyti inspektorių.

32 skyrius

Naidželas pasirodė po pusvalandžio, apsivilkęs seną, bet meistriškai pasiūtą kostiumą, sukurtą vieno iš geriausių britų madų dizainerių. Jo barzda buvo ką tik sušukuota, veš-lios rudai auksinės garbanos šiaip taip suglostytos. Įėjęs Naidželas įsitaisė ant medinės kėdės su stačia atkalte priešais Fošono stalą.

- Kavos? - pasiūlė inspektorius ir nelaukdamas atsaky-mo nuspaudė skambučio mygtuką. Kai naujokas Sosjeras kyš-telėjo galvą pro duris, Fošonas pasiuntė jį į artimiausią kavinukę kavos ir kruasanų.

- Labai malonu iš jūsų pusės, - pasakė Naidželas. - Jūs neblogai atrodote, inspektoriau.

- Išorė dažnai būna apgaulinga. Neseniai mane buvo ištikęs... kaip jūs tai vadinate? - Fošonas parodė sau į pilvą. - *Une crise de foie*?

- Skaudėjo kepenis, - suprato Naidželas. - Gerosios prancūzų kepenys.

- Taip, teisingai.

- Labai apgailestauju. Ar galiu jums kuo nors padėti, inspektoriau?

- O ne, ne! Tiesiog kartais man užeina noras paplepė-ti su senais draugais. Sakykite, Naidželai, ar šiuo metu palaikote ryšį su Hobu?

- Kalbėjau su juo vos prieš porą valandų. Jis šiomis dienomis grįžta į Paryžių. Bet jūs, be abejo, tai jau žinote.

Fošonas linktelėjo.

- Kaip jam sekasi? Ar neturi kokių nors ypatingų rūpesčių?

Žvilgtelėjęs į inspektorių, Naidželas mintyse apmetė keletą melagingų atsakymų, bet galiausiai nusprendė pasakyti

tiesą. Atrodo Fošonas ir taip jau viską žino.

- Hobas turi sodybą Ibicoje, kaip ten vadina, fazendą. Namą ir keletą hektarų žemės. Netikėtai paaiškėjo, kad netrukus baigsis paskutinės įmokos terminas. Hobas mėgina gauti pinigų atsiskaityti pagal sutartį.

- Jam nurodė kažkokią galutinę datą?

- Taip, ir labai griežtai. Hobas privalo užmokėti iki liepos penkioliktosios.

- O jeigu jis negaus pinigų?

- Tuomet neteks namo.

- Ar ta fazenda jam daug reiškia?

- Bijau, kad taip.

- Bet kodėl? - pasidomėjo Fošonas. - Kiek žinau, Ibica tai tik pigi kurortinė zona. Nebrangus europietiškas Majami-Byč variantas, *n'est-ce pas*?

- Gal ir taip, inspektoriau, - sutiko Naidželas. - Tačiau kai kuriems žmonėms, ypač iš tų, kurie persikraustė tenai šešiasdešimtaisiais, Ibica reiškia visai ką kitą.

- Ką gi?

- Daugeliui ji įkūnija tam tikrą įšventinimo ritualą.

- Prašau, paaiškinkite, ką reiškia įšventinimo ritualas?

Minutėlę pamąstęs Naidželas ėmė dėstyti:

- Anglosaksų šalyje kiekvienam aišku, kuriems galams vyrai susirenka draugėn ir visą vakarą muša būgnus. Tai tarytum įšventinimo ritualas. Jie nori priklausyti tam tikrai bendrijai.

Kaip ir didžiuma anglosaksų papročių, ši tradicija Fošonui pasirodė nesuvokiama sveiku protu, bet jis vis tiek linktelėjo.

- Galime teigti, kad tie žmonės nerado bendrijos, kuriai norėtų priklausyti, nes jeigu būtų radę, jau priklausytų, - tęsė Naidželas. - O kadangi dar nerado, tai tiki, kad ji kažkur egzistuoja. Tiki, kad yra kažkas, ką dar reikia padaryti. Kažkas, dėl ko verta kovoti. Dėl ko verta gyventi. Tokiems žmonėms nedidelis žemės gabalėlis Ibicoje - tai dalis jų svajonės. Kaip sakoma, aš ne koks nors benamis valkata. Aš turiu šaknis.

- Labai įdomu, - pažymėjo Fošonas. - Ir jūs manote,

kad ši analizė tinka ir Hobui?

Naidželas paaiškino, kad tokiems žmonėms, kaip Hobas, tenka ilgokai pavargti, kol išsiaiškina, dėl ko verta gyventi. Namai. Motina. Tėvynė. Tai trumpas tipiškas sąrašas. Daugumai, tarp jų ir Hobui, šios sąvokos nieko nereiškia. Iš tikrųjų Hobas myli tik Ibicą. Ir netgi ne pačią salą, o savo svajonę apie ją.

Dar Naidželas pasakė, kad svajonių sala egzistuoja tik platoniškai, idėjos pavidalu, tačiau būtent ta idėja ir traukia Hobą. Jam Ibica - auksinė svajonė apie amžiną jaunystę, geresnį gyvenimą. Mažytė asmeninė utopija. Ne ideali, ne, bet jau patys jos trūkumai daro ją realia.

Dar tiksliau paaiškinti Naidželas nebūtų galėjęs, ir Fošonas nusprendė pasitenkinti tuo, ką išgirdo. Kai atnešė kavą, jie dar truputį pašnekėjo apie Paryžiaus nuosmukį: šia tema visada galima kalbėti drąsiai.

◆◆◆

Emilis Mari Batistas Fošonas gimė Kan siur Mere. Jo tėvas buvo Prancūzijos Užsienio legiono kavalerijos pulkininkas. Emilio asmenybės formavimosi laikotarpiu šeima beveik nematė Žano Filipo Ogiusto Fošono. Tuos metus pulkininkas praleido Alžyre, Sidi bel Abe, kur jo žinioje buvo garnizono sandėliai. Fošono motina Korin buvo jauniausia iš Laba seserų, kilusi iš Graso miesto, garsėjančio parfumerija. Pirmuosius dešimt metų Fošonas pragyveno Kan siur Mere. Tėvui išėjus į atsargą, šeima persikėlė į Lilį, kur pulkininkas Fošonas įsidarbino Ekol Superior direktoriumi. Ten, neskaitant atostogų pas gimines Normandijoje, Fošonas išgyveno iki pat įstojimo į Paryžiaus Politechnikos institutą. Baigęs mokslus, atitarnavo, kiek priklausė, kariuomenėje: pirmiausia paviešėjo Tonkine prancūzų misijos sargybinio vaidmenyje, paskui tarnavo karinėje policijoje. Tai ir nulėmė tolesnio gyvenimo kelio pasirinkimą. Tuoj po demobilizacijos Fošonas įstojo į Paryžiaus

žandarmeriją ir palaipsniui kildamas tarnybos laiptais galiausiai tapo vyresniuoju inspektoriumi.

Jis gyveno dideliame bute Šešioliktoje apylinkėje, Tokiuvil gatvėje, vos už kvartalo nuo Ekol dez Afir de Pari. Jo žmona Marielė - simpatiška apkūni moteriškė linksmomis juodomis akimis, mėgstanti lengvas šviesių spalvų sukneles, nevaisinga dėl kažkokio įgimto trūkumo - neišnaudotus motiniškus jausmus skyrė vienaakiui katinui Tiusonui ir mažo, bet vešlaus darželio puoselėjimui: daržoves ji augino vazonuose ant namo stogo. Paveldėjusi du nedidelius vynuogynus netoli Vilnev siur Lo, ji išnuomojo juos vietiniams ūkininkams. Pinigai, gaunami už nuomą, kad ir nedideli, visgi žymiai papildydavo prancūzų policijos inspektoriaus atlyginimą.

Emilis Fošonas kas rytą keliasi 7:00, įskaitant ir sekmadienius, nors kartais mėgsta pasivartyti lovoje. Paprastai kai jis atmerkia akis, kambarį užlieja vaiski balta šviesa: logiška, skaidri, vėsi prancūziška aušra. Fošonas atsikelia, stengdamasis nepažadinti Marielės, kuri keliasi tuoj po jo išėjimo ir užsiima savo kasdieniais darbais: aplanko pustuzinį krautuvėlių gretimoje gatvelėje, tris valandas per savaitę darbuojasi Raudonajam Kryžiui ir taip toliau.

Fošono darbovietė yra tolokai nuo namų. Į policijos valdybą, esančią Molerb aikštėje, Penktojoje apylinkėje, jam tenka važiuoti metro. Valdybos pastatas - neišvaizdi granitinė dėžė su keliomis visai nederančiomis marmurinėmis kolonomis - užima visą kvartalą. Jį 1872-aisiais suprojektavo ir pastatė architektas Gercė. Viduje - nesuskaitoma daugybė kabinetų ir koridorių, o laiptai, jungiantys aukštus, įrengti pačiose netikėčiausiose vietose. Nacių okupacijos metu pastato interjeras buvo skubiai perplanuotas naujosios Kasyklų ir Senos bei Luaros uostų ministerijos reikmėms. Dešimtys didelių kabinetų virto šimtais mažyčių kambarėlių. Ir kuomet 1947-aisiais pastate įsikūrė policijos valdyba, paaiškėjo, kad tų patalpų patalpėlių čia nė kiek ne daugiau, negu reikia biurokratiniam aparatui, infrastruktūrai, pastoviems kadrams, archyvams ir taip toliau.

Specialaus poskyrio viršininko pareigos - o būtent to-

kios iš tiesų yra Fošono pareigos - gali netikėtai nublokšti jį į bet kurią Paryžiaus vietą ir netgi į bet kurį stambesnį Prancūzijos miestą. Šiuo atžvilgiu prancūzai visai nesiskaito su savaisiais valstybės tarnautojais, nors vėliau visi pastarųjų numatyti veiksmai, o svarbiausia - nenumatytos išlaidos, turi būti pagrįsti. Specialiųjų tarnybų karininkai, tokie kaip Fošonas, privalo aprėpti bendrąjį vaizdą, tirdami ne tiek konkrečius nusikaltimus, kiek nuolat kintančias visuomenės organizmo negalias. Jiems visai nebūtina patiems vykti į nusikaltimo vietą: jie analizuoja, kur ir kokiomis aplinkybėmis galėjo įvykti piktadarystė. Jų darbas - sekti kintančias nusikalstamumo tendencijas. Specialiojo poskyrio inspektoriai paprastai lankosi snobų bare "Klozeri de Lila" ir vulgarioje pasilinksminimo įstaigoje "Le Kanebjer". Specialiojo poskyrio inspektorių galima pamatyti prie Sen Marteno kanalo, sėdintį ir rūkantį pypkę, arba, tarkime, gliaudantį žemės riešutus ir mėtantį lukštus į naftos vaivorykštėmis raibuliuojantį vandenį. Arba, pavyzdžiui, užsisakinėjantį Tuniso sumuštinį vienoje iš kavinukių San Mišelio bulvare, arba mąsliai žingsniuojantį po Per Lašezo kapinių Svetimšalių kvartalą, kur jis tikriausiai mėgina nesitapatinti su Diupenu, savo dvasiniu protėviu - aišku, jis čia nepalaidotas, juk niekada ir negyveno šiame pasaulyje, o jeigu ir gyveno, tai tik kaip literatūrinis veikėjas, o tai daro jį dar realesniu.

Inspektorius Fošonas nebūtų gyvas žmogus, jeigu negalėtų laisvai važinėti po miestą, gerti kavą ir maitintis pamėgtuose restoranuose. Paryžiečiui restorano, verto nuolatinio lankymosi, pasirinkimas - rimtas klausimas ir sykiu smagi pramoga. Renkamasi anaiptol ne pagal virtuvę. Žinoma, restorane, kur tu tapai nuolatiniu lankytoju, turi padoriai maitinti, juk vieną dieną tau gali kilti noras pakviesti čionai savo viršininką ar mylimąją. Tačiau penkiskart per savaitę nepusryčiausi delikatesais - nebent daugiau neturi ką veikti. Fošonas maksimaliai supaprastino savo poreikius, stengdamasis kasdien priešpiečiams valgyti tik omletą. Paryžiuje, kur omletas - vienas iš didžiausių ekspres-kulinarijos pasiekimų, tai ne taip jau sunku padaryti. Traškus, auksinis, galbūt truputį

pridegusiais kraštais, žvilgantis ištirpinto sviesto lašeliais, su gabalėliu išlydyto šveicariško sūrio ar trupučiu keptų bulvių ir kumpio griežinėliu... Žodžiu, patys matote, kokios čia atsiveria galimybės. Fošonas kasdien jas regėdavo "Omlet d'Sibari", omletinėje dešimčiai žmonių, esančioje Rasin gatvėje, kiek į šiaurę nuo Rivoli gatvės ir Sevastopolio bulvaro sankryžos. Ten maitintis jam buvo labai patogu, kadangi ši užeiga šiek tiek suartindavo jį su nusikalstamu pasauliu ir tuo pateisindavo kasdieninius jo apsilankymus.

Tačiau vienu atžvilgiu Fošonas skyrėsi nuo tipiško prancūzų policijos inspektoriaus. Likusieji jo kastos atstovai vos ne kasdien pėsti vogčiomis skubėdavo į vieną skersgatvį, atsišakojusį nuo Sen Žermen gatvės (beje, pavadintos didžiojo mistiko grafo Sen Žermeno vadu; XVIII amžiuje jis laimėjo keliolika dvikovų iš eilės, kol netikėtai paaiškėjo, kad jis - moteris). Fošonas irgi traukdavo į tą skersgatvį, tačiau pusiaukelėje pasukdavo prie durų, nutepliotų blyškiai mėlynais dažais. Niekas niekada jų nerakindavo. Atidaręs duris, Fošonas užlipdavo dviem trumpais laiptų maršais. Timptelėdavo skambutį, pakabintą ant virvelės, ir laukdavo su niūria, neperprantama veido išraiška, dažniausiai rūkydamas "Galuar", kartais nekantriai mindžiukuodamas.

◆◆◆

Palikęs įstaigą su žydromis durimis, Fošonas grįždavo į darbą, ir jo kasdieniai poelgiai tapdavo labiau nuspėjami. Jis eidavo į "Le Pti Krevis" Ruajal gatvėje išgerti angliškos arbatos, kur pralaukdavo pirmųjų vakarinių piko valandų bangą, kuomet gatvėse kunkuliuoja žmonių srautai, vienu metu plūstantys į centrą ir į priemiesčius. Paskui važiuodavo metro iki "Le Grenual" stotelės, pakeliui į namus stabtelėdavo prie kiosko savo gatvės kampe ir nusipirkdavo suktą cigarą, išmirkytą rome: tokius cigarus XIX amžiaus viduryje Martinikoje sukdavo katorgininkai, o 1953-siais metais nacionalinis

tabako kartelis "Reži Fransez" nupirko teisę gaminti juos, pavadinęs "Le Pti Kiurljen". Cigarą slėpdavo vidinėje švarko kišenėje, kad galėtų surūkyti po pietų. Tada traukdavo namo, kur madam Fošon jau būdavo padengusi stalą - kaip paprastai, negailėdama veršienos, bet taupydama daržoves. Vakare Fošonai žiūrėdavo televizorių. Duomenys apie tai, kokias laidas jie žiūrėdavo, kažkur pasimetė, bet kadangi Prancūzijoje tik du kanalai, o visos laidos panašios viena į kitą kaip žirniai ankštyje, tai tiksliai nurodyti laidų pavadinimus visai nebūtina. Užteks paminėti, kad jie žiūrėdavo kažką švietėjiška, kiek atmiešta devynioliktojo amžiaus stiliaus ironija - žodžiu kažką siaubingai nuobodaus.

O paskui - į lovą. Šitaip neišvengiamai baigiasi visos mūsų dienos, juk didžiumą mūsų - ir tuos, kurie miega atvirame ore po tiltais, ir tuos, kurie pučia į akį prašmatniuose miegamuosiuose - sieja ta pati cikliška būtinybė kasnakt išvykti į kelionę, kurią Bodleras pavadino klaikiu nuotykiu.

Fošonų miegamajame maloniai kvepėjo levandomis. Miegas užbaigia parą, susupa mus į užmaršties apklotą, kad galėtume užmiršti visus rūpesčius. Nekalta diena neatpažįstamai pasikeičia, virsdama nuodėminga naktimi. Ir kartais mes tamsoje pasisukame kiek toliau nei įprastai, užkliudome pažįstamą šlaunį ir šnabždame:

- Tu miegi?

Ir girdime trokštamą atsakymą:

- Ne.

33 skyrius

Pagaliau atėjo metas palikti Niujorką. Hobas ir Aurora susėdo ant užpakalinės automobilio sėdynės, Kelis - prie vairo. Laikrodis prietaisų skyde rodė 5:45. Mašinų kelyje buvo nedaug. Pažeme draikėsi lengvas rūkas, atslinkęs nuo Atlanto vandenyno.

Hobas mintyse buvo toli toli, Ibicoje. Jam prieš akis plaukė tenykščiai kraštovaizdžiai ir žmonių veidai: jūros vaizdas nuo Sa Komestiljos skardžio, niūriai džiugi Hario Hemo fizionomija, liūdnas Marijos grožis. Retsykiais į šių paveikslų srautą įsiterpdavo ryškiai apsitaisę hipiai kassavaitiniame turguje Punta Arabi. Raudona gija per visą šią galeriją ėjo gyvas Auroros portretas. Mergina tylėdama sėdėjo šalia, jos taisyklingas profilis tai blėso, tai ryškėjo miegančioje miesto panoramos žibintų šviesoje: nuo Van-Viko greitkelio miestas atsivėrė kaip ant delno.

O virš viso šito, Kelio balsas, postringaujantis apie tai, kaip gera buvo gyventi iki Knapo komisijos, kuomet įprasta policijos politika staiga buvo paskelbta negirdėto žiaurumo aktais, ir visi policininkai privalėjo pereiti atestaciją, neigdami tai, ką darė visą laiką. Be abejo, kažkas turėjo atsakyti už anuos darbelius, ir atpirkimo ožiu išrinko Kelį, tiesmuką ir atvirą žmogų, niekada neskundusį savo draugų, netgi tam, kad išgelbėtų savo kailį. Metai, praleisti tarnyboje, nuėjo šuniui ant uodegos, kai Knapo pakalikai išmetė Kelį iš darbo į negailestingą pasaulį, ir jam teko ieškotis kito pragyvenimo šaltinio. Kelio monologą paįvairino dažnos apeliacijos į klausytojų jausmus, tokios kaip "Suprantate, apie ką kalbu?", "Ar esate girdėję ką nors panašaus?", "O kas man daugiau beliko?" ir taip toliau.

Aurora vilkėjo puikiai pasiūtą mėlyną kelioninį kos-

tiumėlį, avėjo batelius neaukšta pakulne, ant peties turėjo pasikabinusi talpią rankinę iš patentuotos odos. Hobas, kaip visada, mūvėjo džinsus ir avėjo sportinius batus, ant geltonų marškinėlių su juodomis raidėmis išrašyta "Budagosa" buvo užsivilkęs tamsiai rudą tvido švarką su odiniais lopais ant alkūnių, kurių paskirtis - pademonstruoti pasauliui tai, ką turi bendra visi Žemės planetos rašytojai.

Tarptautiniame Kenedžio oro uoste Kelis pastatė limuziną šalia automobilių virtinės, išrikiuotos palei šaligatvį, ir nunešė lagaminus vidun. Mieguistas tarnautojas prie "Air France" langelio užantspaudavo jų bilietus, dirstelėjo į pasus ir įteikė įėjimo talonus.

- Iki pasimatymo, - pasakė Kelis, atsisveikindamas su Hobu ir Aurora prie rentgeno aparatų.

Aparatus jie praėjo be kliūčių ir pro kitas apsaugos sistemas pateko į laukimo salę. Hobas vos spėjo peržvelgti pirmąjį "New York Times" puslapį, kol Aurora gilinosi į septintąjį Džebrano "Pranašo" skyrių, kai garsiakalbiai pakvietė keleivius lipti į lėktuvą. Jie prisisegė diržus, ir netrukus lėktuvas pakilo į orą.

Neišvengiamas artumas, blausus apšvietimas, įtaigūs gėrimus nešiojančių stiuardesių balsai, vibruojantis ūžimas, kuris skverbiasi kiaurai tave, tampa tavo dalimi ir priverčia patikėti, kad atsidūrei laike, atsiliekančiame nuo visų kitų laikų, belaikiame laike, belaikėje artumo atmosferoje - visa tai paskatino Hobą ir Aurorą užmegzti pokalbį, kuris palaipsniui darėsi vis atviresnis. Jiedu dar net nesuvokė, kad jaučia vienas kitam savotišką prielankumą, bet nuo to tas jausmas buvo tik stipresnis.

Aurora pirmoji papasakojo savo gyvenimo istoriją: kaip ji gimė ir užaugo San Isidro saloje, esančioje Atlanto vandenyne prie Pietų Amerikos pakrantės, netoli Arubos ir Kiurasao.

- Tai maža tropikų salelė, labai miela, labai draugiška ir - kaip čia tiksliau išsireiškus? - labai beviltiška.

Jos motina Faens buvo pradinės mokyklos mokytoja ir dėjo dideles viltis į vaikus - žavingą mažylę Aurorą bei stro-

puolį Kalebą, ketveriais metais vyresnį už seserį. Aurora augo pastoralinio skurdo aplinkoje, vienodoje visame pasaulyje, be tėvo - kuris gal pabėgo, gal žuvo, niekas tiksliai nežinojo - bet rūpestingai globojama gausybės tetulių ir dėdulių. Netrukus ji tapo aukšta, liekna, patrauklia šviesiaode mergina. Būdama keturiolikos ji fotografavosi salos laikraščiui, o šešiolikos nugalėjo Mažųjų Antilų salų grožio konkurse ir laimėjo nemokamą kelionę į Majamį.

Ten ji be didelio vargo gavo fotomodelio darbą. Tačiau aplinka jai nepatiko. Perėmusi amerikietiškąjį idealą, ėmė pati rinktis draugus. Siekė kultūros, apie kurią skaitė mokykloje. Majamyje visa kultūra susivedė į Lotynų Amerikos šokių ansamblius ir Centrinės Amerikos poetus. Muzika ją žavėjo, tačiau poezija pasirodė gana žemo lygio. Galiausiai po vieno meilės romano Aurora persikėlė į Niujorką.

- Susiradau darbą. Susipažinau su naudingais žmonėmis. Sutikau Maksą. Tai nutiko prieš dvejus metus. Ir štai aš čia.

Dabar atėjo Hobo biografijos eilė, ir jis trumpai nušvietė pagrindinius savo gyvenimo įvykius. Gimė ir užaugo nedidelėje gyvenvietėje Niudžersio valstijoje. Tėvas buvo draudimo agentas, motina - bibliotekininkė. Baigė vidurinę mokyklą, tarnavo Korėjoje, demobilizavęsis įstojo į Niujorko universitetą. Gavęs neapibrėžtą neapsiplunksnavusio jauniklio diplomą, nežinodamas, kuo nori užsiimti, išvyko į Europą. Bet kai išvydo Ibicą, perspektyva tapo aiškesnė. Tai buvo jo svajonių šalis. Po to penkiolika metų gyveno ten arba bastėsi po Europą.

Ir, žinoma, fazenda. Ties šiuo punktu Hobas apsistojo ilgėliau, išsamiai papasakojo apie problemas dėl traspaso, išgyrė nesuskaitomus vilos privalumus.

- Tikriausiai puiku kažką šitaip mylėti, - pažymėjo Aurora.

- Na, tai ne visai meilė, - paprieštaravo Hobas ir tučtuojau buvo priverstas paaiškinti, ką turėjo omeny. - Na, aš norėjau pasakyti, kad taip, myliu tą vietą, bet ne todėl, kad ji tokia viliojanti, o todėl, kad ten mano namai, tėvynė.

- Mudu kažkuo panašūs, - pasakė Aurora. - Jūs pats pasirinkote tėvynę. Aš savosios dar neradau.

Nuo tos jausmingos akimirkos jie ėmė sakyti vienas kitam tu, apsikeitė adresais ir Paryžiaus telefonų numeriais. Paskui buvo filmas, po to pusryčiai, po to vėl filmas, po to ramybės valanda, o paskui stiuardesė pranešė:

- Prašome prisisegti diržus. Po dešimties minučių lėktuvas nusileis de Golio oro uoste.

34 skyrius

Hobas ir Aurora perkirto nusileidimo lauką, jausdamiesi truputį apsnūdę - Paryžiaus laiku buvo jau 22:34 - perėjo imigracinę tarnybą, paskui muitinę, kur pareigūnas, net nežvilgtelėjęs į jų bagažą, mostelėjo jiems eiti toliau. Erdvioje salėje už muitinės laukė pasitinkantieji, tarp jų ir žmonės su lentelėmis. Viena iš jų skelbė: "Hobas Drakonianas - Aurora Sančes". Atvykėliai priėjo prie ją laikančio žmogaus. Šis buvo su vairuotojo kepure, bet vietoje tradicinio tamsiai mėlyno profesionalaus vairuotojo kostiumo vilkėjo rusvą. Jaunas, gal dvidešimties su trupučiu, plaukai juodi, garbanoti, skruostai apžėlę šeriais, šiurkštūs styrantys ūsai. Ant skruosto didelis apgamas, be to, kažkas negerai su viršutine lūpa - tikriausiai nemokšiškai susiūta kiškio lūpa. Lyg arabas, lyg gatvės chuliganas iš Pietų Europos.

- O kur misteris Rozenas? - paklausė Aurora, dairydamasi aplinkui.

- Viešbutyje.

- Kodėl jis neatvažiavo mūsų pasitikti? - nerimo Aurora.

- Šito aš nežinau. - Vairuotojas kalbėjo su pastebimu arabišku Hagribo akcentu. - Man agentūroje tik paliepė jus pasitikti.

- Ir kur nuvežti?

- Į misterio Rozeno viešbutį. Arba kur jūs patys panorėsite.

- Tai panašu į Maksą, - pasakė Aurora. - Pats nesirodo. Bet mašiną visada atsiunčia. Ir tai gerai.

Jiedu nusekė paskui vairuotoją pro centrinį išėjimą. Automobilis - nebe pirmos jaunystės "Mersedesas" - stovėjo prie šaligatvio. Hobas prisiminė, kaip Kelis pasitiko jį prie

Niujorko Uosto administracijos. Matyt, profesionalūs vairuotojai gali statyti mašiną kur nori.

Ant priekinės keleivio sėdynės sėdėjo dar vienas žmogus, jaunesnis už vairuotoją, tamsaus gymio, ūsuotas, su tamsiu beformiu kostiumu.

- Tai mano pusbrolis Ali, - paaiškino vairuotojas. - O aš Chalilas.

Energingai linktelėjęs, Ali iššoko iš mašinos, pastvėrė lagaminus ir sudėjo į bagažinę. Paskui kažką greitakalbe pratarė arabiškai maldaujamu tonu.

- Ali tikisi, kad leisite jam pasilikti mašinoje, - paaiškino Chalilas. - Jis mėgsta klausytis radijo. Jis ką tik atvyko iš Tamanraseto. - Chalilas užvertė akis parodydamas, kad Ali arba tamsuolis, arba silpnaprotis, arba, kaip kartais būna, ir viena, ir kita vienu metu.

Visi keturi susėdo į "Mersedęsą" ir netrukus jau lėkė keliu link Paryžiaus.

35 skyrius

Ką tik išmušė vienuolika. Hobas stebėjo, kaip plaukia pro šalį pažįstami kelio ženklai, rodantys kryptį į įvairius paskyrimo punktus, tarp kurių pats svarbiausias, aišku, buvo Paryžius. Judėjimas greitkelyje buvo stebėtinai gyvas, didžiąją transporto srauto dalį sudarė furgonai iš Belgijos bei Olandijos. Priekyje sėdintys Chalilas ir Ali tylėdami stebėjo kelią. Iš radijo imtuvo liejosi negarsi arabiška muzika. Atlošusi galvą į sėdynės atkaltę, Aurora užmerkė akis. Mašina sklandžiai slydo greito automobilių srauto kokone. Raminantis lingavimas užliūliavo Hobą, ir staigus "Mersedeso" trūktelėjimas į priekį privertė jį krūptelėti iš netikėtumo.

Hobą prispaudė prie atlošo. Vargai negalais atsitiesęs jis pasiteiravo:

- Kas nutiko?

Aurora aiktelėjo. Atsigręžęs į juos iš savo vietos, Ali pademonstravo nedidelį automatą, nukreiptą ne visai į juos, bet ir ne į šalį. Aurora ir Hobas pasijuto tarytum kažkokio spektaklio dalyviai. Padėtis dviprasmiška ir, iš visko sprendžiant, linkstanti į blogąją pusę.

- Ramiai, - su ryškiu akcentu prakalbo angliškai Ali. - Mes turėti kompaniją.

Akies krašteliu pastebėjęs spalvų mirgėjimą, Hobas apsigręžė ir pro užpakalinį stiklą išvydo raudonai mėlyną policijos mašinos šviesos signalą, švysčiojantį maždaug už trisdešimties jardų. Keletą sekundžių jo protas tiesiog atsisakinėjo suvokti iš to išplaukiančias išvadas.

- Pristabdykite, - irzliai burbtelėjo Hobas.

Bet Chalilas toliau didino greitį, paskui staiga smarkiai paskuko vairą į dešinę. Mašina išlėkė į estakadą, vedančią į Oberviljer bulvarą. Iš paskos važiavęs policijos automobilis

sucypė stabdžiais ir trinktelėjęs į bordiūrą, visgi įsigudrino pasukti paskui juos estakada, užkaukė policijos sirena.

"Mersedesas" visu greičiu iššoko į bulvarą, šaižiu signalu reikalaudamas užleisti kelią. Pravažiuojančios mašinos buvo priverstos staigiai sukti į šoną. Priekyje lyg siena stūksojo transporto kamštis, tačiau Chalilas nudūmė priešinga eismo juosta, vikriai nardydamas tarp atvažiuojančių mašinų, tarsi tarp stovinčių gairių ir visu kvartalu aplenkdamas policininkus. Netrukus jis cypdamas stabdžiais pasuko į dešinę, po to dar kartą. Sirenos kaukimas nutilo tolumoje. Sumažinęs greitį iki įprasto miesto ribose, Chalilas ramiai nuvažiavo toliau.

- Kas čia dedasi? - paklausė Hobo Aurora.

- Nežinau, - prisipažino tas, - bet šiuo momentu padėtis atrodo kebloka.

- Prašau, - Ali pagrūmojo jiems ginklu, - nekalbėti.

Jie tylėdami stebėjo, kaip Chalilas vinguriuoja skersgatviais. Galų gale automobilis išvažiavo į Belbilio bulvarą ir nuriedėjo pro šiaurės amerikiečių restoranus, kur galėjai paragauti kuskuso ir puikaus tadžino, pro klestintį Kinų kvartalą, žybsintį neoninėmis restoranų iškabomis, paskui įsuko į tamsų skersgatvį, iš ten į dar vieną, suspaustą tarp namų eilių, tada vikriai nėrė kairėn ir vėl dešinėn, vos tilpdamas siauručiuose skersgatviuose - tuščiuose, be šaligatvių ir be praeivių, kuriems būtų reikėję šaligatvių.

Vienąme iš tų nykių kvartalų Chalilas sustabdė mašiną.

- Daugiau jūsų negaišinsime, - pasakė jis, taipogi išsitraukdamas revolverį, ir kažką arabiškai burbtelėjo savo bendrininkui.

Ali išlipo iš mašinos ir atlapojo keleivių dureles. Tada atidarė bagažinę, išėmė lagaminus ir suvertė juos kelkraštyje.

- Atrakink, - paliepė Chalilas Hobui.

- Neužrakinta, - atsakė tas. Panaršęs po jį kokias penkias sekundes, išėmė kažką, suvyniotą į rudą popierių. Tada nuplėšė popierių ir ištraukė apvalų duonos kepaliuko dydžio džiuto maišelį su užrašu šone: "Ryžiai basmati. Pagaminta Indijoje".

- Tu visada keliauji su ryžiais? - pasidomėjo Chalilas.

- Tai puiki dovana, - nesutriko Hobas.

Pašaipiai prunkštelėjęs, Chalilas įsikišo revolverį į šoninę švarko kišenę. Tada iš vidinės kišenės išsitraukė peiliuką, atlenkė jį ir ėmė atsargiai ardyti viršutinę maišelio siūlę. Išardęs apie colį, kyštelėjo į skylę smilių, ir tas aplipo baltais milteliais. Chalilas lyžtelėjo pirštą, plačiai išsišiepė ir pranešė Ali:

- Taip, tai jis. Duokš juostą.

Ali padavė Chalilui ritinėlį juodos lipnios juostos. Chalilas atsiplėšė gabaliuką, užklijavo maišelį ir grąžino juostą Ali. Tada pasisuko į Hobą bei Aurorą.

- Gerai, galite eiti.

Jiedu nupėdino gatve.

- Stokite! - šūktelėjo pavymui Chalilas. - O lagaminai jums nebereikalingi?

Hobas ir Aurora grįžo pasiimti lagaminų.

- Kvartalo gale pasukite dešinėn ir dar už dviejų kvartalų išeisite į Belbilio bulvarą. Ten nesunkiai pasigausite taksi.

- Ačiū, - pratarė Hobas.

- Nėra už ką. - Chalilas spūstelėjo greičio pedalą, ir "Mersedesas" nudūmė sau.

36 skyrius

Maksas, apsisiautęs gėlėtą chalatą, stovėjo savo numerio tarpduryje ir plačiai šypsojosi.

- Hobai! Aurora, vaikeli! Kaip laikotės?

Kietai sučiaupusi lūpas, Aurora prasmuko pro jį vidun. Hobas įpykęs nusekė iš paskos, tempdamas abu lagaminus, nuo kurių svorio rankos baigė nutirpti. Jis leidosi rūpestingojo Makso nuvedamas iki minkšto krėslo ir pavargęs sudribo jame.

Apsidairiusi aplinkui, Aurora pasiteiravo bejausmiu tonu:

- Kur mano numeris?

- Gretimos durys, - pranešė Maksas. - Bet pirmiau leisk pavąišinti tave taurele gero gėrimo. Kelionė nuvargino?

- Hobas tau viską papasakos. Aurora pasičiupo savo lagaminą ir dingo koridoriuje.

- Kas jai? - paklausė Maksas Hobo.

Maksas apsistojo senoviškame viešbutyje "Sin" Monparnaso bulvare, prašmatniuose apartamentuose. Nors jis gyveno čia dar tik kelias dienas, sienas jau puošė vizualinės didžiosios teatrinės Paryžiaus praeities atmintinės: senos Žano Pjero Omono afišos, kviečiančios į "Šviesiaplaukį jūreivį", Piaf plakatai, kitų garsenybių vardai.

- Aurora kiek suirzusi, - paaiškino Hobas. - Negali pakęsti, kai ją apvagia.

- Juokauji, ar ką?

- Ne, - papurtė galvą Hobas. - Maksai, mus apšvarino.

- Oro uoste?

- Netrukus po to, kai išvažiavome iš jo. Limuzine, kurį tu mums atsiuntei. - Ir Hobas išklojo, kas nutiko.

- Aš nesiunčiau jokio limuzino, - pareiškė Maksas. - Kol kas neturėjau laiko užsiimti servisu.

- Vairuotojas laikė lentelę su mano ir Auroros vardais.

- Bet gavo ją ne iš manęs.

- Man pasirodė, kad jis tave pažįsta.

- Pats pagalvok, Hobai: jeigu aš būčiau nusamdęs tuos plėšikus, argi būčiau pasisakęs jiems, kas aš toks?

- Gal ir ne, - sutiko Hobas. - Jeigu tik nemėginai būti superįžvalgus.

- Aš ne toks protingas, - paprieštaravo Maksas.

- Mielai tikiu.

- Ir ko gi tu netekai?

- Et, menko nieko. Tik nedidelio kokaino pakelio, ir tai ne savo. Veikiausiai tavojo. Maždaug dviejų kilogramų svorio.

Mėsingas Makso veidas akimirksniu sunyko, atvipusi apatinė lūpa dar labiau atvipo. Jis susigūžė krėsle, iškart pasenęs dešimčia metų.

Minutėlę patylėjęs, jis pagaliau pralemeno:

- Hobai, dėl tų kvaišalų...

- Tu liepei Aurorai arba Keliui slapčia įkišti jį į mano lagaminą. Tai aš jau supratau.

- Hobai, aš galiu viską paaiškinti.

Nelinksmai šyptelėjęs, Hobas įsitaisė patogiau ir susinėrė rankas ant krūtinės.

- Ką gi, klok.

Įkvėpęs pilną krūtinę oro, Maksas lėtai iškvėpė:

- Hobai, hop-stop - ne mano darbas.

- Bet kokainas mano bagaže atsirado tavo rūpesčiu.

Maksas linktelėjo.

- Visų pirma, nebuvo jokios rizikos, kad muitininkai tave įtars.

- Jeigu pergabenti kokainą buvo visai nepavojinga, kodėl gi pats to nepadarei?

- Turiu omeny nebuvo jokios rizikos tau. O man būtų buvę pavojinga. Taip pat ir Aurorai. Supranti, viskas buvo

sutarta. Ši partija turėjo pereiti muitinę be jokių kliūčių.

- Tu neatsakei į mano klausimą, - neatlyžo Hobas. - Kodėl nepervežei jos pats?

- Bijojau peilio į nugarą. Ar pažįsti Emilijo, Auroros draugužį?

- Neteko susipažinti.

- Jis - užsimaskavęs Kovos su narkotikai agentūros darbuotojas.

- Nuostabu.

- Tai jo dėka operacija praėjo sklandžiai. Emilijo norėjo, kad aš pristatyčiau šią partiją į Prancūziją. Aš turėjau organizuoti pardavimą, o jis būtų užklupęs pirkėją su įkalčiais ir nuskynęs laurus už plataus tarptautinio tinklo išaiškinimą.

- O tu?

- O aš būčiau nusiplovęs rankas.

- Vadinasi, viskas buvo suplanuota iš anksto. Tuo labiau galėjai pats pergabenti prekę.

- Jeigu ne vienas keblumas. Supranti, Emilijo siaubingai pavyduliauja - bijo, kad paveršiu iš jo Aurorą. Todėl ir baiminausi, kad jis gali įduoti mane policijai. Jis prarastų progą pelnyti šlovę, bet užtat patrauktų mane iš kelio, vedančio pas Aurorą.

- Tuomet kodėl nepatikėjai prekės Aurorai?

- Emilijo toks beprotis, kad elgiasi nenuspėjamai. Jis galėtų vien iš keršto pražudyti Aurorą. Ar įmanoma nuspėti, ką gali iškrėsti įsimylėjęs pamišėlis?

- Jis galėjo pražudyti ir mane.

- Mažai tikėtina. Jis nieko neturi prieš tave ir žino, kad tu čia niekuo dėtas. Tai, kad prekę pergabensi tu, jis turėjo priimti kaip eilinę verslo operaciją.

- Manau, man neverta vargintis aiškinant tau, jog neturėjai teisės taip pasielgti.

Maksas sutrikęs skėstelėjo rankomis.

- Žinau, žinau! Ką dar galiu pasakyti? Man atrodė, kad dešimt tūkstančių dolerių tave patenkins.

- Duokš juos šen, ir aš pažiūrėsiu, kaip jausiuos.

Maksas pažvelgė į jį dar labiau sutrikęs.

- Duočiau, Hobai, jeigu tik turėčiau. Tačiau esmė ta, kad pinigus aš gausiu tik pardavęs kokainą.

- Ką nori tuo pasakyti, Maksai?

- Aš subankrutavau, Hobai, štai ką noriu pasakyti.

- O šitie apartamentai? - Hobas apsidairė aplinkui.

- Išsinuomojau kreditan. Tikėjausi, kad pastarasis sandėris pataisys mano finansinius reikalus. Lukterėk minutėlę. - Maksas atsistojo ir nuėjo į gretimą kambarį. Grįžo su pinigine, iš kurios ištraukė keturis šlamančius šimto dolerių banknotus, penkiasdešimtinę ir dvi dešimtines. Dvi šimtines ir penkiasdešimtinę jis davė Hobui. - Tai viskas, ką turiu, Hobai, ir pusę atiduodu tau. Lieku skolingas dar dešimt tūkstančių. O dabar noriu užduoti tau vieną svarbų klausimą. Kas nors žinojo, kad dirbi man?

- Tai nebuvo tokia jau didelė paslaptis. Žinojo mano verslo partneriai, daugiau niekas. O ką?

- Mėginu išsiaiškinti, kas mus apšvarino. Šitą hop-stop sumanė žmogus, aiškiai žinantis, ko ieškoti.

- Veikiau jau kuris nors iš tavųjų verslo partnerių.

- Žinau. Tiesiog mėginu įvertinti visas galimybes. Klausyk, Hobai, ar negalėtum paklausinėti žmonių?

- Nori, kad pats išsiaiškinčiau, kas mane apiplėšė?

- Be abejo. Tu juk privatus seklys. Kreiptis į policiją aš negaliu. O kai susigrąžinsime prekę, išmokėsiu tau dešimt tūkstančių.

- Ne mano rūpestis, kas tave apiplėšė.

- Taip, bet aš prašau, kad tu tuo pasirūpintum. Jeigu grąžinsi prekę, gausi dar penkis tūkstančius priedo.

Hobas apgalvojo pasiūlymą, užgniaužęs kylantį norą pasiųsti Maksą kur nors toliau. Bet tuomet jam liktų tik skola, kurią atgauti vargu ar pavyktų. O traspaso terminas baigiasi kitą savaitę.

- Gerai, Maksai. Bet man prireiks daugiau pinigų. Tų, kur tu davei, Paryžiuje užteks tik cigarui ir porąsyk papietauti. O be pinigų, žinia, čia nė žingsnio nežengsi.

Maksas linktelėjo.

- Iki rytojaus ryto pamėginsiu surasti kokį tūkstantį. Tinka?

Nė velnio man visa tai netinka, pagalvojo Hobas, bet pasirinkimo nėra, belieka tik pamėginti išsiaiškinti šitą reikalą. Dabar jo ateitis priklauso nuo Makso ir pavogtųjų narkotikų, bent jau artimiausia ateitis.

37 skyrius

Laikrodžio rodyklės artėjo prie vidurnakčio, kuomet Hobas paliko Makso viešbutį. Pavažiavęs metro iki Port d'Itali, jis pėstute nusigavo iki Maseno bulvaro, kur 126-uoju numeriu pažymėtame name nuomojosi butą drauge su Patriku, airių fleitistu iš Ibicos. Pastarasis ieškojo komercinės sėkmės propaguodamas retikuliuotą fotografiją kaip žmogaus charakterio ir ateities nusakymo būdą. Šiuo metu Patriko Paryžiuje nebuvo - jis neseniai susirado merginą prancūzę, ir jiedu kartu išvažiavo aplankyti jos giminių į Po.

Hobas įžengė į tamsų butą. Patrikas paliko įjungtą šaldytuvą, o jame - pusę butelio baltojo vyno, truputį ančiuvių ir nebešviežią vištą. Hobas įsipylė vyno.

Netgi įjungus šviesą bute buvo niūru kaip ir Hobo širdyje. Iš gatvės sklido galingų variklių ūžimas - tai riedėjo sunkvežimiai, vieni į provinciją, kiti jau iš ten. Vieną iš keturių ankštų kambarėlių užėmė fotoaparatūra ir specialūs šviestuvai. Ore tvyrojo katės, pašvinkusio pašteto ir keptų bulvių kvapai. Pastatęs lagaminą, Hobas apžvelgė nykų interjerą. Patrikas išvažiuodamas neišjungė radijo imtuvo, ir iš jo sklido švelnus džiazo šnabždesys: kažkokia liūdna moteris dainavo bliuzą. Hobas atsisėdo ant sudedamos lovos, kuri atstojo jam ir sofą. Lovelė girgždėdama įdubo nuo jo kūno svorio, tarytum įspėdama, kad miegoti bus nepatogu. Nusispyręs batus, Hobas švystelėjo švarką ant kėdės. Jeigu jis nebūtų toks išvargęs, šitas būstas su plikomis lemputėmis ir apsilaupiusiomis sienomis būtų neišvengiamai panardinęs jį į depresiją. Bet dabar jis net tam neturėjo jėgų. Hobas jau snaudė, taip ir nenusirengęs, kai suskambo telefonas.

Nusvirduliavęs iki aparato, jis nukėlė ragelį.

- Hobai, senuk, tai tu?

- Aš.

- Mudu su Žanu Klodu norėjome tave pasitikti, bet nežinojome, kurią valandą atskrendi. Ir reiso neprisiminėme. Užmiršome užsirašyti. Nori, dabar susitiksime. Galiu atlėkti.

- Tik ne dabar, - atsakė Hobas. - Gal rytoj devintą papusryčiaukime kartu "Dragstor" Sen Žermeno bulvare. Atsivesk ir Žaną Klodą.

- Sutarta, seni. Kelionė praėjo gerai?

- Ne visai. Papasakosiu, kai susitiksime. Labanakt, Naidželai.

Hobas vėl atsigulė, mėgindamas apsispręsti, ar dar atsikelti ir išsivalyti dantis, ypač turint omeny tai, jog prausimosi reikmenys dar lagamine. Po trisdešimties sekundžių, jau grimzdamas į miegą, jis tebesuko galvą apie dantų valymą, todėl prabudęs ryte pirmiausiai įvykdė būtent šį ketinimą.

38 skyrius

Kitą rytą Hobas sėdėjo "Dragstor", esančiame antrame aukšte virš restorano, madingai apsitaisiusių žmonių minioje. Didžiąją jų dalį sudarė amerikiečiai, vokiečiai bei japonai, bet pasitaikydavo ir vienas kitas prancūzas - vietiniam koloritui palaikyti. Šalia Hobo ant lėkštės gulėjo prakąstas kruasanas. Hobas kaip tik pylėsi iš aukšto balto kavinuko antrą puodelį kavos su pienu, kai pasirodė Naidželas, bėgte užbėgęs siaurais įvijais laipteliais. Jam pavymui sekė Žanas Klodas. Abu įsispraudė į kabiną.

- Atrodai išvargęs, - pastebėjo Naidželas. - Kas nutiko?

Hobas papasakojo apie atvykimą į de Golio oro uostą, naktinę kelionę su Chalilu bei Ali, apiplėšimą ir pokalbį su Maksu.

- Taip ir žinojau! - šūktelėjo Naidželas, kai Hobas baigė. - Taip ir žinojau, kad tas slidus šliužas rezga kažką nešvaraus!

- Jeigu žinojai, kodėl man nepasakei?

- Kol sudėliojau viską galvoje į lentynėles, tu jau buvai ore. Velniai rautų, mes netgi galvojome, kaip patys tave apiplėšti, ar ne, Žanai Klodai?

Žanas Klodas linktelėjo.

- Galvojote ar taip ir padarėte?

- Galvojome - tavo paties labui. Bet nepadarėme.

- Ar tikrai, Naidželai? Nes jeigu apiplėšimą organizavote judu su Žanu Klodu, dabar pats laikas prisipažinti.

Naidželas prisispaudė abi rankas prie plačios krūtinės.

- Hobai, aš šito nedariau. Akivaizdu, kad tai Makso darbas.

- Abejoju.

- Jeigu ne jo, tai kieno?

- Būtent tai ir noriu išsiaiškinti.

- Nesuprantu, ko tu taip jaudiniesi. Nejaugi tas tipas tau dar neįgrįso?

- Viskas labai paprasta, - ėmė aiškinti Hobas. - Aš negausiu atlyginimo, kol Maksas negaus pinigų už narkotikus, kuriuos privertė mane pervežti kontrabanda. Naidželai, darau tai tik dėl fazendos.

Naidželas suprato, kad fazenda Hobui - šventas reikalas. Pats jis savo vilą prarado. Ką gi, matyt, iš tiesų nieko daugiau nebelieka, kaip pamėginti surasti dingusius narkotikus. Bet nuo ko pradėti?

- Manyčiau, pirmiausia judu su Žanu Klodu turėtumėte paklausinėti savo draugų bei informatorių, galbūt kas nors ką nors girdėjo. Iš mano pusės būtų neatsargu pačiam klaidžioti po Paryžių ir ieškoti žmogaus su Chalilo žymėmis.

Bet iš tikrųjų kaip tik tuo ir užsiėmė Hobas. Vos tik trijulė baigė pusryčiauti, Hobas nusakė Chalilo bei Ali išvaizdą ir davė Naidželui su Žanu Klodu penkiasdešimt dolerių iš Makso pinigų. Paskui Hobas metro nuvažiavo iki Belvilio. Kvaila, bet nieko geresnio jis nesugalvojo.

Suprantama, pasivaikščiojimas po Belvilį nedavė jokios naudos. Pusė rajono gyventojų buvo panašūs į Chalilą, kita pusė į Ali, aišku, neskaitant moterų, tikriausiai panašių į tų tipų žmonas. Užtat Hobas gavo gardaus tadžino ir puikios mėtų arbatos.

39 skyrius

Tuo tarpu švytintys lemties keliai, neįtikėtinai panašūs į reaktyvinių lėktuvų pėdsakus danguje, vedė į Paryžių. Mums rūpi tik vienas iš jų, jungiantis Paryžių su Niujorku, kur driekėsi dar viena likimo voratinklio gija, surišusi Hobą su Maksu. Šįkart likimas įsikūnijo kresno pagyvenusio vyriškio asmenyje. Tas paniuręs vyriškis su languota sportine striuke ir chaki spalvos kelnėmis ką tik išlipo de Golio oro uoste iš "Air France" lėktuvo, atskridusio iš Niujorko.

Perėjęs muitinės ir imigracijos tarnybas, Kelis pasigavo taksi. Jau sėsdamasis į mašiną, jis pastebėjo kitą keleivį, atskridusį kitu reisu ir taipogi sėdantį į taksi. Tai buvo Henris, žmogus, ateinantis tvarkyti misterio Rozeno buto. Henris jo nepastebėjo, garsiai šūkauti Keliui atrodė nepatogu.

Jis pasakė vairuotojui Makso viešbučio adresą. Henrio taksi irgi nuvažiavo, bet Kelis nematė kur. Jis pagalvojo, kad reikėtų pasakyti: "Stabtelėkite ir sekite paskui aną taksi", bet tam Keliui neužteko prancūzų kalbos žinių. Jis net neįtarė, kad nesiskutęs tamsaus gymio tylenis vairuotojas - izraelietis, buvęs deimantų šlifuotojas iš Tel Avivo, angliškai kalbantis geriau už patį Kelį. Bet tokie jau tie laiko, vietos ir siužeto vingiai.

40 skyrius

Lėktuve Henrį Smitą supo linksma draugija, net šimtas trisdešimt septyni specialaus "memorialinio reiso" keleiviai, Luiso Armstrongo gerbėjai, vykstantys į Paryžių aplankyti naktinių džiazo klubų. Net juokinga, kad jis pateko į tokį reisą, kadangi Henris išvis nejautė potraukio džiazui. Gimęs ir užaugęs Vest-Indijoje, jis iki soties prisiklausė debuldebopo bei religinio pobūdžio repo ir labai anksti - bei netikėtai tiek sau, tiek savo artimiesiems - pamėgo Ravelį, Sati ir kitus kūrėjus iš [illegible] surrealistinio savo fantazijų Paryžiaus.

Ir štai dabar jis sėdėjo ir skaitė savo žurnalą "Juodasis izraelietis", o aplinkui visi plepėjo, niūniavo ir netgi šoko pagal džiazo garsus. Regis, Henris vienintelis visame lėktuve nežinojo niekieno pravardės. Bet jį tai visai patenkino. Juk jis vyksta į Paryžių ne dėl paikų pramogų. Jo tikslas kur kas svarbesnis. Kai Henrio kaimynas, stambus ne itin juodas negras rusvu kostiumu su žaliais atlasiniais įsiuvais ir geltonai oranžiniu kaklaraiščiu pamėgino užmegzti pokalbį, Henris prisidėjo pirštą prie kietai sučiauptų lūpų. Tai nieko nereiškė. Bet žmogelis minutėlei įsistebeilijo į jį išpūstomis akimis, o paskui pasisuko į kaimyną, sėdintį iš kitos pusės.

Henris tuo tik apsidžiaugė. Šioje kelionėje jam labiausiai reikėjo tylos ir laiko apmąstymams. Jis visa širdimi vylėsi, kad Chalilas gavo jo telegramą ir tiksliai įvykdė visas instrukcijas. Brolijos atsiliepimai apie jį buvo kuo geriausi, tačiau tais arabais negalima pasitikėti.

Lėktuvas nusileido Paryžiuje 7:10. Henrio manta tilpo į dvi lengvas kelionines rankines. Be kliūčių perėjęs muitinę bei imigracijos tarnybą, jis pasigavo taksi. Toks išlaidavimas

prieštaravo taupiai Henrio natūrai, bet labai jau stambi suma buvo pastatyta ant kortos. Po to pinigų bus apsčiai - arba išvis nė cento.

Kai mašina Kulenkūre išvažiavo į žiedą ir pasuko link miesto centro, aplinkui sušmėžavo garsieji Paryžiaus vaizdai. Važiuodamas San Mišel tiltu, Henris pirmąsyk išvydo Dievo Motinos katedrą. Netrukus po to taksi sustojo Kairiajame krante Henrio nurodytu adresu: Panteono gatvė, 5b. Paryžiaus širdis, vaikeli. Aukščiausias lygis.

Buvo beveik aštuonios ryto, kai Henris išlipo iš taksi prie Chalilo namų. 5b, kaip paaiškėjo, buvo siaura laiptinė tarp dviejų pastatų. Pakeliui Henris prasilenkė su keliolika jaunuolių, iš pažiūros studentų. Juodaodžių beveik nesimatė. Neturėdamas jokių nusistatymų dėl rasinių skirtumų, Henris neskyrė tam jokio dėmesio.

Blausiai apšviestame vestibiulyje jis susirado pasiuką su kortele: "Ch.Ibrahimas, 3b". Spūstelėjo mygtuką, kelė kė, vėl spūstelėjo, palaukė, spūstelėjo dar kartą. Pagaliau pasigirdo zyzimas, durys atsidarė, Henris įėjo ir ėmė lipti laiptais.

Trečiojo aukšto koridoriuje tvyrojo prietema. Henriui teko spragtelėti žiebtuvėliu, kad rastų duris, pažymėtas numeriu 3b. Į jo beldimą atsiliepė vyriškas balsas, kažką pasakęs prancūziškai.

- Tai aš, Chalilai! - šuktelėjo Henris. - Kalbėk amerikietiškai. Žinau, kad moki.

Kelioms sekundėms stojo tyla. Paskui skimbtelėjo grandinėlė, ir durys atsidarė. Ant slenksčio stovėjo liesas, aukštas barzdotas jaunuolis, apsiaustęs chalatu.

- Ei, žmogau, tai aš, - pakartojo Henris.

- Jūs Henris? - su žymiu akcentu angliškai paklausė Chalilas. Jie kalbėdavosi telefonu, bet akis į akį dar nebuvo susitikę.

- Tikra tiesa. Leisi man įeiti?

Aukštą kambarėlį apšvietė blausi saulės šviesa, prasiveržusi pro nuleistas žaliuzes, ir vienintelė lemputė palubėje. Čia tilpo tik nepaklota lova, iš kurios Chalilas, matyt,

ką tik pakilo, minkštas krėslas, dvi medinės kėdės, stalas, viename gale užverstas popieriais ir knygomis, kitame - neplautomis lėkštėmis. Dar buvo kriauklė, prikrauta nešvarių indų, nedidelė dujinė viryklė, bet jokių šaldytuvo ir tualeto požymių.

- Tu tikrai Henris? - paklausė Chalilas.

- Aš juk pasiunčiau tau savo nuotrauką. Kaip, tavo manymu turėčiau atrodyti - kaip Egipto faraonas, ar ką?

- Atsiprašau, ne taip greitai. Mano anglų kalba truputį šlubuoja.

- Nieko, tiks. Gavai mano telegramą?

- Taip... taip.

Priėjęs prie stalo, Chalilas pasirausė tarp popierių ir ištraukė ploną telegramos blanką. Tekstas skelbė. "Atvykstu rytoj. Būk vietoje. Henris". Chalilas parodė telegramą Henriui.

- Puikiai žinau, kas čia parašyta, juk pats ją išsiunčiau, - pasakė jis, numojęs ranka. - Bet net nenumaniau, kad gyveni tokiame tvarte. Ką, geriau negali sau leisti?

- Aš vargšas studentas iš Irako. Bet esu ištikimas kovotojas už Šventąjį reikalą.

- Ei, nėra ko man porinti apie šventąjį reikalą! Aš pats plušu vardan jo. Ar gavai tai, kas svarbiausia?

- *Comment*? - nesuprato Chalilas.

- Na, kvaitalo vagoną, kokainą - žodžiu, ar nučiupai tai, ką liepiau?

- Padariau viską, kaip jūs liepėte, - niūriai atsakė Chalilas.

- Buvo problemų?

Chalilas papurtė galvą.

- Vienas žmogus iš brolijos paskolino man mašiną vakarui.

- Ar viską padarei vienas?

- Pamaniau, kad bus geriau, jei turėsiu porininką. Paprašiau pagalbos savo pusbrolį Ali.

- Ar jį gali susekti?

- Ne. Jis šiandien išvyko į Alžyrą.

- Tai gerai. Kvaitalas pas tave?

- Turiu tai, ko prašėte.

- Tai duok man pažiūrėti, žmogau.

Chalilas ištraukė iš po lovos du lagaminus. Už antrojo buvo paslėptas paketas, vakar vakare pagrobtas iš Hobo. Chalilas įteikė jį Henriui.

- Praplėšk, - paliepė Henris. - Iš kur man žinoti, gal ten cukraus pudra.

Paėmęs nuo stalo peiliuką, Chalilas įpjovė juo paketo viršų, tada vėl ištiesė Henriui paketą kartu su peiliuku. Tas paėmė truputį miltelių ant peilio galo ir pauostė. Ir iškart nusišypsojo - pirmąkart per dieną.

- Tai jis, broleli! Tikrų tikriausias sniegelis! Šniukštelėsiu dar žiupsnelį. Naktis buvo sunki.

Įtraukęs į nosį dar vieną porciją, šįkart didesnę, Henris minutėlę mėgavosi, užmerkęs akis ir užvertęs galvą. Paskui paėmė dar žiupsnelį miltelių ir įsitrynė į dantų smegenis. Tada pagaliau grąžino paketą Chalilui.

- Tiesiog turėjau įsitikinti. Bet dabar ne laikas kvaišti. Užklijuok ir paslėpk. O tu pats kartais nepasimėgavai?

- Aš nevartoju šėtono miltelių, - atšovė Chalilas, niekinamai perkreipęs lūpas.

- Malonu girdėti. Nes jeigu mudu su tavimi sukištume nosis į šį svajonių maišelį, netrukus nebūtų ko pardavinėti. O operacijos esmė yra ta, kad jį reikia parduoti.

- Kaip mes tai padarysime?

- Žmogau, aš ir atvažiavau tam, kad asmeniškai užsiimčiau šiuo reikalu. Smulkmenas papasakosiu vėliau. Dabar man reikia nusnūsti, paskui išstudijuoti miesto planą.

Patogiai atsilošęs krėsle, Henris nusižiovavo, pasirąžė ir apsidairė aplinkui. Į akis krito drabužių šūsnys ant grindų, už jų - į krūveles sukrautos knygos arabiškais pavadinimais, o šalia, o šalia - atidarytas lagaminėlis, pilnas kažkokių ciferblatų ir jungiklių.

- O kas čia? Racija, ar ką?

- Ne, tai mano bomba, - atsakė Chalilas.

- Juokauji?

- Aš niekada nejuokauju. Tai paskutinis technikos žodis, kaip jūs sakote, pagaminta Vokietijoje iš geriausių medžiagų.

Henris atsistojo, priėjo prie lagamino, pritūpė šalia ir įdėmiai įsižiūrėjo į jį, nieko neliesdamas.

- Tai tikrai bomba?

- Taip, užtikrinu jus.

- Tuomet vardan dešimties demoniukų rožiniais chalatėliais pasakyk man štai ką, žmogau: kuriam galui tavo kambaryje ant grindų guli bomba?

- Man duotas nurodymas susprogdinti mesje Diuri, kultūros ministrą, už tai, kad jis kalbėjo apie mūsų grupuotę blogus žodžius ir išvis menkinamai atsiliepė apie islamą. Bet paskui man liepė atidėti sprogimą, kol užbaigsiu reikalą su jumis.

Henris atsistojo ir grįžo į krėslą, linguodamas galvą su apsimestine nuostaba.

- Žmogau, jeigu sprogdinsi kiekvieną, kuris ką nors leptelėjo apie tave, tau prireiks viso kalno tokių lagaminų.

- Mes neketiname sprogdinti kiekvieną, - užginčijo Chalilas. - Tik keletą, kad kitiems būtų pavyzdys. Bet misija atidėta.

- Tai kam laikai bombą namuose?

- Kad daugiau neturiu kur laikyti.

- Reikia kažką sugalvoti, - palingavo galvą Henris. - Kas, jei policija ateis patikrinti tavo dokumentų? Parodyk man, kaip elgtis su šituo daiktu.

- Viskas labai paprasta. - Chalilas priėjo prie lagamino, Henris atsekė iš paskos. - Matote šitą storą raudoną laidą? Tai saugiklis. Kol jis savo vietoje, bomba neutralizuota. Norint ją susprogdinti, reikia ištraukti laidą. Tada suveiks mechanizmas. Toliau yra du variantai. Galima štai šiuo mygtuku nustatyti taimerį. Kiekvienas skaičiukas - minutė. Galima nustatyti bet kokį laiką nuo minutės iki dvidešimt trijų valandų penkiasdešimt devynių minučių. Antras variantas - nuspau-

džiate šitą didelį mėlyną mygtuką. Kai užvošite dangtį, mechanizmas įsijungs. Vos tik kas nors atidarys lagaminą, bomba sprogs.

- Aišku, supratau. Labai paprasta, labai miela. Net nesvajok iškrėsti ką nors panašaus, kol aš čia. Aš rasiu bombai saugesnę slėptuvę. Taip pat ir narkotikams. - Plačiai nusižiovavęs Henris vėl išsidrėbė krėsle. - Šitame prakeiktame griozde aš nesumerksiu akių. Aš užimsiu lovą, o krėslas tegu lieka tau. Nepriešta rausi?

Jis įsmeigė į vaikiną Grėsmingą Agresoriaus Žvilgsnį, tačiau be reikalo: Chalilas ir taip buvo romus kaip avinėlis, puikiai suvokdamas, kas čia vyresnysis.

- Gulkitės, žinoma. Man reikia pasiruošti paskaitoms. - Ir Chalilas ėmė kuistis tarp savo daiktų.

Sėdėdamas krėsle, Henris laukė, kol jis apsirengs ir išeis. Ne butas, o mėšlo krūva. Bet nieko, tai neilgam, tik kol gaus pinigų. Tačiau iš pradžių reikia išsimiegoti.

41 skyrius

Telefonas reikliai suskambo, ir Maksas pakėlė ragelį. Skambino portjė.

- Pas jus lankytojas, misteri Rozenai.

- Kas?

- Sako, kad jis vardu Kelis.

- Minutėlę. - Pridengęs mikrofoną delnu, Maksas kreipėsi į Aurorą, ant sofos skaitinėjančią "Elle". - Kelis čia. Ką manai?

- Ar dabar, ar vėliau - jokio skirtumo, - gūžtelėjo pečiais Aurora.

- Tegu užeina, - pasakė Maksas į ragelį.

Palikęs lagaminus pas portjė, Kelis nedideliu liftu pakilo į trečią aukštą. Supainioti Makso numerį su kitu buvo tiesiog neįmanoma. Vos išėjęs iš lifto Kelis išgirdo pakeltus balsus: piktą Auroros balsą ir maldaujantį Makso. Jis pagalvojo, ar nevertėtų išeiti ir pasivaikščioti, kol audra nurims. Bet kuriam galui - jis ne pirmąkart tampa Auroros ir Makso barnių liudininku, juolab kad apie jo atvykimą jau pranešta. Priėjęs prie durų, už kurių vyko audringas ginčas, Kelis spūstelėjo skambučio mygtuką.

Po akimirkos durys atsidarė.

- Sveikas, Keli, - burbtelėjo Aurora, apsitempusi odines kelnes, nepaisant liepos kaitros, ir vilkdama paskui save lagaminą. Ji pralėkė pro Kelį lyg uraganas ir dingo lifte.

Kelis nulydėjo merginą žvilgsniu. Liftas nuūžė žėmyn tinklu apjuosta atvira šachta. Gūžtelėjęs pečiais, Kelis atsigręžė į numerio duris.

Maksas, nė trupučio nesutrikęs, linksmai šypsodamasis, stovėjo ant slenksčio.

- Keli! Koks malonus siurprizas, velniai rautų! Užeik,

užeik! Ką tu veiki čia, linksmajame Paryžiuje?

Įėjęs vidun, Kelis apsidairė. Maksas įsikūrė prašmatniame erdviame numeryje. Langai atlapoti, baltos užuolaidos plaikstosi vėjyje. Ant sienų kažkas panašaus į šilkinius apmušalus, ant jų - seni plakatai su Keliui negirdėtų žmonių vardais. Baldai lyg ir antikvariniai. Maloni kiek pritemdyta šviesa. Tokiame būste žmogus jausis kaip namie, kol sugalvos, ką daryti toliau.

- Čia taip jauku, Maksai.

- Tiesiog laikinas migis, - skėstelėjo rankomis Maksas, - kol susirasiu nuolatinį butą. Gal išgersi šlakelį? - Jis pasisuko į barą, kur stovėjo trys buteliai, apsupti taurių. - Škotiškas tiks? Ką gi tu čia veiki, Keli? Džiaugiuosi tave matydamas.

Pasiėmęs stiklą škotiško viskio su sodos vandeniu, Kelis patraukė link krėslo su lyros formos atlošu. Atsisėdo, gurkštelėjo ir patenkintas linktelėjo.

- Juk žinote, Maksai, mane visuomet traukė žvilgtelėti į Paryžių, - pagaliau atsakė Kelis, nusprendęs neklausti, kas nutiko tarp Makso ir Auroros. - Aš jums kadaise minėjau.

- Suprantu. Bet kodėl būtent dabar? Beje, kaip tik ketinau tau skambinti. Turėjau skubiai išvykti verslo reikalais. Žinai, kaip būna!

- Aišku, žinau. Aš ir neįsižeidžiau, kad nieko man nepasakėte. Mudu vienas kitam nieko neskolingi. Jūs buvote man labai dosnus, daugiau nėra ko norėti. Aš čia ne tam, kad jus šantažuočiau.

- Po velnių, apie tai aš nė nepagalvojau. Juk mudu su tavimi niekada nieko neslėpėme vienas nuo kito. Jeigu tau prireiks pagalbos, tik pasakyk. Tiesa, šiuo metu mano finansinė padėtis nekokia, bet labai greitai...

Kelis pertraukė jį rankos mostu.

- Žinau, jūs nesitikėjote mano pagalbos. Bet aš pagalvojau, kad vis tiek galėčiau padėti. Kad ir kuo jūs dabar užsiimate, pravartu turėti po ranka žmogų, kuriuo galima pasikliauti. Kuris pridengs jus iš užnugario. Arba vykdys pavedimus kaip Niujorke. Ir panašiai. Galite neatsakyti iš karto. Gal jums reikia geriau pagalvoti. Aš čia pabūsiu savaitėlę

kitą. Pažiūrėsime, ką jūs sumąstysite. Jeigu visgi atsisakysite mano paslaugų, grįšiu į Niujorką nė kiek neįsižeidęs.

- Ką gi, labai kilnu iš tavo pusės, - sutiko Maksas. - Aš apgalvosiu tavo pasiūlymą, prižadu. Kur ketini apsistoti?

Kelis patapšnojo sau per lietpalčio kišenę, išsipūtusią nuo knygos popieriniais viršeliais.

- Turiu su savimi kelionių vadovą, mano daiktai apačioje, taigi iškart ir pradėsiu ieškotis tinkamos vietos.

- Priimčiau tave pas save, bet pats matai...

Kelis linktelėjo.

- Taip, taip. Ir dar vienas klausimas. Ar kartais neturite to jūsų bičiulio Hobo telefono numerio?

- Be abejo, turiu. - Pakeverzojęs numerį ant popieriaus skiautės, Maksas įteikė ją Keliui. - O kam tau prireikė Hobo?

- Šiaip sau. Tiesiog jis simpatiškas vyrukas, o aš čia, be jūsų, nieko nepažįstu. O jūs, kaip matau, turite savų rūpesčių. Užsuksiu kitą kartą, Maksai.

42 skyrius

Po dvidešimties minučių vėl sučirškė skambutis. Maksas atidarė duris. Už jų stovėjo Hobas, kažkoks išvargęs ir nepatenkintas.

- Kodėl man nepaskambino iš apačios? - pasidomėjo Maksas.

- Aš pasakiau, kad tu manęs lauki.

- Teisingai, laukiu. Ką gi, užeik.

Ūmai suskambo telefonas. Maksas nukėlė ragelį.

- Taip, čia Maksas. Kas kalba?

- Maksai, čia aš, tavo senas bičiulis Emilijo.

- Tu Paryžiuje?

- Visiškai teisingai, bičiuli. Paryžiuje.

- Ką gi... sveikas atvykęs į Žiburių miestą.

- Labai ačiū. Maksai, mudu dar neužbaigėme vieno reikaliuko...

- Mes neturime jokių bendrų reikalų. Čia Prancūzija, ne Amerika.

- O tau neteko girdėti apie ekstradiciją?

- Apie kokį reikaliuką tu kalbi?

- Tai ne telefoninis pokalbis. Tuoj atvažiuosiu. Bet pirmiau noriu šnektelėti su Aurora.

- Stok į eilę. Aš irgi.

- Nejuokauk su manimi, storuli, aš žinau, kad ji pas tave.

- Tuomet tu žinai daugiau už mane.

- Na, jeigu meluoji...

- Jei netiki, atvažiuok dabar pat, užvalgysime čili, pažiūrėsime kokią nors prancūzišką laidą. Regis, už pusvalandžio iš Normandijos transliuos eruditų konkursą, bus įdomu.

- Gerai jau, gerai. Kai pamatysi Aurorą, perduok, kad noriu su ja susitikti. O tas tavo privatus seklys Hobas irgi Paryžiuje?

- Jis kaip tik čia, pas mane.

- Duokš jį man.

Hobas paėmė ragelį.

- Hobas klauso.

- Man reikia su tavimi susitikti, - pareiškė Emilijo. - Žinai tinkamą vietą?

- Tarkime, po pusvalandžio aludėje "Braseri d'Itali", ties Maseno bulvaro ir Port d'Itali kampu.

- Kur tai yra, velniai rautų? A, tiek to, paimsiu taksi. Tai sutarta. Duokš man Maksą... Maksiuk, netrukus pasimatysime. Reikia užbaigti tą reikaliuką. - Ir Emilijo padėjo ragelį.

- Tai buvo Emilijo, - pranešė Maksas Hobui.

- Ir pats susiprotėjau.

- Kaip manai, ar reikia jam sakyti, kad kvaišalus nudžiovė?

- Jeigu jis toks gudrutis, tegu pats viską išsiaiškina. Maksai, jis turi įrodymų prieš tave?

- Tiek, kad gali įgrūsti mane už grotų dvidešimčiai metų, jeigu nebendradarbiausiu su juo. Tai yra, turiu įduoti savo čionykštį partnerį, kad Emilijo galėtų jį suimti ir pelnyti šlovę.

- Ir tu ketini tai padaryti?

- Jis laiko mane tarp kūjo ir priekalo, - skėstelėjo rankomis Maksas. - Jeigu nieko nesugalvosiu, ateis misterio Igreko eilė.

- Maniau, paprastai jį vadina misteriu Iksu.

- Taip ir yra, bet aš nusprendžiau jį perkrikštyti. Skamba daug naujoviškiau.

- Būk atsargus, Maksai, - įspėjo jį Hobas. - Pasimatysime vėliau.

43 skyrius

Prasidėjo karščiai, Paryžius pagaliau atsisveikino su nenuspėjamu birželiu, įšilo ir išgeibo. Orą pripildė gėlių kvapai, pražydo sedulos.

Tačiau Hobui visa tai buvo nė motais. Jį kankino kažkokie astminiai simptomai, nuotaika buvo tiesiog šuniška, ir jis jautėsi visai nenusiteikęs klausytis sarkastiškų Emilijo komentarų apie apiplėšimą.

Pats apiplėšimo faktas paveikė Hobą kiek pavėluotai, suduodamas stiprų smūgį nervų sistemai.

Iš pradžių stypsodamas tamsiame Belvilio skersgatvyje, kol Chalilas ieškojo jo lagamine narkotikų, apie kurių egzistavimą Hobas nė neįtarė, jis nejautė nieko, išskyrus apmaudą, kad būdamas toks patyręs šioje srityje nenumatė bent jau panašaus apiplėšimo galimybės. Ir tas apmaudas nebuvo skausmingas, jį tarytum gaubė pilka apsaugos marška. Tačiau netrukus jis užleido vietą pykčiui ir gėdai dėl to, kad jis, Hobas, įžvalgusis ir protingasis Hobas, nenumatė tokio įvykių posūkio ir nesusiprotėjo, kad dešimt tūkstančių dolerių už gražios moters palydėjimą į Paryžių labai jau panašu į jauką - būtent taip visokiausi sukčiai ir vykdo savo machinacijas. Jo troškimas skubiai gauti daug pinigų, tiksliau, būtinybė skubiai gauti daug pinigų, įtraukė jį į šią painiavą, kur jis ne tik nežino, ką daro, bet netgi nežino, ar išvis nori kažką daryti. Tokioje būsenoje, kai pats sau atrodai atgrasus, visi motyvai, visos bet kokių poelgių priežastys atrodo netikros.

Labiau įsigilinus į esmę paaiškėja, kad visi žmogaus veiksmai neturi jokios prasmės. Tai ir yra didžiausias gilinimosi į esmę pavojus, bedugnės kraštas, nuo kurio dabar baikščiai atšlijo Hobas.

Ir priminė sau, kad, dėkui Dievui, visaapimantis nihi-

lizmas visuomet greitai užleidžia vietą ypatingam susidomėjimui savo asmeniu.

- Žodžiu, kvailesnės istorijos man dar neteko girdėti, - palinkęs į priekį ir užgulęs plastmasinį staliuką, užbaigė savo patyčias Emilijo - aukštas, raumeningas, galingą stuomenį apsitempęs sportiniais marškiniais, papuoštais Peliuko Mikio atvaizdu.

- Kvaila, ar ne, bet taip ir buvo, - atrėžė Hobas.

- Panašu, kad apiplėšimas buvo suplanuotas iš anksto.

- Geniali išvada.

- O tu nenumanai, kas galėjo tai padaryti?

- Idėjų daug, atsakymo nė vieno.

- Tikriausiai žinai, kad Kelis Paryžiuje?

- Be abejo. Pats neseniai su juo kalbėjau.

- O kad Henris irgi čia?

- Šito nežinojau. O tu iš kur sužinojai?

- Radau jo pavardę keleivių sąraše. Beje, tas inspektorius Fošonas tave pažįsta. Jis padėjo man surinkti duomenis apie kai kuriuos žmones. Tave apšvarinti galėjo bet kuris iš jų.

- Tas tiesa.

Įdėmiai pažvelgęs į Hobą, Emilijo kilstelėjo antakius, tarytum staiga kažką suvokęs.

- Po velnių, tu juk ir pats galėjai save apšvarinti!

- Be abejo, galėjau, - sutiko Hobas. - Tikriausiai mentalinio osmoso būdu išprotavau, ką man pakišo į bagažą, tada paskambinau iš lėktuvo savo bendrams Paryžiuje ir daviau jiems smulkius nurodymus, kaip mane apiplėšti.

- Mažai tikėtina. Bet galbūt man pavyks surasti paslėptus galus. Tu pakankamai suktas tokiems darbeliams.

- Tai geriausias komplimentas, kurį girdėjau per šią dieną. Tik labai gaila, kad tai netiesa.

- Man nusibodo klausytis tavo išvedžiojimų, gudruti, - nutraukė Hobą Emilijo. - Aš atsakau už kvaitalą, kurį tu praganei.

- Kartais apvagia ir visai nekaltus žmones, - užprotestavo Hobas. - Visaip pasitaiko.

- Galbūt. Aš tik noriu, kad suprastum, jog įtariu ir tave.

Prieš porą metų tu įkliuvai Turkijoje, mėgindamas pervežti narkotikus.

- Prieš penkiolika metų. Ir visai aš neįkliuvau - prieš mane nebuvo jokių įkalčių.

- Nori pasakyti, kad atsitiktinai trainiojaisi netoliese, kuomet tas mėšlas išplaukė.

- Panašiai.

Emilijo atsistojo.

- Su tavimi kalbi kaip su prastu šešiasdešimtųjų komiku. - Akimirkai susimąstės, jis staiga paklausė: - Kartais neturi Auroros telefono?

Hobas papurtė galvą.

- Gerai, aš tave susirasiu. - Taip taręs, Emilijo išlindo iš už staliuko ir nukėblino sau, palikęs Hobui mokėti už alų. Smulkmena, bet Hobo požiūriu - siaubingas storžieviškumas.

Hobas užmokėjo ir patraukė atgal į savo butą, nepastebėjęs pilko "Mersedeso" markės taksi automobilio, kuris stovėjo trečias nuo galo ties Port d'Itali bei Maseno bulvaro sankryža. O kadangi nepastebėjo taksi, tai neįžiūrėjo jame ir Emilijo, skaitinėjančio "Herald Tribune" ir stebinčio, kaip Hobas eina link savo namo kitoje prospekto pusėje.

44 skyrius

Buvo kelios minutės po vidurdienio, pats laikas nusnūsti. Oras buvo puikus, vasariškas, gal kiek karštesnis, negu patiko Hobui, tačiau akmeninės sienos ir maži langeliai išsaugojo vėsą Patriko bute.

Hobas nusispyrė sportbačius, nusitraukė marškinius, nuo prakaito limpančius prie nugaros, ir išsitiesė sudedamoje lovoje, kurioje paprastai miegodavo pats Patrikas, todėl nuolat laikydavo ją ištiestą prie galinės sienos. Čiužinys buvo kietas ir gumbuotas. Hobas ilgai daužė pagalvę, stengdamasis suteikti jai formą, kuri turėtų patikti jo pakaušiui.

Detektyvo darbas visai neblogas, bet netgi privatus seklys gali pavargti. Bent jau Hobas tai tikrai. Hobo gyvenimą visada reguliavo jo čakrų energija. Kuomet jos lygis pakildavo, Hobas jausdavosi galįs pakelti ant menčių visą pasaulį. Deja, energijos perteklius labai jau greitai išsekdavo, akumuliatoriai nespėdavo iš naujo pasikrauti, ir jo požiūris į pasaulį vėl apsiblausdavo. Tokiomis dienomis Hobą kankindavo niūrios abejonės, kylančios, sakytum, iš pačios jo būties gelmės. Jis stengdavosi negalvoti, kuo visa tai gali baigtis, nedrįsdavo net pakuždomis įvardinti galimų variantų, iš baimės visiškai atsisakydamas savo paties draugijos, nes darė sau tokią blogą įtaką, kad, kaip pasakytų jo psichoterapeutas, pats sau buvo pikčiausias priešas.

Tokiomis dienomis miegas tapdavo jo svarbiausiu poreikiu. Netgi penkių minučių snūstelėjimas galėdavo užlopyti skyles jo nušiurusioje savimonėje. Bet vos tik Hobas užmerkė akis, svajodamas apie Ibicą, ir beveik atsidūrė ten pamažu atslenkančiame sapne, netikėtai suskambo telefonas.

Užgniaužęs dejonę, Hobas persirito per sėdimą padėtį - nemažas pasiekimas žmogui, perkopusiam keturiasdešimties

metų ribą ir kamuojamam blogos nuojautos, kad savo fazendą jis, galima sakyti, jau prarado.

Skambino Naidželas.

- Mano mielas, tu juk žinai, kad netrukdyčiau tavęs siestos metu be rimtos priežasties. Bet mes sužinojome kai ką svarbaus. Ar bent jau tikimės, kad tai pasirodys svarbu.

- Mes? - perklausė Hobas. Kas kartą, kai Naidželas didingai pavartodavo įvardį "mes", Hobui susidarydavo įspūdis, kad su juo teikiasi šnekėti jo karališkoji didenybė.

- Mudu su Žanu Klodu. Tiksliau, Žanas Klodas, bet mintis tučtuojau pranešti tau gimė man.

- Ir ką tokio svarbaus jūs aptikote?

- Galimybę išsiaiškinti, kas tave apiplėšė. Klausyk, seni, nejaugi manai, kad skambinu pranešti naujienų apie tavąjį dėdę Pitą iš Baltimorės?

Hobas nepradėjo ginčytis dėl savo giminystės su dėde Pitu iš Baltimorės. Dėl kažkokios jam vienam žinomos priežasties, tikriausiai susijusios su ekscentrišku britų sąmojingumu, Naidželas nuolat kalbėdavo apie tą individą kaip apie iš tiesų egzistuojantį ir teiraudavosi apie jo sveikatą kas kartą, kai Hobas grįždavo iš Amerikos.

- Ir ką gi judu įtariate?

- Hobai, tai ne taip paprasta. Vardo mes kol kas nežinome. Bet pranešu, kad tas asmuo jau beveik mūsų rankose.

- Puikiai padirbėjote, vyručiai. Taip, be abejo, mums reikia susitikti. Tarkime už valandos "Ko Pje" picerijoje.

- Gerai. Mudu šio to užsisakysime, kol tavęs lauksime.

Hobas neprieštaravo. Padėjęs ragelį, jis vėl atsigulė. Ir vėl suskambo telefonas.

- Hobai? Čia Aurora.

Hobas sukaupė paskutinius mandagumo likučius ir vydamas šalin viliojantį snaudulį sumurmėjo:

- Kaip gyvuoji, Aurora?

Tai buvo retorinis klausimas, užduotas tik iš mandagumo, bet Aurora suprato jį rimtai:

- Hobai, aš patekau į bėdą.

- Labai apgailestauju, - pratarė Hobas tempdamas laiką, kad tikrasis užuojautos jausmas spėtų prabusti iš snaudulio. - Kas nutiko?

- Emilijo Paryžiuje.

- Žinau, prieš valandėlę gėriau su juo alų.

- Jis ką tik skambino. Mėgino priversti mane su juo susitikti.

- Atsisakyk.

- Aš ir atsisakiau. Bet Emilijo nesupranta, kai jam sakai "ne".

- Tuomet jam teks išmokti suprasti. Čia Prancūzija, viena iš nedaugelio laisvų šalių, likusių pasaulyje.

- Tokie tipai kaip Emilijo siekia savo tikslo bet kokia kaina. Hobai, ar galima tave nusamdyti?

- Tam aš ir gyvenu, - patvirtino Hobas. - Ką siūlai?

- Nedidelį darbelį. Man reikia susitikti su modeliuotoju Montenio gatvėje, o aš bijau išeiti iš buto. Šiuo metu nesu pasirengusi susitikti akis į akį su Emilijo. Jei gali, tiesiog palydėk mane iki Montenio gatvės, o paskui paimk iš ten po valandos ar panašiai.

- Šitas darbas pagal mano jėgas. Kur tu apsistojai?

- Tern bulvaras 437, Šešiolikta apylinkė.

- Kokia metro stotelė?

- Neturiu supratimo. Bet vis tiek neturime laiko metro. Paimkite taksi, aš apmokėsiu.

- Tu įsitikinusi. Aš kitame Paryžiaus gale.

- Dabar ne laikas skaičiuoti santimus, - atsakė Aurora. - Pasakyk durininkei, kad atvažiavai manęs. Ir paskubėk, gerai?

45 skyrius.

Hobas prisistatė durininkei, miniatiūrinei ispanei, ir pasakė, pas ką atvažiavęs. Paskambinusi Aurorai iš savo būdelės, durininkė pranešė:

- Ji tuoj nusileis.

- Hobas linktelėjo ir išėjo į gatvę. Buvo nuostabi vasaros diena, be menkiausio trūkumo. Niekuo ypatingai neišsiskirianti. Žydras dangus. Balti pūkuoti debesėliai. Tern bulvaru tvarkingomis eilėmis riedėjo mašinos. Netoliese esanti aludė "Loren" guviai prekiavo savo pagrindine preke, jos terasos buvo pilnos stilingai apsirengusių žmonių - vien vidurinės klasės viršūnėlių atstovų, gyvenančių čia, prestižinėje Šešioliktoje apylinkėje. Emilijo nesirodė.

Netrukus išėjo ir Aurora. Ji vilkėjo elegantišką tamsiai mėlyną kostiumėlį, o prie jo buvo prisiderinusi apvalią trisdešimtųjų stiliaus skrybėlaitę, šįmet vėl madingą. Aurora atrodė žvali ir pailsėjusi, tačiau baikščiai šaudė akimis aplinkui.

- Vargu ar tu jį čia pamatysi, - nuramino merginą Hobas. - Prieš pusvalandį palikau jį Tryliktoje apylinkėje.

- Tas žmogus mane baugina, - prisipažino Aurora, - bet tu tikriausiai ir pats supratai.

Pastebėjęs laisvą taksi, Hobas sustabdė jį. Aurora pasakė vairuotojui adresą Montenio gatvėje. Pakeliui ji vis žvilgčiojo pro langą.

- Tu tikrai manai, kad jis tave seka? - paklausė Hobas.

- Tas žmogus labai pavojingas. - Aurora atsiduso ir prisidėjo prie akių nosinaitę. - Nepatikėsi, bet jis buvo toks mielas, kai susipažinome.

Hobas linktelėjo. Jis tuo net neabejojo.

- Žinau, Emilijo stengiasi visur atrodyti kietas. Ko

gero, jis ir yra kietas. Bet su manimi jis buvo toks švelnus. Toks globėjiškas. - Aurora akimirkai susimąstė. - Gal tas globėjiškumas buvo apsimestinis. Gal jis tiesiog žiūrėjo į mane kaip į savo nuosavybę. Kas dabar gali pasakyti? - Ji vėl atsiduso. - Kažkuria prasme tai Makso kaltė. Jis įkalbinėjo mane susitikinėti su Emilijo, kad galėčiau jį sekti.

- Kokia Maksui iš to buvo nauda? - nusistebėjo Hobas.

- Emilijo vertė Maksą užsiiminėti nelegaliais darbeliais. Maksui tai visai nepatiko, bet jis niekaip neįstengė rasti būdą, kaip nusitraukti nuo kabliuko.

- Kokių įrodymų Emilijo turi prieš Maksą? O gal tu nenori apie tai kalbėti?

Aurora nelinksmai šyptelėjo:

- Juk tu mano privatus detektyvas. Kam dar galėčiau atverti širdį, jeigu ne tau?

- Tikra tiesa, - patvirtino Hobas. Aurora - išties supratinga mergina.

- Viskas dėl narkotikų. Tai įvyko maždaug prieš metus. Nuolatinis Makso šaltinis išseko, ir jis nupirko iš kito. Iš absoliučiai patikimo žmogaus, kaip jam sakė. Tas žmogus buvo Emilijo.

- O tu nenumanai, kas nurodė Emilijo Maksą? Gal Kelis?

- Ne, Kelis nemėgo Emilijo ir juo nepasitikėjo.

- Šaunuolis Kelis. Pasakok toliau.

- Po antrojo sandėrio Emilijo pričiupo Maksą. Išsitraukė ženkliuką ir pistoletą. Parodė Maksui mažytį diktofoną, į kurį įrašė visą jųdviejų pokalbį. Inkriminuojantį, kaip Emilijo jį pavadino. "Dabar tu sėsi už grotų, Maksai", - pareiškė jis. Jo balsas buvo kraupus.

- Bet Maksas nesėdo.

- Ne. Jis puolė maldauti Emilijo, įtikinėti, kad jis - tik vartotojas, smulki žuvelė, kad kvaišalas - vienintelis nelegalus poelgis jo gyvenime, kad šiaip jis niekada neapgaudinėjo valstybės, netgi pajamų deklaracijoje. Emilijo išklausė, linktelėjo ir pasakė: "Ką gi, gal ką nors sugalvosime". O Maksas pasižadėjo: "Padarysiu viską, ko panorėsi, tik neįduok manęs".

Tada Emilijo pareiškė: "Susirasiu tave po kelių dienų.

- O kas buvo paskui?

- Maždaug po savaitės Emilijo atvažiavo ir papasakojo Maksui, ką sugalvojęs. Jis norėjo, kad Maksas užpirktų didelį narkotikų kiekį ir organizuotų prekės išpardavimą, o jis, Emilijo, pričiuptų pirkėjus. Nuo to laiko Maksas ir bendradarbiauja su Emilijo.

Hobas įtarė, kad ne viskas taip paprasta, bet nusprendė, kad dabar ne metas ieškoti tiesos. Be to, pats jis niekaip nebuvo susijęs su šiuo reikalu, bent jau kol kas.

Taksi sustojo nurodytu adresu Montenio gatvėje. Hobas padavė vairuotojui tūkstančio frankų banknotą. Susitarusi su Hobu, kad tas atvažiuotų paimti jos už dviejų valandų, Aurora išlipo. Hobas įsitikino, kad ji netrukdoma įėjo į "Menteno", ir paliepė taksistui važiuoti į Sen Deni.

46 skyrius

Žanas Klodas ir Naidželas sėdėjo "Pje Ko" terasoje, ką tik sudoroję po picą ir užgėrę ją alumi, akivaizdžiai tikėdamiesi, kad sąskaitą apmokės Hobas. Naidželas atrodė itin respektabiliai: vasarinis tvido paltas ir minkšta skrybelė, ką tik pakirpta barzda, tvarkingai sušukuotos garbanos. Žanas Klodas, kaip visada, liko ištikimas savajam chuliganiškam stiliui: siauri mėlyni džinsai, odinis diržas, nusagstytas kniedėmis, sportiniai marškinėliai su horizontaliais baltais ir raudonais dryžiais, prie plonos apatinės lūpos prilipusi cigaretė. Hobas apsidžiaugė pamatęs, kad jo komanda taip puikiai atrodo.

Negaišdamas laiko, Žanas Klodas tuoj pat prakalbo apie reikalus:

- Hobai, regis aš turiu vieną versiją, kas galėjo tave apšvarinti anądien. Pamenu, minėjai, kad tai buvo jaunas arabas su ūsiukais ir dideliu apgamu ant kairiojo skruosto.

- Argi aš taip sakiau? - nustebo Hobas. - Gerai, tęsk.

- Dar sakei, kad jis turėjo kiškio lūpą.

- Nepamenu, kad būčiau tai sakęs.

- Dievaži, Hobai! - neištvėrė Naidželas. - Tu privalai būti pastabus! Dėmesys smulkmenoms - tai privataus seklio *sine qua non**.

- Tik knygose, - paprieštaravo Hobas. - Tikras seklys dažnai praleidžia smulkias detales. Bet jeigu aš pasakiau, kad tas vaikinas turėjo kiškio lūpą, vadinasi taip ir buvo. Tai ką tu apie jį sužinojai?

- Nelabai daug, bet pradžiai užteks, - atsakė Žanas Klodas. - Paklausinėjau savo draugų. Jie sako, kad tas tipas - Chalilas, teroristas iš Šiaurės Afrikos, Irako ar panašiai. Mano draugai galvoja, kad jis atvyko į Paryžių iškrėsti kažkam di-

*Būtina sąlyga.

delę kiaulystę.

- O kuo čia dėtas aš?

- Jeigu žinočiau, būčiau jau išaiškinęs visą reikalą iki galo, užuot tik įtarinėjęs.

- Ką gi, kol kas tai vienintelė dėmesio verta versija, - pasakė Hobas. - Na, ir kurgi mums ieškoti to subjekto?

- Šito mano draugai nežino. Bet jie žino, kas galėtų mums tai pasakyti.

- Ir kas gi?

- Ji vardu Mimet. Jauna dama iš provincijos, iš Nanto. Mokosi būti brangiai apmokama mergužėle pagal iškvietimą, specializuojasi su arabais.

- Aš ir nežinojau, kad šito reikia mokytis, - prisipažino Hobas.

- Tuomet tavęs laukia siurprizas.

- Galbūt. Kur rasti tą Mimet?

- Paprastai ji tokiu metu pasirodo prie įėjimo į "Beborą", ieškodama kliento.

Vos už kelių kvartalų nuo "Pje Ko".

- Gerai. - Hobas paprašė sąskaitos, kaip ir dera privačiam sekliui, surengusiam pasitarimą su savo operatyviniais agentais. - O kaip mes ją atpažinsime? Tu ją pažįsti, Žanai Klodai?

- Ne, bet mano draugai sako, kad Mimet su niekuo nesupainiosi. Jos plaukai žali.

- Rimtai?

- Aha, rimtai. Ji įsitikinusi, kad tai paskutinis amerikietiškasis mados klyksmas.

47 skyrius

Jie visą pusvalandį trynėsi aplink fontaną skambiu pavadinimu "Trankilite". Pagaliau Žanas Klodas pastebėjo liesą kokių septyniolikos metų merginą žaliais plaukais, su juodu odiniu mini sijonėliu ir žirneliais margintu bolero.

- Mimet? - užkalbino ją Žanas Klodas.

- Ko tau? - atsiliepė mergina.

- Tu Mimet?

- Kas, jeigu aš?

- Mes norime su tavimi pasikalbėti.

- O aš nenoriu su jumis kalbėtis, - atšovė mergina, nužvelgusi Žaną Klodą nuo galvos iki kojų.

Ji jau norėjo eiti sau, bet Žanas Klodas užstojo jai kelią. Jo balsas, prieš tai buvęs neutralus, ūmai pasidarė grėsmingas:

- Tu pasikalbėsi su mumis, Mimet, antraip būsi nelaimingiausia kekšė Le Ale rajone.

- O jums neatrodo, kad prostitutės irgi turi savo teises? - paklausė mergina, bet nelabai tvirtai.

- Mes norime tik užduoti tau porą klausimų, - įsiterpė Hobas.

- O aš? Aš noriu pinigų!

- Mes užmokėsime tau už pokalbį?

- Kiek?

- O kiek tu paprastai imi už pokalbį?

- Priklausomai nuo to, ar reikia kalbėti nešvankybes, ar ne.

- Mums nereikia jokių nešvankybių, - patikino Hobas.

Mimet minutėlę pagalvojo, mojuodama rankinuku prie liesos šlaunies.

- Jūs žurnalistai? Pageidaujate pikantiško pasakojimo?

Jums tai brangiai kainuos!

Čia į derybas vėl įsikišo Žanas Klodas.

- Klausyk, mergyte, verčiau paklausyk proto balso. Kas tavo šefas? Žilberas? A, taip ir maniau. Tai jo rajonas. Žilberas - geras mano draugas.

- Jūs tikrai pažįstate Žilberą? Storulį Žilberą su kiaulės akutėmis ir lašininiu užpakaliu?

- Aišku, pažįstu. Mes kartu dalyvavome riaušėse Amjene.

Mimet pažvelgė į Žaną Klodą su pagarba, bet sykiu ir su iššūkiu - derinys, dažniausiai praktikuojamas prancūzių kekšių, visame pasaulyje garsėjančių savo atžarumu.

- Gerai, pasikalbėsiu su jumis. Bet kiek aš už tai gausiu? Man sakė, kad Paryžiuje tapsiu turtinga. Aš noriu tik sutaupyti pinigų nedidelei kiaulių fermai. Jau nusižiūrėjau vieną...

- Tai mūsų nedomina, - pertraukė ją Žanas Klodas.

- Nedomina? O aš maniau, jums reikalinga mano gyvenimo istorija!

- Nė trupučio. Mums reikalinga informacija apie žmogų, su kuriuo tu palaikai ryšį.

- Palaikau ryšį?! Kuo jūs mane kaltinate? Aš dora moteris! Į politiką nesikišu!

- Mimet, - atsiduso Žanas Klodas, - paklausyk atidžiai. Mes atimsime visai nedaug tavo brangaus laiko. Mums tereikia informacijos apie tavo draugužį. Neversk manęs griebtis smurto, tai man nelabai patinka.

- Apie kokį draugužį.

- Apie klientą.

- Apie kurį? - baikščiai dirstelėjo į jį Mimet.

- Turiu omenyje arabą su apgamu ant skruosto ir kiškio lūpa, regis, vardu Chalilas, - paaiškino Žanas Klodas.

- A-a, jūs apie studentą!

- Būtent.

- Jam taikau specialų tarifą, - pranešė Mimet. - Ar žinote, kad jis atvyko iš mažyčio Irako kaimelio?

- Ne, neįtariau, - atsakė Žanas Klodas. - Maniau jis

miestietis iš Basros.

- Manėte neteisingai! - nusijuokė Mimet.

- Bet tai nesusiję nei su apgamu, nei su kiškio lūpa.

- Ne, jūs viską teisingai pasakėte. O dar nepaminėjote peilio palikto rando ant kairiojo peties.

- Teisingai. Bet aš džiaugiuosi, kad tu jį prisiminei. Ką gi, Mimet, dabar pasakyk, kur mums rasti tavąjį studentą, ir galėsi imitis darbo.

- Imtis darbo dar ankstoka, - paprieštaravo Mimet. - Šiaip jau aš atėjau išgerti aperityvo. Jums nebūtų sunku man jo nupirkti?

- Mes skubame. Kada nors kitą kartą. Na, tai kur mums rasti studentą? Ir, beje, kuo gi jis vardu?

- Jeigu jūs jo draugas, kaip galite nežinoti jo vardo?

- Tiesą sakant, aš nesu jo draugas. Su studentu draugauja vienas mano bičiulis, bet jis užmiršo pasakyti man vardą.

- Jis vardu Chalilas, kaip ir sakėte. Gyvena mažame butuke šalia Panteono. Atrodo, Panteono 5b. Mane jis vedžiodavosi tenai. Tikiuosi, neprišaukiau jam bėdos.

- Dėl šito gali nesijaudinti, - užtikrino merginą Žanas Klodas. - Gali eiti, mergyt. Mūsų pokalbį verčiau užmiršk. Tiesa, mes tau šį tą turime. - Jis pažvelgė į Hobą.

Panaršęs kišenėje, Hobas rado beveik keturis šimtus frankų - grąžą, gautą iš taksisto. Ir atidavė pinigus Mimet.

- Labai ačiū! - pasakė toji ir nužingsniavo sau.

- Beje, Mimet! - šūktelėjo Žanas Klodas.

- Ką? - mergina atsigręžė.

- Manau, tau vertėtų pabandyti laimę su oranžiniais plaukais. Ta spalva tau labiau tiks.

- Tikrai? Bet ar oranžinė *au courant**?

- *Dermier cri***, - užtikrino Žanas Klodas.

---

*Madinga (pranc.).

**Paskutinis klyksmas (pranc.).

48 skyrius

Hobas grįžo taksi į Montenio gatvę. Laikrodis rodė 14:25. Aurora laukė jo "Menteno" viduje. Išėjusi laukan, ji atidžiai apsižvalgė, tada įsėdo į taksi.

- Kaip sekėsi? - paklausė Hobas, vos tik mašina pajudėjo iš vietos.

- Neblogai. Mačiau jų naujausią kolekciją. Gal gausiu šiokio tokio darbo.

- O aš maniau, kad tau darbo ieško Maksas.

- Taip ir yra, bet aš ir pati tvarkau savo reikalus, kai pasitaiko galimybė. O kaip sekėsi tau?

- Pati žinai, kaip kartais būna, - skėstelėjo rankomis Hobas. - Gyvenimas mėgsta keistus pokštus.

Aurora linktelėjo. Jie pasėdėjo draugiškai tylėdami, kol taksi sukinėjosi po Šešioliktąją apylinkę. "Tarytum sena sutuoktinių pora", - pagalvojo Hobas. Ir pabandė įsivaizduoti, ką reiškia būti Auroros vyru. Kur kas įdomesnė tema apmąstymui, negu žaliaplaukės merginos likimas. Taksi sustojo prie šaligatvio Auroros nurodytu adresu.

- Nori, palydėsiu? - pasisiūlė Hobas.

- Ne, nereikia, aš jau apsiraminau. Ačiū, Hobai. Aš tau paskambinsiu, gerai?

- Gerai. - Hobas vėl įsėdo į taksi ir paprašė nuvežti jį prie metro stoties "Tern". Vežioti klientus taksi - dar pusė bėdos, bet pats Hobas mieliau rinkdavosi metro.

◆◆◆

Įėjusi į vestibiulį, Aurora liftu pakilo į antrąjį aukštą,

atsirakino buto duris, įžengė vidun ir vėl jas užrakino. Tada nužingsniavo per prieškambarį į saulės užlietą svetainę.

O ten viename iš minkštų krėslų sėdėjo Emilijo, vartydamas madų žurnalą.

- Sveika, mažyte, - pratarė jis.

49 skyrius

Praėjo dar tik viena para ir dvi valandos Paryžiuje, o Keliui jau buvo nuobodu. Jis sėdėjo vienoje iš mažų kavinukių priešais savo viešbutį, gurkšnodamas trečią puodelį kavos su pienu, o padavėjai spoksojo į jį kaip į pusprotį. Tegu sau spokso, velniai juos rautų! Amerikoje tau įpila dar kavos, kai nugeri pusę puodelio, ir neima už tai pinigų, Paryžiuje lupa visą kainą už kiekvieną puodelį ir mano, kad tu trenktas, jeigu išgeri daugiau kaip vieną. Aišku, vietelė gana jauki - staltiesės raudonais ir baltais langeliais, gėlės ant staliukų, padavėjai su smokingais, netgi ryte. Bet visa tai buvo ne Kelio skoniui. Jis ką tik atskleidė vieną iš liūdniausių tiesų: kad priežasčių, dėl kurių amerikiečiui gali nepatikti Paryžius, yra be galo daug.

Bet iš tikrųjų Kelį labiausiai kamavo neturėjimas ką veikti. Jis atvyko į Paryžių pagautas impulso, tikėdamasis vėl kažkaip prisiplakti prie Makso. Jis buvo dešinioji Makso ranka bemaž dvejus metus, todėl vylėsi ir toliau tokiu likti. Nėra prasmės save įtikinėti, kad jis nieko nesitikėjo. Tikėjosi daug ko, tik nieko nepešė.

Mat iškilo kelios problemos. Svarbiausia - kvaišalai. Kelis pats matė, kaip apiplėšimas sukrėtė Maksą. Kieno gi tai darbas? Viską nuodugniai apsvarstęs, Kelis padarė išvadą, kad su apiplėšimu kažkaip susijęs Henris. Kelis savo akimis matė, kaip Henris išlipo iš lėktuvo de Golio oro uoste. Tas tipas dabar kažkur Paryžiuje. Bet kur? Ir ką jis rezga? Kelis suprato, kad jeigu sugebės įminti šią mįslę, tai vėl taps naudingas Maksui. O galbūt ir pats iš to kažką laimės.

Taigi pradėti reikia nuo Henrio. Kaip jį rasti? Kur jis galėtų būti? Ar yra Paryžiuje kokia nors vieta, kur trinasi Niujorko juodaodžiai? Džiazo klubai? Tačiau Kelis iškart prisiminė, kad Henriui džiazas nė motais. Kad ir kaip bebūtų keis-

ta.

Henriui rūpi tik religija. Juodojo judaizmo išpažinimas, kaip jis tai vadina. Ką gi, kiekvienas savaip iš proto eina.

Paskui Kelis prisiminė, kaip Henris kalbėjo apie savo "šul", tai yra dvasinę mokyklą Paryžiuje. "Mane išrinko tų žmonių atstovu", - gyrėsi jis Keliui. Ir dar karštai aiškino, kad tai ne kokie nors baltieji amerikiečiai judaistai, kuriems jis jaučia tik gilią panieką. Tai Izraelio judaistai, turintys savo sinagogą Paryžiuje. Ar priklausantys sinagogai Izraelyje. Šito Kelis taip ir nesuprato. Bet kaipgi Henris ją vadino? Kažkas susiję su vynu. Portveinas? Ne. Šeris. Tiksliai! Šeri ir kaip dar? Prasideda raide T. Tzuris? Thilini? Šličiau, šilčiau. Tefila! Štai kaip!

- Ei, padavėjau! - pašaukė Kelis aukštą išsipusčiusį jaunuolį, padavinėjusį jam kavą. - Ar jūs čia turite telefonų knygą?

Telefonų knygos jie, be abejo, neturėjo. Šioje įstaigoje buvo tik kompiuteris, kurį vadino "ordinateur" ar kažkaip panašiai, ir reikalingą adresą galėjai sužinoti tik per jį. Keliui nepavyko susitarti su mašina, bet po kurio laiko į pagalbą atėję padavėjas ir metrdotelis šiaip tai surado sinagogos pavadinimą bei adresą. Ir užrašė jį Keliui ant lapelio, kadangi ištarti visa tai jam buvo nė kiek ne lengviau, nei sudainuoti "Apres de ma Blonde" lotyniškai. Po pusės valandos jis jau važiavo taksi į sinagogą.

50 skyrius

- Na, ko tu trūkčioji? - nusišaipė Emilijo, kai Aurora atatupsta žingtelėjo link durų. Neketinu tavęs mušti. Noriu tik pasikalbėti.

- Klausyk, Emilijo, šiandien aš nenusiteikusi aiškintis santykius. Gal kada kitą kartą.

Emilijo papurtė galvą. Šia proga jis pasipuošė šviesiai rusvu sportiniu švarku, atrodančiu taip, lyg būtų pirktas kokioje nors nuošalioje Bruklino parduotuvėje atpigintų prekių skyriuje. O po švarku margavo gėlėta havajietiška palaidinė. Pats sau, aišku, manė atrodąs a la Mikis Rurkas. Tačiau Aurorai jis buvo labiau panašus į statistą iš filmo apie banditus.

Emilijo didžiavosi savo sugebėjimu persikūnyti. Anksčiau Aurorai tai irgi patiko. Dabar ji tik spėliojo, ar nepavyktų jai atidaryti buto duris ir išsmukti lauk anksčiau, negu Emilijo spėtų ją pagauti. Mažai tikėtina, bet visgi labai norėjosi pabandyti.

Tačiau Emilijo, atsainiai išsidrėbęs krėsle, nė nekrustelėjo.

- Tu tik išklausyk mane, mergyte, - pradėjo jis tyliu, abejingu balsu. - Noriu pasakyti tau keletą dalykų. Visų pirma, Maksas galutinai įklimpo. Puikiai žinau, kad jis pats surengė narkotikų pagrobimą, norėdamas apeiti mane. Bet aš užgriūsiu jį su tokia jėga, kad jis nė necyptels. Taip kad užmiršk Maksą, jis daugiau tavęs nebeglobos. Jam galas.

Emilijo nutilo minutėlei, kol prisideginėjo cigaretę. Paieškojo akimis peleninės, bet nerado ir galiausiai nupurtė pelenus į nedidelį kinišką dubenėlį.

- Antra, nemanyk, kad tas privatus seklys, tas Hobas, sugebės apsaugoti tave nuo manęs. Tokius, kaip jis, doroju pusryčiams. Taip kad likai viena, mergyt, tau nebėra į ką at-

siremti, išskyrus mane. Aš čia tik dėl tavęs.

- Nesvarbu, patinka man tai, ar ne, - užbaigė Aurora.

- Na, na. Ne taip seniai jauteisi su manimi be galo laiminga. O gal jau užmiršai?

- Atsimenu, bet pakeičiau nuomonę.

- Tuomet vėl ją pakeisk. Klausyk, aš rimtai kalbu. Mudviem iš tiesų buvo gera kartu. Tau reikalingas toks vyriškis, kaip aš, kuris aprūpintų tave visais tais prašmatniais daiktais, prie kurių įpratai palikusi savo gimtąją lūšnelę Jamaikoje, ar kur tu ten gimei.

- San Isidre, - atrėžė Aurora. - Ir mes niekada negyvenome lūšnelėje.

- Gerai, gerai, bet galiu kirsti lažybų, kad ne dvare. Tačiau nepergyvenk, aš irgi kilęs iš Bensonharsto dugno. Nenoriu užgaulioti nei tavęs, nei tavo šeimos. Turiu omeny tik tai, kad mes kilę iš to paties sluoksnio ir puikiai tinkame vienas kitam.

- Aš pagalvosiu. O dabar gal teiktumeisi išeiti?

- Minutėlę. Noriu tik iki galo išaiškinti tau situaciją. Aurora, tu keliausi arba su manimi, arba į kalėjimą. Judu su Maksu dirbote kartu. Turiu daugybę įkalčių prieš jus abu. Prieš Maksą tai tikrai. Gali dabar pat jį palaidoti. Bet tu - kas kita. Pagalvok apie tai. Tu niekada manimi neatsikratysi. Bandysi pasprukti - aš tave pričiupsiu. Žaisi mano komandoje - turėsi viską, ko pageidaus tavo širdelė. Ak taip, regis, nepaminėjau, kad myliu tave.

- Labai malonu, kad pagaliau užsiminei ir apie tai, - pareiškė Aurora. - Gerai, žadėjai išsinešdinti, kai viską pasakysi. Ar ketini laikytis žodžio?

Emilijo atsistojo. Nepaisant stambių gabaritų, jis judėjo grėsmingai lengvai. Jis žingtelėjo link Auroros, ir toji atšlijo į šalį.

- Ei, liaukis trūkčiojusi. Neketinu tavęs mušti. Prisiekiu, kad daugiau niekada nepakelsiu rankos prieš tave. Bet aš noriu tavęs, Aurora, ir neigiamo atsakymo nepriimsiu, pagalvok apie tai. Man labiau patiktų, jeigu ateitum pas mane savo valia. Bet galiu panaudoti ir prievartą, jeigu teks. Su-

pratai?

- Supratau, - drebančiu balsu pratarė mergina.

- Palikau ant stalo savo atsarginį raktą. Po juo lapelis su mano adresu. Agentūra laiko tą butą savo agentams, kad turėtų kur apsistoti atvykę į Paryžių. Labai mielas lizdelis, prašmatnioje Penkioliktoje apylinkėje. Pro mano langą matyti Eifelio bokštas. Ir jokios įkyrios durininkės, visur kaišiojančios nosį. Patikėk, mergyte, tai klasiškas butukas, visai kaip tu, bet sykiu ir praktiškas, taipogi visai kaip tu.

Apėjęs Aurorą, Emilijo atidarė duris ir atsigręžė.

- Ateik pas mane, mergyt, ir kuo greičiau. Mudu puikiai grojome duetu. Galime sugroti dar. Neversk manęs ateiti tavęs pasiimti, nes tokiu atveju tėvelis gali labai supykti.

Plačiai išsišiepęs, jis pagaliau išėjo, tyliai priverdamas paskui save duris.

Pripuolusi prie durų, Aurora vėl jas užrakino. Tada parkrito ant sofos ir pratrūko raudoti. Paverkusi kokias penkias minutes - daugiausia iš pykčio - ji atsisėdo, susirado servetėlę ir nusišluostė akis. Paskui atsistojo ir priėjo prie staliuko, kur sėdėjo Emilijo. Raktas iš tiesų gulėjo ten ant popieriaus lapelio. Ir butas tikrai buvo Penkioliktoje apylinkėje, l'Egliz gatvėje. Aurora minutėlę mąsliai sukiojo raktą tarp pirštų, paskui įsidėjo jį į rankinuką ir patraukė į vonią pasitaisyti makiažo.

51 skyrius

Nėra nieko nemaloniau, kaip atsibusti iš miego vidury dienos. Telefonas čirškė be paliovos. Henris atisėdo, vydamas šalin snaudulį. Iš pradžių Henris galvojo nekelti ragelio. Ką gero jam gali pasiūlyti telefonas čia, Paryžiuje? Bet visgi gal kas nors svarbaus... Jis pakėlė ragelį.

- Aha?

Po trumpos pauzės vyriškas balsas kitame laido gale pratarė:

- Henri, tai tu?

Henris nežinojo, patvirtinti jam šį faktą ar paneigti. Velniai rautų, kas galėtų jam skambinti?

- Kas čia? - paklausė jis.

- Tu mane pažįsti, - pasakė balsas. - Aš Kelis.

- Kelis iš Niujorko.

- Tas pats.

- A-a. Ir seniai tu čia?

- Nelabai. Bet pakankamai, kad sužinočiau, jog kažkas nušvilpė iš Hobo pats žinai ką.

- Aha, aš irgi apie tai girdėjau, - patvirtino Henris. - Klausyk, žmogau, aš čia turiu krūvą reikalų. Jei nori, duok man savo telefoną, ir aš pamėginsiu tau paskambinti artimiausiomis dienomis.

- Na jau ne, - paprieštaravo Kelis. - Taip nieko nebus. Mudviem reikia susitikti kuo skubiau, antraip abiem bus blogai.

- Na, dabar aš visai nesuprantu, apie ką tu šneki.

- Ką gi, jei tau labiau patinka stačiokiškas atvirumas, galiu pasakyti, jog puikiai numanau, kas pagrobė iš Hobo narkotikus.

- Tikrai?

- Tikrų tikriausiai. Tik pagalvojau, gal neverta sakyti to Maksui ir Hobui, kol nepasišnekėjau su tavimi.

- Tu visiškai teisus, - sutiko Henris. - Mums reikia susitikti. Kur?

- Šiame mieste aš visiškai nesiorientuoju. Žinau tik dvi vietas - savo viešbutį ir Dievo Motinos katedrą.

- Ir asilui aišku, kad pas tave į viešbutį aš neisiu. Susitikime už Dievo Motinos katedros po valandos.

- Kodėl tik po valandos ir kodėl už katedros?

- Po valandos todėl, kad aš turiu dar šį tą sutvarkyti. O už katedros todėl, kad mums į pakaušius nealsuotų penkiasdešimt tūkstančių žioplių su fotoaparatais.

52 skyrius

Hobą pažadino beldimas į duris. Jis buvo vienomis glaudėmis, todėl prieš atidarydamas duris užsimetė lietpaltį. Ant slenksčio stovėjo durininkė su suktukais plaukuose, o šalia jos policininkas.

- Inspektorius Fošonas siunčia jums linkėjimus, - atraportavo policininkas. - Ir gal teiktumėtės eiti su manimi?

- Kas nutiko?

- Inspektorius Fošonas jums viską paaiškins, - gūžtelėjo pečiais faraonas.

Jis arba nežinojo, kas nutiko, arba - tai labiau tikėtina - nenorėjo sakyti. Hobas paprašė minutėlę palaukti, apsirengė ir policininko lydimas nužingsniavo prie policijos mašinos; durininkė ir pusė namo gyventojų įdėmiai nusekė jį akimis.

Hobas netgi truputį nusivylė, kai jie nuriedėjo per Paryžių be sirenos. Perkirtę Seną Sen Mišelio tiltu, jie privažiavo prie Dievo Motinos katedros iš užpakalinės pusės.

Ten stovėjo policininkų kordonas, sulaikantis smalsuolius. Palei taką maždaug kas pusšimtį pėdų švietė žibintai. Kairėje už kokių dviejų šimtų pėdų blykčiojo policijos šviesos signalai.

Keletas policininkų, uniformuotų ir civiliais rūbais, mindžikavo šalia kažkokio kauburio ant šaligatvio, susigrūdę rankas į kišenes. Iš apniukusio dangaus žiro smulkūs lietaus dūlėsiai, Paryžiaus žiburių nudažyti oranžine spalva. Nuo gatvės pusės girdėjosi prislopintas žmonių ūžimas.

Priėjęs arčiau, Hobas įžiūrėjo kresną Fošono figūrą.

- Sveiki, vyresnysis inspektoriau!

- Sveiki, Hobai. Štai, pažvelkite, ar neatpažinsite šito žmogaus?

Ant žemės po juodu brezentu tysojo žmogaus figūra,

apsupta policininkų. Fošonas kažką burbtelėjo, ir vienas iš policininkų atidengė brezento kraštą. Hobas pasilenkė, norėdamas geriau įsižiūrėti, tačiau supainioti šį veidą su kieno nors kitu neįmanoma.

- Tai Kelis. Vardo nežinau.

- Kada matėte jį paskutinį kartą?

- Vakar vakare. Kartu gėrėme alų Italijos aikštėje.

- Papasakokite man apie jį.

- Tai kad aš pats jo gerai nepažįstu. Kelis dirbo vairuotoju pas Maksą Rozeną Niujorke.

- Koks misterio Rozeno adresas?

- Jis iš Niujorko, bet dabar yra čia, Paryžiuje, - pranešė Hobas ir pasakė Makso viešbučio adresą.

- Ką misteris Rozenas čia veikia?

- Kiek aš žinau, jis atvyko verslo reikalais.

- Kokio verslo?

- Jis vadovauja modelių agentūrai. Kodėl jums nepaklausus jo paties?

- Nebijokite, paklausiu. Jūs dirbate misteriui Rozenui?

- Aš lydėjau vieną iš jo merginų iš Niujorko į Paryžių. Atskridome užvakar vakare.

- Jos pavardė ir adresas?

Hobas pasakė.

- Gal kartais žinote, ar mis Aurora Sančes pažinojo misterį Kelį?

- Tikriausiai pažinojo. Bet verčiau pasikalbėkite su ja pačia.

- Taip, taip, būtinai, - kiek suirzęs atsakė Fošonas. - Bet dabar aš kalbu su jumis. Ar žinote, ką misteris Kelis veikė Paryžiuje?

- Regis, atvažiavo pažiūrėti miesto, bet tiksliai nežinau.

Fošonas linktelėjo.

- Galbūt vėliau norėsiu užduoti jums dar keletą klausimų. Ar neketinate artimiausiu metu išvykti iš Paryžiaus?

- Ne, artimiausiu metu būsiu čia, - pasakė Hobas. - Paskui vyksiu į Ibicą.

- Į garsiąją fazendą?

- Jeigu neprarasiu jos.

- Susisiekite su manimi prieš išvykdamas. Gyvenate tuo pačiu adresu, kurį turiu užsirašęs? Maseno bulvare?

Hobas linktelėjo.

- Nenorite dar ko nors pridurti?

- Turiu vieną klausimą. Kaip buvo nužudytas Kelis?

- Dviem šūviais. Viena kulka pataikė į kaklą, perkirto miego arteriją. Antroji į širdį. Abi žaizdos buvo mirtinos.

- Jį nušovė čia?

- Medicinos eksperto patarėjas mano, kad ne.

- O kas paskatino jus kreiptis į mane? O gal jūs kreipsitės į mane dėl kiekvieno amerikiečio, nužudyto Paryžiuje?

Fošonas panaršė striukės kišenėje ir ištraukė popieriaus skiautę.

- Misteris Kelis turėjo užsirašęs jūsų vardą ir telefono numerį.

- Aš pats jam pasakiau. Ką dar radote?

Fošonas kilstelėjo antakius.

- Norite pažaisti seklį?

- Aš ir esu seklys.

- Ak taip, užmiršau. Misteris Kelis nebuvo apiplėštas. Jo laikrodis tebėra ant riešo, piniginė kairiojoje užpakalinėje kišenėje. Tai reiškia, kad?..

- Kad arba Kelis buvo kairys, arba jam skauda dešinįjį klubą.

- Puiku. Piniginėje rastos įprastos amerikietiškos plastikinės kortelės, pora šimtų dolerių ir pora tūkstančių frankų.

- Taigi nusikaltimas įvykdytas ne apiplėšimo tikslais, nebent tikruosius pinigus jis nešėsi rankoje, suvyniojęs į popierių.

- Jūs greitai viską perprantate. Radome dar štai šitą.

Fošonas išsitraukė iš kišenės polietileninį maišelį ir išėmęs iš jo kortelę ištiesė Hobui perskaityti. Tai buvo kortelė iš "Košerinės Šloimo picos" Teso gatvėje. Hobas linktelėjo.

- Nedažnai sutiksi airių kilmės amerikietį, mėgstantį košerinę picą.

- Tą patį pagalvojau ir aš. Jūs žinote tą įstaigą?

- Neteko lankytis.

- Aš, be abejo, apklausiu savininką, tačiau labai nustebsiu, jeigu tai mums ką nors duos.

- Turite dar klausimų?

- Ne, - atsakė Fošonas. - Galite eiti. Nebent norite dabar pat prisipažinti padaręs šį nusikaltimą. Ir mums nereikėtų daugiau vargintis.

Hobas palingavo galva.

- Buvo malonu pasimatyti, inspektoriau.

- Man irgi, Hobai.

◆◆◆

Jiedu vėl susitiko kur kas anksčiau, negu tikėjosi. Kitą dieną apie vienuoliktą ryto Fošonas paskambino Hobui į butą ir paklausė, ar jam nebūtų sunku užsukti į policijos valdybą. Po pusvalandžio Hobas jau buvo ten, budintis pareigūnas nuvedė jį niūriais koridoriais į Fošono kabinetą trečiame aukšte.

Fošonas prakalbo atvirai, dalykiškai, be jokio priešiškumo:

- Vakar vakare, jau po to, kai atsisveikinau su jumis, mes paėmėme misterio Kelio daiktus iš jo kambario. Neradome nieko ypatingo, išskyrus šitą. Nusprendžiau paklausti jūsų, ar jums tai nieko nesako.

Jis ištiesė Hobui žalią segtuvą su Niujorko policijos departamento antspaudu. Viduje buvo glaustai išdėstyti duomenys apie žmogų, vardu Etjenas Idalgo Bravo. Gimęs Jamaikoje, natūralizuotas Niujorke, amžius keturiasdešimt keturi metai, profesija virėjas. Niujorke sulaikytas nebuvo. Trumpame mašinėle atspausdintame raporte buvo sakoma, kad Idalgo Bravo įtariamas priklausąs Islamo Karinei Organizacijai, kurios štabas Boro Hole, Brukline. Minėtąją grupuotę stebi generalinio prokuroro tarnyba; manoma, kad ji susijusi su sprogimu Buenos Airių sinagogoje 1992 metais. Prie bylos buvo pridėta šviesiaodžio barzdoto negro su "varveklių" šukuosena nuotrauka.

- Ar esate kada nors matęs šį žmogų? - paklausė Fošonas.

Hobas kurį laiką įdėmiai žvelgė į nuotrauką, paskui pasakė:

- Jeigu jis būtų be barzdos ir su kitokia šukuosena, sakyčiau, kad tai Henris.

- Kas tas Henris?

- Henris Smitas. Jis tvarkydavo misterio Rozeno butą Niujorke.

- O ką jo byla veikia tarp misterio Kelio daiktų?

- Neturiu supratimo.

- Ar kartais misteris Kelis nebuvo užsimaskavęs Niujorko detektyvas?

- Abejoju, - atsakė Hobas, - bet visaip gali būti. Kiek girdėjau, jį išgrūdo iš policijos po kažkokio skandalo. Po to jis dirbo pas misterį Rozeną.

- Ir vėl viskas susiveda į misterį Rozeną, - pažymėjo Fošonas.

- Jums derėtų apklausti jį.

- Apklausiu, ir ačiū už nereikalingą patarimą. Bet galiu iš anksto pasakyti, kas išaiškės apklausos metu: misteris Rozenas nebuvo išėjęs iš savo viešbučio nuo tada, kai atvyko į Paryžių, ir turi liudininkų, kurie gali tai patvirtinti.

- Jam pačiam bus geriau, jeigu jo alibi pasitvirtins, - sutiko Hobas. - Antraip jis įklimps iki ausų.

- Dar vienas klausimas apie Henrį Smitą. Kartais nežinote, kur man jį rasti?

- Jeigu žinočiau, mielai jums pasakyčiau, inspektoriau.

- Reikės pasiteirauti oro uoste. Kaip jūs, amerikiečiai sakote, statau dolerį prieš spurgas, kad jis Paryžiuje.

- Šiose lažybose aš statyčiau už tą patį, - atsiliepė Hobas.

Fošonas tik linktelėjo.

- Na, kad ir kaip ten būtų, vis tiek ačiū, Hobai. Beje, ar pajudėjo fazendos reikalai?

Hobas papurtė galvą.

- Ką gi... *Bonne chance**.

---

*Sėkmės (pranc.).

53 skyrius

- Taip, seni, man puikiai sekasi, - pasakė Naidželas į ragelį, siekdamas cigarečių pakelio, ir pamatė, kad tas tuščias. Gaila. Jis baisiai nemėgo kaulyti be cigaretės rankoje. O dar Kvifė spoksojo į jį nuo kito sofos galo. Norėjo ėsti, vargšelė - kaip ir Naidželas.

- Estonai, brangus bičiuli, kaip gyvenimas Belizoje, a? Taip, tai Naidželas. Drėgna ir tvanku? Kaip visada. Puiku, puiku. Choselito baras tebeveikia? Aš valgiau ten nepaprastai gardų patiekalą iš moliuskų. Perduok jam nuoširdžiausius linkėjimus. Kaip ekspedicijos reikalai? Tuoj trauksite į džiungles? Nuostabu! Kaip aš norėčiau dabar būti su tavimi! Užmiršti miestai džiunglėse - mano arkliukas, tu juk žinai... Ne, nė menkiausios galimybės, brangus bičiuli. Įstrigau Paryžiuje visiems artimiausiems laikams... *Les affaires**... Tokia nuobodybė... Taip, čia irgi ganėtinai drėgna... Estonai, aš štai dėl ko skambinu, netgi gėda sakyti, tu jau manęs pagailėk... Supranti, man reikalingi pinigai. Ne sau. Mano reikalai kuo puikiausi, ačiū. Kaip sakoma, pinigų šakėmis nevartau, bet galą su galu suduriu. Tačiau turiu draugą Hobą Drakonianą, pameni, aš tau apie jį pasakojau... Taip, seklys. Jis netikėtai sužinojo, kad turi skubiai įmokėti pinigus pagal sutartį. Lyg perkūnas iš giedro dangaus, kaip sakoma... Štai aš ir prisiminiau tuos dvidešimt tūkstančių, kuriuos taip mielai tau paskolinau pernai... Taip...taip... išleidai ekspedicijos reikmėms? Žinoma, tai juk svarbiausia... Ne, jokių problemų, kreipsiuos į ką nors kitą, tiesiog pamaniau, kad jeigu tu kartais turi po ranka... Maldauju, atleisk, kad sutrukdžiau dėl tokio menkniekio. Tiesiog norisi padėti Hobui...

*Reikalai (pranc.).

◆◆◆

Kitoje Paryžiaus dalyje atskirame "Ša Ver" kabinete Žanas Klodas kalbėjo į ragelį, prieš tai dešimt minučių paplepėjęs apie bendrus pažįstamus.

- ...Klausyk, Sezarai, pameni tą žemės sklypelį, kurį turiu prie Sen Žermen avi Lai? Tu dar norėjai pastatyti ten restoraną... Tai štai, nors ta žemė ir priklauso mūsų giminei jau ne vieną šimtmetį, aš pagalvojau, kam laikytis įsikibus į ją? Reikalas tas, kad vienas mano draugas atsidūrė keblioje padėtyje... Štai ir pamaniau, kad galėčiau žymiai nuleisti kainą, jeigu skubiai nupirktum iš manęs tą sklypą. Ir man būtų didelė garbė patenkinti tavo troškimą supažindinti Paryžiaus apylinkes su tikrąja Prancūzijos Pirėnų virtuve... Ką tu sakai? Tavo virėja Tais mirė nuo tulžies pūslės... Labai apgailestauju, bičiuli, bet tikriausiai nebus labai sunku rasti jai pamainą... Ak, mokesčių inspektorius! Paėmė viską? Mielas drauge, daugiau nieko nesakyk. Suprantu tavo būseną, ir net pernelyg gerai.

54 skyrius

Pasigirdo beldimas į duris.

- Kas ten? - atsiliepė Chalilas.

- Inspektorius Diuponas iš imigracinės tarnybos. Atidarykite.

Chalilas atsidusęs išjungė mažą nespalvotą televizorių. Jis baiminosi šio vizito, nors dokumentai buvo tvarkingi. Prancūzų imigracinė tarnyba, kaip žinia, tokiais atvejais būna itin šališka. Ir visgi išvengti patikrinimo neįmanoma. Todėl Chalilas atšovė skląstį ir atidarė duris. Nieko nelaukdamas, vidun įsispraudė stambus barzdočius tvido kostiumu, paskui jį įsmuko smulkesnio sudėjimo vyras plonais ūsiukais. O paskui Naidželą ir Žaną Klodą vidun įžengė Hobas Drakonianas.

- Sveikas, Chalilai, - pasakė Hobas.

- Aš jūsų nepažįstu, sere, - akimirksniu atsiliepė Chalilas.

- Mūsų oficialiai nesupažindino, - atrėžė Hobas. Bet prieš porą dienų tu vežei mus iš de Golio oro uosto. Ir kartu su savo pusbroliu Ali mus apšvarinai.

- Klystate, sere! - tvirtino savo Chalilas. - Aš ne vairuotojas. Aš Sorbonos studentas. Oi!

Pastarasis šūksnis ištrūko Chalilui, kai Žanas Klodas smarkiai kumštelėjo jam į pašonę, o Naidželas jėga pasodino ant kėdės.

- Mes neketiname ilgai diskutuoti šia tema. - Hobas prisitraukė kėdę ir atsisėdo priešais jaunąjį arabą. - Jūs mane apiplėšėte. Tavo veidą atpažinčiau bet kur. Ar dar neigsi?

Dirstelėjęs į kairę, Chalilas pamatė, kaip Žanas Klodas išsitraukė iš kišenės peiliuką, atlenkė jį dantimis ir patikrino ašmenų aštrumą, nuskusdamas keletą plaukelių nuo plaštakos.

- Taip, taip, jūsų tiesa, - išsigandęs prisipažino Chalilas. - Tai buvo labai kvaila, man tikrai nederėjo to daryti. Patikėkite manimi, džentelmenai. Aš ne eilinis nusikaltėlis, o politinis.

- Tuomet atiduok, ką paėmei, - pareikalavo Hobas, - ir daugiau nebekalbėsime apie tai.

- Jeigu tik galėčiau, - surypavo Chalilas.

Naidželas mikliai surengė kambaryje kratą. Ankštame kambarėlyje sieninių spintų nebuvo, todėl beliko tik patikrinti po lova ir pasirausti tarp knygų bei žurnalų. Pažvelgęs į Hobą, Naidželas papurtė galvą.

- Kur prekė? - paklausė Hobas.

- Nežinau, - atsakė Chalilas.

- Šakės! - Žanas Klodas per colį įsmeigė peilį į Chalilo petį ir brėžtelėjo išilgai kaulo. Pripuolęs Naidželas delnu užspaudė arabui burną, kad nerėktų.

Stengdamasis neišsiduoti, kad jį pykina, Hobas kalbėjo toliau:

- Chalilai, verčiau pasakyk. Jokie pinigai neverti to, ką mano bičiuliai ketina tau padaryti.

- Paklausykite manęs, - skubiai pratarė Chalilas. - Pasakysiu viską, ką žinau. Aš tik vykdžiau Henrio nurodymus. Jūs pažįstate Henrį? Jis atsiuntė man nurodymus iš Valstijų, veikdamas Organizacijos vardu. Jūsų paketą atsivežiau čionai. Henris atėjęs praplėšė paketą, pasakė, kad tai kokainas, ir paliko jį čia vienai nakčiai. O kitą dieną paketą išsinešė. Ir mano bombą kartu su juo! Ne, nereikia, patraukite tą peilį! Aš pasakiau viską, ką žinau.

- Kur Henris? - neatlyžo Hobas.

- O Alachai, jeigu žinočiau, tikrai pasakyčiau! Man atrodo, kad Henris visgi ne iš mūsų Organizacijos. Bet jis pasiėmė paketą ir išėjo. Paketą ir bombą. Tai buvo vakar. Daugiau nebegrįžo ir neskambino. Esu tikras, kad daugiau jo nebepamatysiu. Ir nenoriu jo matyti. Tai tikra tiesa!

Žanas Klodas dirstelėjo į Hobą.

- Gal patikrinkime, ar jis nepakeis plokštelės? - Ir

mostelėjo peiliu.

- Ne, palikime jį ramybėje. Eime iš čia.

- O gal jis meluoja? - apmaudžiai šūktelėjo Žanas Klodas. - Aš tik truputį įdrėskiau!

- Ne, - atsakė Hobas. - Eime. Tučtuojau.

Trijulė pasišalino, Žanui Klodui piktai bambant: "Ir jis dar drįsta vadintis privačiu detektyvu..."

55 skyrius

Iš metro stoties "Port d'Itali" iki stoties "Site" galima nusigauti "Italijos aikštėje" persėdus į kitą atšaką, o paskui dar kartą persėdus stotyje "Danfer-Rošero". Bet greičiau ir kur kas patogiau pravažiuoti pro "Site" iki "Šatele", o paskui pėstute nueiti Pale bulvaru iki Site salos; būtent taip ir padarė Hobas Drakonianas. Kai įžengi į salą, kairėje matai Teisingumo rūmus, o per gatvę nuo jų - įspūdingą policijos prefektūros pastatą. Pasukęs į kairę trumpa Liutes gatvele, Hobas priėjo prie pagrindinio įėjimo į didžiulį atgrasų Otel Dju pastatą. Įžengęs vidun, jis nudrožė tvankiu rudai gelsvu koridoriumi pro vienuoles didžiuliais sparnuotais galvos apdangalais ir marmuriniais laiptais nusileido į rūsį. Tarnautojas su mėlyna uniforma parodė, kaip patekti į morgą.

- A, Hobai, ateikite čionai, - pakvietė jį inspektorius Fošonas, stovintis šalia medikų būrelio prie įėjimo į vieną iš šaldymo kamerų. Ten nuo grindų iki lubų kilo stalčių eilės, primenančios milžinišką kartotekos spintą, tik čia buvo laikomi neseniai mirusių žmonių kūnai. Fošonas vilkėjo lengvą šviesiai rusvą lietpaltį, šioje niūrioje aplinkoje atrodantį bemaž lengvabūdiškai.

- Daktare Biufordanai, - pasakė Fošonas, - ar galima būtų žvilgtelėti į objektą?

Biufordanas - neaukštas vyriškis smaila juoda barzdele, su ilgu baltu chalatu ir balta kepuraite - davė ženklą dviem tarnautojams ir kažką negarsiai pasakė. Tie pasitikrino sąraše ir ištraukė iš spintos vieną iš dėžių. Tada pakėlė ją ir pastatė ant ilgo stalo; Biufordanas linktelėjo, ir jie atstūmė dangtį. Daktaras pats palinko virš dėžės ir atidengė pilkos gumuotos medžiagos kraštą.

Po ja buvo vyro lavonas. Smulkaus sudėjimo, gelsvai

ruda oda, užmerktomis akimis, tarsi miegotų. Biufordanas atsargiai pasukiojo galvą, pademonstruodamas didžiulę šautinę žaizdą, dabar jau visai uždžiūvusią, sumaitojusią nemažą kairiosios galvos pusės dalį, įskaitant ir ausį.

- Atpažįstate šitą žmogų? - paklausė Fošonas Hobo.

- Tai tas, kurį pažinojau Henrio Smito vardu, - atsakė Hobas. - Ir seniai jis miręs?

- Apie dvylika valandų. Nušautas vienu šūviu iš nedidelio nuotolio. Veikiausiai iš keturiasdešimt ketvirto kalibro ginklo.

- Kur?

- Kūną radome prie Sen Marteno kanalo ties Rekoljė gatve, netoli Sen Lui ligoninės. Bet jį, aišku, ten atvežė po to.

- O misteris Rozenas jį matė?

- Taip, kiek anksčiau. Apgailestauju, kad teko jus sutrukdyti, Hobai, tačiau man būtinai reikėjo, kad jį atpažintų dar kas nors.

Hobas žingtelėjo į šalį. Fošonui davus ženklą, Biurfordanas užklojo lavoną, o tarnautojai uždengė dangtį ir nunešė dėžę atgal į spintą. Paėmęs Hobą už parankės, Fošonas drauge su juo išėjo iš morgo.

Jie nepratarė nė žodžio, kol neišėjo iš Otel Dju. Paskui Hobas paklausė:

- Turite kokių nors versijų apie tai, kas galėjo nužudyti Henrį?

- Jokių, kurias galėčiau šiuo metu išsakyti. O jūs, Hobai?

- Henris turėjo pagalbininką, vardu Chalilas. Jį jau apklausėte?

- Bandome rasti Chalilą. Po visą šalį išsiuntėme biuletenius su jo žymėmis.

- Galbūt Chalilas jums ką nors papasakos.

- To ir tikimės. Mes norėtume žinoti, kaip jis pametė štai šitą. - Paieškojęs kišenėje, Fošonas ištraukė polietileninį maišelį. Jame buvo žydrų keramikinių karoliukų vėrinys su sidabrine sagtele.

- Kas tai? - pasidomėjo Hobas.

- Rožinis. Daugelis arabų, o taip pat graikai ir turkai, nešiojasi jį su savimi. Šie karoliukai leidžia užimti rankas belaukiant, kada pagaliau nusišypsos Fortūna.

- Ir kur gi jūs juos radote?

- Negyvo mesje Henrio rankoje. Ant sagties išgraviruotas Chalilo vardas. Tikimės, jis mums viską paaiškins - jeigu tik pavyks jį rasti.

56 skyrius

- Iš jo pusės buvo kvaila tikėtis, kad sugebės pasprukti su preke, - pareiškė Emilijo. - Tiesa, jis ilgą laiką sėkmingai maskavosi. Ir vis dėlto tai buvo tik laiko klausimas. Aš teisus, inspektoriau?

- Jūs turite omeny Henrį? - pasitikslino Fošonas.

- Žinoma. Viskas susiveda į jį. Ypač po naujausio misterio Drakoniano atradimo.

- Kokio atradimo? - pasidomėjo Fošonas.

Jie sėdėjo Makso svetainėje "Sin" viešbutyje. Mieguistas, susigūžęs, nepatenkintas Hobas irgi buvo ten. Maksas su savo chalatu atrodė taip, lyg išvis neketintų palikti viešbutį. Susirinko visi, išskyrus Aurorą, kurios laukė netrukus atvykstant.

- Aš pasidomėjau ta kortele, kurią jūs man parodėte, inspektoriau, - paaiškino Hobas. - Tą, kurią radote negyvo Kelio kišenėje. Ji iš užkandinės Marė rajone. Iš ten patraukiau į artimiausią sinagogą. Rabinas pasakė, kad žmogus, atitinkantis Kelio aprašymą, buvo užėjęs pas jį ieškoti Henrio. Papasakojau apie tai detektyvui Vazariui.

- O jums neatėjo į galvą papasakoti ir man? - pasiteiravo Fošonas.

- Visai užmiršau. Mane truputį išmušė iš vėžių virtinė lavonų, kuriuos jūs man pademonstravote.

- Tik du. Privatus seklys savo darbe susiduria su dešimtimis ar net šimtais tokių fatališkų momentų.

- Tikriausiai jūs turite omeny kažkokį kitą privatų seklį, - atkirto Hobas.

- Niekada nebūčiau įtaręs Henrio, - įsiterpė Maksas. - Toks simpatiškas žmogelis. Ir dar religingas.

- Dvigubas agentas, - pakomentavo Emilijo. - Apsi-

metinėjo judaistu, o dirbo arabams.

- Jūs vis dar nežinote, kas nužudė Henrį? - paklausė Hobas.

- Kol kas tai tik spėjimas, - pasakė Emilijo. - Bet panašu, kad Kelis demaskavo Henrį, ir Henris jį nužudė. O paskui pats Henris buvo nušautas savo bendrininko, to Chalilo.

- Bet kodėl? - pasidomėjo Hobas.

- Iš kur aš galiu žinoti? - skėstelėjo rankomis Emilijo. - Gal Chalilas išaiškino, kad Henris dirba visai ne islamistams. Gal jis sužinojo, kad iš tikrųjų Henris - slaptas Septintosios dienos adventistų agentas.

- Na, to jau būtų per daug, - paprieštaravo Fošonas. - Bent jau aš taip manau.

- Suimkite Chalilą, - pasiūlė Emilijo, - ir byla išaiškės savaime.

- Šiaip ar taip, bus galima visą kaltę suversti jam, - pridūrė Hobas.

Atsigręžęs Emilijo nužvelgė jį svilinančiu žvilgsniu.

- Jūs turite geresnę versiją?

- Neturiu aš jokių versijų. Bet jūs taip ir neradote importuotų narkotikų.

- Tikriausiai Chalilas vėl paslėpė juos, - išsakė savo spėjimą Emilijo, - Jo bute rasti kokaino pėdsakai. Jūs gi pats man pasakėte, inspektoriau. Kai jūsiškė policija suras Chalilą, viskas susives į vieną.

- Aišku, bylą iškelti galima, - gūžtelėjo pečiais Fošonas. - Bet kaip ten buvo iš tiesų... - Ir jis vėl gūžtelėjo pečiais.

- Na, man jau gana, - pareiškė Emilijo. - Metas nešdintis iš čia. O dar reikia daiktus susikrauti.

- Grįžtate į Ameriką? - pasiteiravo Fošonas.

- Į Niujorką.

- O kaipgi kokainas, dėl kurio atvykote?

- Na, dabar jis tikriausiai išsilakstė po keletą šimtų narių. Jau ir pėdsakai bus ataušę. Nežinai, kada laimėsi, kada pralaimėsi.

- Panašu, kad jūs siaubingai skubate, - pastebėjo

Hobas.

- Neketinu likusią gyvenimo dalį kiurksoti kavinėje ir siurbčioti kavą, kaip jūs. - Emilijo pasisuko į Fošoną. - Tik susimesiu į lagaminą daiktus ir iškart važiuosiu į oro uostą. Inspektoriau, dirbti su jumis buvo labai malonu. Jei kada būsite Valstijose, užsukite pas mane.

- Galite neabejoti, - apsimestinai pakiliai atsiliepė Fošonas.

- Iki pasimatymo, Maksai, - tęsė Emilijo. - Žiūrėk, daugiau neišdykauk. Aš nuimu tave nuo kabliuko. - Jis pamojavo likusiems ir pasišalino.

- Dėkui Dievui, tas žmogus išėjo, - lengviau atsiduso Maksas. - Niekas nenorite užkąsti? Galiu užsakyti sumuštinių. Inspektoriau? Hobai?

Ir Hobas, ir inspektorius tik gūžtelėjo pečiais. Maksas nukėlė ragelį ir prancūziškai paprašė, kad jam į numerį atsiųstų priešpiečius keturiems asmenims. Paskui dėmesingai išklausė ilgą pasiaiškinimą ir pasakė:

- Ar galite atsiųsti bent jau kavos ir kruasarų? Puiku, ačiū. - Jis padėjo ragelį. - Šiandien kažkokia šventė. Virėjui laisva diena. Bet kavos atsiųsti gali. Hobai, ar negalėtum užeiti su manimi į miegamąjį? Inspektoriau, jūs neprieštarausite?

Fošonas ir vėl gūžtelėjo pečiais. Jis atrodė visai prislėgtas. Net gūžčiojo kažkaip vangiai.

- Hobai, - pradėjo Maksas. - Reikalai susiklostė kitaip, negu tikėjomės. Bet aš ir toliau lieku skolingas tau dešimt tūkstančių. Kol kas užmokėti negaliu. Galiu duoti tik tiek. - Jis paėmė nuo savo rašomojo staliuko piniginę ir ištraukė iš jos keturis šiugždančius šimto dolerių banknotus. - Likusius atiduosiu, kai tik galėsiu. Sutarta?

- Žinoma, sutarta.

- Nepyksti ant manęs?

- Ko čia pykti!

- Maksai! - pašaukė Fošonas iš gretimo kambario. - Atėjo viešbučio tarnautojas, nori su jumis pasikalbėti.

- Pasakykite jam, kad kur nors pastatytų padėklą, ir tiek.

- Jis nori pasikalbėti su jumis asmeniškai.

- Na, gerai, ateinu.

Maksas grįžo į svetainę, Hobas atsekė iš paskos. Prie durų laukė aukštas jaunuolis juodu kostiumu.

- Labas rytas, - pradėjo jis. - Aš mesjė Leni, viešbučio vadybininko pavaduotojas.

- Jeigu jūs atėjote dėl sąskaitos, - atsakė Maksas, - tai ja aš pasirūpinsiu dar šiandien, tik kiek vėliau.

- Ne, sere. Ne dėl sąskaitos. Nors šis klausimas tebėra labai aktualus.

- Tai ko gi jūs norite?

- Į viešbutį atėjo laiškas. Jums, sere. - Jaunuolis įteikė Maksui firminį Kovos su narkotikais agentūros voką ir pasišalino.

Praplėšęs voką, Maksas ištraukė vienintelį ten buvusį popieriaus lapelį, perbėgo jį akimis, paskui perskaitė įdėmiau ir prunkštelėjo.

- Kas nutiko? - pasidomėjo Hobas.

- Perskaityk pats. - Jis perdavė lapelį Hobui.

- Balsu, jeigu neprieštaraujate, - paprašė Fošonas.

- "Brangus Maksai, - perskaitė Hobas, - kai gausi šį laišką, aš būsiu jau pusiaukelėje į Romą. Pasirašiau kontraktą su "Menteno" Ariosto rudens kolekcijos demonstravimui. Atleisk, brangusis, tačiau pastarųjų dienų įvykiai mane labai nuliūdino, ir manau, kad kol kas kiekvienam iš mūsų verčiau eiti savo keliu. Ačiū už viską. Aurora".

- Hm, hm, - numykė Hobas.

- Aš irgi tos nuomonės, - pritarė Fošonas.

- Aha, ir aš taip manau, - užbaigė Maksas. Paėmė laišką iš Hobo, dirstelėjo į kitą lapo pusę - tiesiog patikrino, ar ten daugiau nieko neparašyta - padėjo jį ant staliuko ir vėl įsitaisė ant sofos.

- Naujienų srautas nesenka, - pakomentavo Fošonas.

- Įdomu, ką dar sužinosime? - antrino jam Hobas.

Tarytum atsakydamas į jo klausimą pasigirdo beldimas į duris. Visi trys susižvalgė.

- Aš jau pradedu baimintis įvykių tęsinio, - pratarė

Maksas.

Beldimas pasikartojo.

- Užeikite, - šūktelėjo Maksas.

Durys atsilapojo. Padavėjas įrideno staliuką, padengtą keturiems asmenims, su kava, kruasarais, skrudinta duona ir vienintele rože siauroje taurėje. Įpylęs kavos į tris puodelius, jis pasišalino.

- Komiškas antraktas, - sumurmėjo Maksas. - Kavos, inspektoriau?

- Būkite malonus, - sutiko Fošonas.

Kurį laiką trijulė tylėdama gurkšnojo kavą. Tuo metu gatvėje kilo baisus triukšmas, skardėjo klaksonai ir sirenos. Jie nekreipė dėmesio į triukšmą, laukdami įvykių tęsinio. Ir sulaukė. Suskambo telefonas.

- Tikriausiai praneš, kad paskelbtas karas, - spėjo Maksas.

- Neketini atsiliepti? - paklausė Hobas.

- Kodėl gi ne, galima. - Maksas nukėlė ragelį. - Maksas Rozenas klauso. - Po kelių sekundžių jis pakėlė akis į Fošoną. - Inspektoriau, jus.

Fošonas atsistojo, perėjo kambarį ir paėmė ragelį.

- Fošonas. - Jis klausėsi apie penkiolika sekundžių, vis kartodamas: "Aha, aha". Paskui pasakė: - Gerai, Eduardai, tuoj atvažiuosiu. - Jis padėjo ragelį ir grįžo prie savo kavos.

Kurį laiką viešpatavo tyla. Galiausiai Fošonas paklausė:

- Jūsų nedomina, kas nutiko?

- Tai ne mūsų reikalas, - atsiliepė Hobas. - Kaip tu manai, Maksai?

- Manau, tu teisus. Tai Paryžiaus policijos reikalas. Kuo čia dėti mes?

- Puiku, - pagyrė Fošonas. - Bet jums aš pasakysiu. Skambino mano pavaldinys Eduardas. Liepiau jam sekti misterio Vazario butą.

- Kodėl? - pasidomėjo Hobas.

- Misterio Vazario elgesys pasirodė man kiek įtartinas.

- Norite replikos? - paklausė Hobas. - Gerai, štai jums

replika: ką gi jūsų pavaldinys Eduardas jums ką tik pasakė?

- Atleiskite, tai policijos reikalas... Ne, ne, juokauju. Nors kvaila juokauti, kai nutinka tokie dalykai.

Kiti du tylėdami laukė. Galų gale Fošonas pranešė:

- Eduardas sekė iš savo automobilio, kaip Emilijo išlipo iš taksi ir nuėjo į savo butą, kurio langai išeina į namo fasadą. Eduardas aiškiai matė sprogimą. Išdužo langų stiklai. Misteris Vazaris nebegyvas. Siurprizų diena, nieko nepasakysi.

- Žuvo sprogimo metu? - pasitikslino Hobas.

Fošonas linktelėjo.

- Norite pasakyti, kad kažkas paliko bombą jo bute?

- Panašu į tai.

- Ką gi, - pratarė Maksas. - Jis buvo ganėtinai nemalonus žmogus. Bet patikėkite, aš nelinkėjau jam tokio galo. Panašu, kad tai Chalilo darbas, ar ne?

- Kodėl gi ne, - sutiko Fošonas. - Dabar jau įkalčių prieš jį turime apsčiai. - Jis baigė gerti kavą ir atsistojo. - Man metas eiti. Turiu apžiūrėti viską, ką įmanoma apžiūrėti. Hobai, jus pavežėti?

- Jei nesunku, iki artimiausios metro stoties. - Hobas taipogi atsistojo. - O koks čia triukšmas lauke?

Iš gatvės sklido trimitų skardėjimas ir garsus minios šūkavimas.

- Tai tik šventė, - paaiškino Fošonas.

- Kokia šventė?

- Bastilijos paėmimo diena, be abejo.

- Bastilijos diena, - pakartojo Hobas ir akimirkai susimąstė. - Vadinasi, šiandien liepos keturioliktoji.

- Bastilijos diena švenčiama būtent liepos keturioliktąją, - patvirtino Fošonas.

Hobas pašoko lyg įgeltas.

- Kas nutiko? - paklausė Maksas.

- Rytoj turiu būti Ibicoje! - šūktelėjo Hobas.

- Tai ir yra garsiojo traspaso diena? - pasidomėjo Fošonas.

- Taip! Man reikia iš čia ištrūkti! Atsiprašau, inspektoriau...

57 skyrius

Pamėginkite patekti į Prancūziją arba ištrūkti iš jos Bastilijos paėmimo dieną. Hobas paprašė Fošono išsodinti jį prie taksi stotelės, iš ten nuvažiavo į savo butą Maseno bulvare. Įsimetė keletą daiktų į pirmą pasitaikiusį krepšį, pasičiupo pasą ir nuskubėjo į kelionių agentūrą d'Itali prospekte, į kurią nuolat kreipdavosi. Agentas Chasanas pasakė, kad šiandien patekti į Ibicą neįmanoma; neįmanoma net šią savaitę, kadangi visi bilietai išpirkti keliems mėnesiams į priekį. Argi Hobas nežinąs, kad Ibica populiariausias kurortas Europoje, o Bastilijos paėmimo dieną prasideda didžioji migracija iš Paryžiaus?

Hobas pamėgino išspręsti problemą nuo seniausių laikų žinomu kelioninių problemų sprendimo būdu: pinigais. Pažadėjo Chasanui keturis šimtus dolerių, ką tik gautus iš Makso. Mojuodamas banknotų vėduokle prieš agento nosį, maldavo padėti jam patekti į Ibicą ar bent kur nors netoli jos. Tai esą gyvenimo ir mirties klausimas. Chasanas įtarė, kad tai veikiau nenumaldomo troškimo klausimas, bet visgi užgulė telefoną ir ėmė kalbėti, ginčytis, įtikinėti, meluoti, grasinti, meilintis, maldauti - žodžiu, griebėsi visų tų priemonių, kurių griebiamasi dėl pinigų. Pagaliau pažadėjęs savo bičiuliui iš kitos agentūros du šimtus dolerių (neskaitant savųjų keturių šimtų), jis gavo Hobui bilietą į čarterinį reisą iki Barselonos, o Hobo vardas buvo įrašytas į eilę laukiančių laisvos vietos vakariniame reise į Ibicą.

Orli oro uoste vyko kažkas panašaus į vakarietišką Šanchajaus žlugimo variantą. Hobas prasiveržė pro glaudžias atostogaujančiųjų gretas, prasiskverbė į eilės pradžią, surado tarnautoją, ničnieko negirdėjusį apie jo užsakytą bilietą, ir atsisakė pajudėti iš vietos, kol tarnautojas aptarė šį klausimą su savo viršininku, ir užsakymas buvo rastas. Ir pagaliau įlipo į

lėktuvą. Pustrečios valandos trukusio skrydžio iki Barselonos metu Hobas turėjo laiko apmąstyti savo finansinę padėtį. Taigi jis paėmė pusantro tūkstančio dolerių smulkioms išlaidoms Makso bute, du tūkstančius davė Aurora, dusyk mokėjo Maksas - pirmą kartą du šimtus penkiasdešimt dolerių, antrą kartą - keturis šimtus. Iš viso keturi tūkstančiai šimtas penkiasdešimt dolerių. Penkiasdešimt jis davė Naidželui, vėliau išskyrė jam ir Žanui Klodui dar po šimtą. Pats išleido Paryžiuje apie šimtą doelrių. Keturi šimtai atiteko agentui Chasanui, dar du šimtai - Chasano bičiuliui iš Kuko agentūros ir beveik du šimtai bilietui iki Barselonos. Iš viso išleista tūkstantis šimtas penkiasdešimt, taigi lieka apie tris tūkstančius dolerių. Traspaso apmokėti neužteks, bet gal pavyks įkalbėti advokatus leisti jam dalimis išmokėti skolą ar atitolinti galutinį terminą bent mėnesiui... Menka viltis, bet nevalia pasiduoti iš anksto!

Barselonos oro uoste viešpatavo įprasta vasaros beprotybė. Čia sėkmė nusigręžė nuo Hobo. Reisą, į kurį jis tikėjosi patekti, atsiradus laisvai vietai, atšaukė, nes sugedo variklis. Artimiausias reisas, į kurį jį galėjo įsodinti, buvo tik po keturių dienų.

Bet Hobas visgi užsisakė bilietą. Penkiolikos minučių skrydis kainavo bemaž šimtą dolerių. Paskui Hobas leidosi vaikštinėti po oro uostą, išvargęs ir nesiskutęs, stengdamasis ką nors sugalvoti. Ir eidamas pro tarnybinių durų eilę, ūmai pastebėjo užrašą ant vienų iš jų: "Katalonijos oro servisas. Skrydžiai pagal užsakymą".

Taip! Jis peržengė slenkstį.

58 skyrius

Hidroplanas "Sesna" išniro iš saulės spindulių pluošto virš San Antonijo Abado, antro pagal dydį Ibicos miesto. Diena buvo nuostabi. Nuo Europos pūtė stiprus šiaurės vėjas, gindamas šalin žymųjį mistralį ir šluodamas žemę lyg milžiniška šluota. Šaltas vėjas, ypač liepos vidurio savaitgaliui, per patį turistinio sezono įkarštį. Šiais metais žmonės plūdo Ibicon tūkstančiais, dešimtimis tūkstančių. Iš Prancūzijos ir Vokietijos, Anglijos ir Skandinavijos. Pasirodė netgi turistų iš Rytų Europos bei Rusijos. Net juokinga, kad dabar kiekvienas gali leisti sau atostogas po pietų saule. O juokingiausia, kad tas kiekvienas nusprendė atvažiuoti būtent čionai.

Buvo pats europietiškojo santuokinės beprotybės sezono įkarštis, kuomet visų šalių jaunimas susikrauna savo geismus į lagaminus ir lekia į pietus, į Ibicą su jos smėlėtais paplūdimiais, išsimėčiusiomis po salą diskotekomis bei originaliais restoranėliais, į Ibicą, kur senasis uostas kasnakt virsta madų salonu, į salą su tokiais meniškais kraštovaizdžiais, kad artimiausiu metu ji neišvengiamai pavirs kokio tuzino nostalgiškų kino dramų filmavimo aikštele.

Ibica, kur liepos mėnesį oras tiesiog įelektrintas sukilusių geidulių, kur čiurleno vyno upės ir narkotikų ūkai sklaidosi padangėje. Kur klesti meno galerijos. Ibica, turinti labai daug bendro su viso pasaulio kurortais, ir visgi absoliučiai unikali, patiekianti tik jai vienai būdingą kokteilį iš didelių pinigų ir elgetiško hipių stiliaus.

◆◆◆

Hidroplanas, tarškantis ore virš San Antonijo, ėmė leis-

tis plačia nuožulnia spirale. Gražūs žmonės su bronzine oda San Antonijo paplūdimyje nekreipė į jį ypatingo dėmesio. Padangėje nuolat ūžė lėktuvai, daugiausiai didžiuliai aerobusai iš Frankfurto ir Paryžiaus, Amsterdamo ir Milano, gabenantys čionai malonumų ieškotojus. Bet pasitaikydavo ir mažų lėktuvėlių; nuo tada, kai saloje pradėjo lankytis užsienio milijonieriai, vienmotorių pramoginių oro transporto priemonių ėmė sparčiai daugėti. Mažytis hidroplanas nepriklausė tai aviatechnikos klasei: akivaizdžiai utilitarinis modelis, padangių juodadarbis, krovininis oro taksi iš Barselonos, pasirengęs pristatyti jus, kur tik pageidausite, nuo Alpių iki Sacharos - be jokio sambrūzdžio, jeigu būtina, netgi apeidamas radarus, kadangi kartais lakdina naujųjų laikų landsknechtus, pasirengusius imtis bet kokio darbo, tegu ir nelegalaus.

Ir visgi esminis klausimas liko neatsakytas: kodėl šis lėktuvas leidžiasi virš San Antonijo įlankos? Jeigu tai kontrabandininkai, tai jie pasirinko netinkamą laiką. Kontrabandininkai savo krovinius iškrauna naktį. Tada ką gi jis ten veikia? Pagalvokite patys: hidroplanas turi leistis ant vandens, o vienintelis vandens telkinys aplinkui, pakankamai ramus, kad būtų galima nusileisti, yra San Antonijo įlanka. Bet tik šiandien, kadangi šaltas vėjas iš Šiaurės Europos sukėlė nemenką bangavimą. Nepaisant to, hidroplanas nusileido iki pat bangų keterų, skrisdamas lygiagrečiai plūdurų linijos.

◆◆◆

Tūkstantis du šimtai - nemenki pinigai, kai pagalvoji. Bet pagaliau atsidūręs ten, kur norėjo, Hobas pamatė, kad negali išsilaipinti.

- Aš negaliu nusileisti, senjore, - pareiškė pilotas. - Jūra pernelyg nerami. Juk įspėjau jus, kad taip gali atsitikti, pamenate?

Ir tada Hobas skubiai - kol ryžtas neišgaravo - pratarė:

- Klausykite, nusileiskite žemiau ir ties pačiu paplūdi-

miu sumažinkite greitį iki minimumo. Paskutinius kelis jardus nueisiu pėstute. Tai yra, nušoksiu.

Apgalvojęs pasiūlymą, pilotas linktelėjo.

- Taip, šitai galiu padaryti.

- Puiku, - burbtelėjo Hobas truputį nusiminęs, jog pilotas nė nemėgino jo atkalbėti.

◆◆◆

Taigi poilsiautojams visai netikėtai pasitaikė rečiausia proga pamatyti nekviestą, neprašytą hidroplaną, besileidžiantį tiesiai ant susigrūdusių vandenyje mauduolių.

O ant Centrinės krantinės už smėlio ruožo spietėsi devynios galybės krautuvėlių bei užkandinių, kurių bendra vertė siekė milijonus dolerių. Jeigu hidroplanas kartais nepataikys į poilsiautojus, galima kirsti lažybų, jog įsirėš į vieną iš tų būdelių.

Vandenyje tarp paplūdimio ir atviros jūros tuo momentu buvo penki šimtai šešiasdešimt aštuoni žmonės, kuriems iškilo reali grėsmė tapti mažutės "Sesnos" aukomis.

Tuos, kurie mirko jūroje tiesiai priešais hidroplaną - ten, kur užputos pati šiurpiausia vaga, jeigu lėktuvėlis ir toliau skris sausumos link, perkirtęs plūdurais pažymėtą ribą, - apėmė panika. Jie ėmė mostaguoti rankomis, tarytum mėgindami nuvyti lėktuvą lyg musę. Daugiau kaip penki šimtai gerklių ėmė šaukti ir klykti septyniomis kalbomis iš šešiolika skirtingų tarmių.

O lėktuvas vis artėjo - juoda dėmė, užstojanti saulę, slystanti virš vandens paviršiaus. Ūmai žiūrovai pastebėjo dar vieną dėmelę, daug mažesnę, atsiskyrusią nuo didelės juodos dėmės ir pliumptelėjusią į vandenį. O lėktuvas staiga ūžtelėjo aukštyn virš poilsiautojų galvų ir nuskrido šalin.

Lengviau atsidusę, žmonės staiga prisiminė antrąją dėmelę, nukritusią į jūrą. O jeigu tai bomba?! Arba kažkas atsikratė nužudyto žmogaus kūno?

Kaip paaiškėjo, dėmelė visgi buvo žmogaus kūnas - tik gyvas, spurdantis vandenyje, prunkščiantis ir laidantis prakeiksmus. Kūnas, mėginantis kažką paaiškinti žmonėms, visai nenusiteikusiems klausytis. Poilsiautojai apsupo jį grūmodami kumščiais, tvirtai įsitikinę, kad šis žmogus leidosi paverčiamas svaidomuoju ginklu kažkokioje beprotiškoje teroristinėje akcijoje, nukreiptoje prieš juos.

Ir buvo taip įniršę ir taip įsitikinę savo teisumu, kad Hobui būtų buvę riesta, jeigu ne aukštas tamsaus gymio vyriškis su juodais ūsais, mažyte tatuiruote ant kairiojo peties ir ženkliuku, prisegtu prie glaudžių, kuris valdingai uždėjo ranką Hobui ant peties. Minia prasiskyrė, nenorėdama stoti skersai kelio įstatymui.

- Aš policininkas, - pareiškė vyriškis. - Praleiskite, prašau, senjorai. Aš suimu šitą žmogų.

59 skyrius

Iki šiol Hobui dar neteko matyti ispaniško kalėjimo iš vidaus. Ir tai, kad pagaliau pamatė, galima sakyti, buvo šioks toks pasiekimas, kadangi tais auksiniais laikais ispanai tupdydavo už grotų užsieniečius anaiptol ne taip skubiai, kaip jų kolegos Europoje - ir už tai tikriausiai reikėjo dėkoti garsiajam ispaniškojo teisingumo vangumui bei sukalbamam būdui tų pareigūnų, kurie saugojo įstatymus. Bet jeigu jie vis dėlto ką nors pasodindavo, jau po minutės visiškai užmiršdavo nelaimėlį.

Akmeninis maišas, kuriame atsidūrė Hobas, tikriausiai buvo išlikęs dar nuo Inkvizicijos laikų. Medinė lova. Vienintelė medinė kėdė. Akmeninės grindys - dulksvai rudos, švariai išplautos. Šone staliukas su prausimosi dubeniu. Bidė. Aukštai virš galvos langas, pernelyg siauras, kad pro jį galėtų kas nors praliįsti, nebent koks liliputas su alpinisto įranga. Kamera buvo Fortaleso kalėjime Dalt Viljos rajone, aukščiausiame Ibicos miesto taške - virš romėniškos sienos, virš kartaginietiškų ir arabiškų senienų. Ant vienos sienos krito saulės spindulys, toks ryškus, kad atrodė bemaž apčiuopiamas. Užtat jokie garsai neatsklisdavo iki čia, nebent tolimi prekeivių šūksniai iš pakalnėje esančio turgaus.

Hobas nieko neveikė - tiesiog sėdėjo. Jis daug metų mąstė apie meditaciją ir netgi buvo pasiryžęs rimtai užsiimti ja. Jam patiko pati meditacijos koncepcija. O labiausiai Hobą žavėjo meditacija vipasanoje. Mintis išmokti pasyvaus stebėjimo jam atrodė tiesiog neįkainuojama. Būtent šito bruožo jam siaubingai trūko - pasyviai stebėti save ir aplinką, nieko nemąstant. Hobas mėgindavo medituoti daugelyje miestų, kur gyveno, tačiau jo mėginimus nuolat nutraukdavo kasdienybės rūpesčiai.

O kameroje visai nebuvo kuo užsiimti. Policija nedavė jam net pigaus romaniūkščio, net ispaniško laikraštpalaikio, kuris būtų padėjęs prastumti laiką. Hobas niekaip nesuprato, kodėl su juo taip griežtai elgiamasi, tačiau turėjo pripažinti, kad jo suėmimas - ne oficialus areštas, o veikiau būdas priversti jį pasiaiškinti valdžiai. Pats Hobas tikrai nebuvo linkęs laikyti šio nesusipratimo tikru areštu, bent jau kol kas. Kaip paaiškinti tokio keisto ispanų policijos elgesio priežastis? Net ir gimtojoje šalyje dažnai būna sunku suprasti policijos veiksmus, ką jau kalbėti apie Civilinę Gvardiją dvigubos moralės šalyje, sielvartingoje Ispanijoje? Kas žino, galbūt tolimesniam įvykių posūkiui turėjo įtakos Civilinės Gvardijos leitenanto Navaro vardas, Hobo paminėtas tuoj po sulaikymo?

Hobas kaip tik pasiekė tašką, kuomet jau galėjo išmesti iš galvos visas neramias mintis. Jis sėdėjo kameros kampe veidu į sieną, sukryžiavęs po savimi kojas, sėdėjo taip jau keturiasdešimt minučių. Jo protas buvo palaimingai tuščias. Pagaliau jis prisikasė iki meditacijos esmės, pačiupo už uodegos pasyvaus stebėjimo paslaptį, pagaliau pasiekė ribą, už kurios žmogų nustoja jaudinę pasaulietiški rūpesčiai. Ir reikėjo Navarui viską sugadinti! Kaip tik tą lemiamą akimirką jis atlapojo kameros duris ir įėjo, garsiai trepsėdamas juodais auliniais kavaleristo batais.

- Hobai! Kas nutiko?! Seržantas Diasas sako, kad tave išmetė iš lėktuvo ant niekuo dėtų poilsiautojų San Antonijo paplūdimyje.

- Niekas manęs neišmetė. Aš pats iššokau. Ir visai neketinau nieko sužeisti. Atvirkščiai, stengiausi su niekuo nesusidurti. Ir nesusidūriau!

- Bet kam? Kam tau šito prireikė?

Hobas atsistojo nuo grindų ir ėmė mankštinti nutirpusias kojas.

- Ramonai, tu juk žinai, kam man šito prireikė. Tik taip galėjau atsidurti ant žemės. O man būtinai reikėjo atsidurti ant žemės. Dėl traspaso.

Daugiau jam nieko nereikėjo aiškinti. Tokioje mažoje saloje, kaip Ibica, kur daugiau ar mažiau nuolatinių gyventojų

ne taip jau daug - neskaitant milijono poilsiautojų, aplankančių salą kasmet - apie Hobo problemas žinojo visi.

- Betgi Hobai! Tu pavėlavai!

- Ne! Šiandien liepos penkioliktoji, mokėjimo diena.

- Hobai, - kantriai pasakė Ramonas Navaras, - tau buvo išsiųstas pranešimas. Kadangi šįmet šv.Pranciškaus Ksavjero diena išpuola liepos penkioliktąją, tavasis paskutinės įmokos terminas buvo perkeltas į liepos tryliktąją.

- Jie neturėjo teisės taip pasielgti! - riktelėjo Hobas. Bet pats suprato, kad piktintis ir ginčytis nėra jokios prasmės. Jis pralaimėjo.

60 skyrius

Hobas ir Ramonas įvažiavo į Morno slėnį, sėdėdami šalia vienas kito šarvuotoje leitenanto mašinoje. Jie lėkė pagrindiniu keliu link San Karloso, į šiaurinį salos galą. Tuoj už senų sidabro kasyklų išsuko iš pagrindinio kelio į kaimo keliuką, vingiuojantį tarp kukurūzų laukų, vynuogynų ir daržų. Kiekvieno daržo viduryje augo po algorobo medį, o aplinkui - alyvmedžiai, labai seni ir kreivi. Pušys, algorobo, alyvmedžiai, miglodmedžiai - Balearų salų augmenija. Mašina šokinėjo akmenuotu keliuku, kylančiu link centrinės kalvų virtinės, kuri ėjo išilgai Ibicos tarytum šerno ketera. Hobas jau ne pirmą kartą nusistebėjo kokia didelė atrodo ši sala iškreiptoje erdvėje. Ji atrodo bekraštė, kai važiuoji nuo pakrantės vingiuojančiais keliukais, apsukančiais kievieną vietovės nelygumą ir jungiančiais visus salos taškus vieną su kitu jau nuo senų senovės. Hobas gerai žinojo, kad Ibica - viena iš seniausių vietų Žemėje, kur gyvena žmonės. Pirmieji gyventojai atsirado čia prieš daugelį tūkstantmečių. Per tą laiką bemaž pusė pasaulio tautų valdė šią salą, vienas paskui kitą išnykdamos praeityje ir užleisdamos vietą palikuonims: iš pradžių priešistorinės gentys, paskui iberai, finikiečiai, arabai, vestgotai, kartaginiečiai, romėnai, katalonai ir galiausiai ispanai. Tačiau tikrieji salos gyventojai, paprasti valstiečiai, jau šimtus metų dirbantys žemę šiame gražiausiame Žemės kampelyje, priklausė stipriai katalonų tautos atšakai. Deja, ir šis kampelis, Hobo įsitikinimu, netrukus bus subjaurotas visokeriopų pastangų žengti koja kojon su likusia žmonija.

Mašina ropštėsi įkalnėn. Per tą laiką Hobas ir Ramonas neapsikeitė nė žodeliu. Galų gale pasuko į dar siauresnį kalniuką, nuo kurio prasidėjo dono Estebano valdos, ir ne-

trukus įvažiavo į kiemą, apjuostą mūrine siena.

Ten stovėjo koks tuzinas automobilių, tarp jų netgi viena taksi mašina iš Santa Eulalijos. Matyt, kažkas suplojo krūvą pinigų, nes paprastai taksistai nesutinka varinėti savo "Mersedesų" siaurais akmenuotais kalnų keliukais. Dono Estebano šeimyna sėdėjo saulėkaitoje ant pintų kėdučių. Visa tai buvo panašu į didelę šeimos šventę. Senasis donas Estebanas pamojavo Hobui, lipančiam iš mašinos. Abu jo sūnūs irgi buvo čia. Jie atrodė paniurę, bet kol kas elgėsi mandagiai.

- Paklausykite, - pradėjo Hobas. - Aš žinau, kad pavėlavau užmokėti ir pagal įstatymą negaliu reikšti jokių pretenzijų. Bet aš gavau pinigų. Aš juos turiu.

- Hobai, brangus bičiuli, - atsiliepė Estebanas, - nesijaudinkite. Pinigai jau įmokėti.

- Ką?

- Traspaso apmokėjo graži jauna moteris. Ji sakėsi esanti jūsų draugė.

- Kokia moteris?

- Ji neprisistatė. Bet piniginis klausimas galutinai išspręstas. Mes visi liudininkai. Ar ne, berniukai?

Abu sūnūs niūriai linktelėjo. Bet Hobui susidarė įspūdis, kad jie mėgina susitaikyti su jo egzistavimo faktu, kadangi kas įvyko, to nebepakeisi, ir ši istorija žmonių atmintyje išliks kaip dar viena salos legenda. Hobas nujautė, kad kada nors jis taps gerbiamu šios šeimos nariu. Tačiau kol kas...

- O kur ji dabar, ta moteris?

- Tikriausiai jūsų fazendoje, donai Hobai. Šiaip ar taip, juk ji už viską sumokėjo.

- Užsuksiu kitą kartą, tada ir atšvęsime, - pažadėjo Hobas.

Jiems nieko kito nebeliko, kaip ir vėl susėsti į Ramono automobilį ir dardėti nelygiu akmenuotu keliuku atgal, dabar jau nuokalnėn. Grįžę į pagrindinį kelią, jiedu nulėkė toliau į šiaurę, link San Karloso ir San Visentės iškyšulio. Ramonas žinojo kelią neblogiau už Hobą. Jie gerokai viršijo saugų greitį ir keletą kartų vos suvaldė mašiną, kvailai žaisdami likimu. Po

kurio laiko vėl išsuko iš pagrindinio kelio ir nuvingiavo kalvomis aukštyn. Mašina spyriojosi, trūkčiojo, niurzgė ir skundėsi, bet visgi stūmėsi pirmyn... Ir galų gale jie pasiekė K'an Poeto.

61 skyrius

Hobas ristele leidosi link namo. Vos peržengęs slenkstį sušuko:

- Ei, ar yra kas gyvas?

Atsiliepdami į jo šūksnį, išėjo keletas žmonių - Vienišius Laris ir Gražuolis Haris, Hario draugė ir dar viena mergina, visur sekiojanti paskui Hario draugę. Jie susispietė aplinkui. Bet jiems Hobas neturėjo laiko. Vėliau. Jis apsidairė. Ir tada pamatė Aurorą. Ji nusileido laiptais, apsitaisiusi nuostabia balta suknele su begale raukinių, nėrinių ir kitokių mielų pagražinimų.

- Tai tu apmokėjai mano traspaso? - be užuolankų pasiteiravo Hobas.

- Taip, - atsakė Aurora.

- Kodėl?

- Mudu su Maksu nusprendėme, kad privalome tai padaryti dėl tavęs. Maksas žadėjo. Tai pirma. Antra, be tavo pagalbos mūsų nuotykiai Paryžiuje galėjo baigtis daug liūdniau.

Vieta buvo visai netinkama pokalbiui - Hobo svečiai, susispietę prieškambaryje, smalsiai spoksojo į juodu. Todėl Hobas nusivedė Aurorą į savo kambarį antrame aukšte.

Paryžius liko kažkur toli praeityje. Bet dabar Hobas viską gyvai prisiminė ir paklausė Auroros:

- Girdėjai, kad žuvo Emilijo?

Mergina linktelėjo.

- Skaičiau žinutę šiandienos "Herald Tribune". - Ji krūptelėjo. - Neapsimetinėsiu, kad sielvartauju. Jis buvo niekingas žmogus. Tačiau man gaila, kad jį nužudė. Išvis nenoriu, kad žmonės žudytų vieni kitus. Tikriausiai tai Chalilo darbas?

- Jis svarbiausias įtariamasis.

- Panašu į tai. Tikiuosi, jis spėjo išvykti iš Prancūzijos.

- Tu tikrai manai, kad tai padarė jis? - pasitikslino Hobas.

- O tu ne?

- Grįžkime keletą žingsnių atgal. Įkalčiai rodo, kad Kelis krito nuo Henrio rankos. Yra įrodymų, jog Kelis susekė Henrį per Paryžiaus sinagogą. Manau, Kelis suprato, jog Henris dirba arabams.

- Sunku įsivaizduoti Henrį teroristo vaidmenyje, - prisipažino Aurora.

- Aš ir nesakau, kad jis buvo teroristas. Manyčiau, jis pasinaudojo arabais, kad tie padėtų jam nušvilpti Makso narkotikus.

- Kokia niekinga apgavystė!

- Tikriausiai nesmagu išgirsti, kad tavo šeimos narys - užkietėjęs nusikaltėlis, - pareiškė Hobas. - Kertu lažybų, tau tai labai nepatiko.

- Ką tuo nori pasakyti? - įsistebeilijo į jį Aurora.

- Tai tik mano spėlionės, tačiau Kelis turėjo keletą popierių, iš kurių paaiškėjo, kad tikrasis Henrio Smito vardas buvo Etjenas Idalgo Bravo. Gimęs Jamaikoje, natūralizuotas Niujorke, amžius keturiasdešimt ketveri metai, profesija virėjas...

- Na, ir kas?

- Aurora, Jamaika netoli San Isidro. Manau, jeigu kas nors patikrintų, nesunkiai išsiaiškintų, jog tavo tikroji pavardė Idalgo Bravo, ir kad Henris - tavo giminaitis. Jis kartais ne tavo tėvas?

Aurora kelias sekundes padvejojo, paskui atsakė:

- Ką gi, tu vis tiek išsiaiškinsi, jeigu norėsi. Henris buvo mano dėdė, tėvo brolis.

- Ir Maksas šito nežinojo?

- Ne. Aš pasakiau, kad jis šeimos draugas iš San Isidro.

- Tu padėjai jam gauti darbą?

- Taip. Bet aš nenumaniau, kad jis ketina... padaryti ką

nors panašaus! Aš niekaip nesusijusi su narkotikų pagrobimu! Prisiekiu!

- Tikiu! - atsiliepė Hobas. - Bet tęskime mūsų istoriją. Henris suorganizavo apiplėšimą, patikėjęs tą darbą Chalilui. Chalilas buvo teroristinės Islamo grupuotės narys. Pasak Fošono, jo sąskaitoje jau ne vienas sprogimas. Tikriausiai jis planavo ir ateityje susprogdinti vieną kitą bombikę.

- Tuomet visai logiška spėti, jog tai jis paliko bombą Emilijo bute, - linktelėjo Aurora.

- Logiška, bet aš abejoju, kad tai Chalilo darbas.

Mergina žiūrėjo į Hobą išplėstomis akimis, laukdama tęsinio.

- Turėjau suprasti, kad operacijai vadovavo Henris. Chalilo bute narkotikų nerado. Matyt Henris paslėpė juos saugioje vietoje. O tuo pačiu ir bombą, kurią Chalilas laikė bute. Jis nenorėjo palikti jokių įkalčių - dėl viso pikto.

- Visa tai iš piršto laužta, - įsiterpė Aurora.

- Matyt, Henris lankėsi Paryžiuje pirmą kartą. Kur jis galėjo paslėpti narkotikus ir, jei mano spėjimas teisingas, bombą? Manau, jis kreipėsi į savo dukterėčią, padėjusią jam įsidarbinti pas Maksą ir saugojusią jo paslaptis. Spėju, kad Henris paskambino jai ir perdavė saugoti visą tą šlamštą.

- Tu mane kaltini? - paklausė Aurora.

- Tik bandau atkurti įvykių raidą, - patikslino Hobas. - Man tiesiog smalsu, kaipgi ten buvo iš tikrųjų. Manau, Emilijo visgi rado tave ir nebenorėjo paleisti iš savo kibių rankų. Tu supratai jo kėslus ir pažadėjai ateiti pas jį į butą. Spėju, kad jis davė tau raktą. Tu nuvažiavai tenai, palikai bombą, paskui paskambinai Emilijo ir pasakei, kad lauki jo. Tada įsimetei kokainą į rankinuką ir pasakei Paryžiui: "Atia!".

- O, Hobai, - atsiduso Aurora.

- Žinau, tai nemalonu, bet noriu, kad pasakytum man tiesą.

- Tu iš tiesų beveik viską atspėjai, - prisipažino Aurora. - Išskyrus tai, kad išvežiau kokainą iš Paryžiaus. Ne, aš grąžinau jį Maksui, o Maksas pardavė, kaip ir ketino. Žinia apie mūsų tariamą išsiskyrimą buvo skirta tau - kad nepagal-

votum, jog mes dirbame kartu. Jis atidavė man penkiasdešimt procentų iš to, ką gavo. O aš atvykau čionai ir apmokėjau tavąjį traspaso. Pusę pinigų davė Maksas, kitą pusę - aš. Ir kas dabar?

- Dabar, - pasakė Hobas, - pats metas išgerti. Tada bus galima ir papietauti.

- O po to?

- Ibica - nuostabiausia sala pasaulyje, o manoji fazenda - puikiausia šioje saloje. Siūlau tau praleisti vasarą čia, mano draugijoje. Kas nepagyveno vasarą Ibicoje - tas negyveno visai.

Aurora su palengvėjimu nusijuokė.

- Hobai, bijau, kad negalėsiu praleisti čia visą vasarą. Bet mielai pabūsiu su tavimi savaitėlę. Po to turėsiu vykti į Romą. Ten dar reikia šį tą padaryti, kad gaučiau demonstruoti rudens kolekciją.

- Maksas ten bus?

- Žinoma, juk jis sudarė sandėrį su "Menteno".

- Savaitė Ibicoje geriau, negu visas gyvenimas kažkur kitur, - pareiškė Hobas.

- Leisk man pačiai apie tai spręsti. Beje, tu juk nieko nepasakysi Fošonui?

- Mano galva, susprogdinti Emilijo į skutelius - tai ne nusikaltimas, - atsakė Hobas.

Gerbiami kauniečiai
ir kiti greta laikinosios sostinės gyvenantys
"Pasaulinės fantastikos Aukso fondo",
Stepheno Kingo kūrybos, Joannos Chmielewskos
raštų, "Detektyvo meistrų" ir kitų
"Eridano" leidžiamų knygų gerbėjai!

Nuo šiol "Eridano" leidykloje
Jūs galite įsigyti beveik visas mūsų išleistas knygas
gerokai pigiau negu bet kur kitur Lietuvoje.
Tad taupydami savo sunkiai uždirbtus pinigus,
galite bet kurią darbo dieną

Nuo 9 iki 17 valandos

Užsukti pas mus į *Partizanų 4*
ir išsirinkti savo norimą knygą. Primename, kad
"Eridane" Jūs sutaupysite ne mažiau kaip porą litų
nuo kiekvienos knygos.

Papildoma informacija telefonu
79-78-37

Maloniai kviečiame!!!

Tikriems detektyvų mėgėjams!

Eridano leidykla leidžia populiariausios
pasaulyje lenkų rašytojos
Joannos Chmielewskos
detektyvų seriją.

Visuose penkiuose žemynuose parduota
Per *60 milijonų* **Joannos Chmielewskos** knygų.

Nepatingėkite ir Jūs, gerbiami skaitytojai,
įsigyti šiuos nepakartojamus detektyvus:

Joanna Chmielewska

AISTROS DĖL DEIMANTO
ŠEIMYNINĖ RELIKVIJA
ŠITIEK GAUJŲ
PROTĖVIŲ ŠULINIAI
ROMANŲ ROMANAS
YPATINGI NUOPELNAI
DVILYPĖ BYLA
NEGYVĖLIO PALIKIMAS
ŠALUTINIAI KELIAI
ĮTARIAMI MES VISI

Primename, kad "Eridano" leidykloje
(Kaunas, Partizanų 4)
Jūs galite įsigyti šias ir kitas mūsų išleistas
knygas gerokai pigiau negu kitur.

Pastaruoju metu "ERIDANO" leidykla išleido:

William Tenn
SIENŲ ŽMONĖS

Fred Saberhagen
MIRTIES MAŠINA

John E. Stith
ĮSIBROVĖLIS

Henry Lion Oldie
AŠTUNTOJO ĮSAKYMO POSŪNIAI

Neprilygstamojo
Robert E. Howard
KONANAS

Timothy Zahn
SLAPTIEJI PASAULIAI

Terry Pratchett
MAGIJOS SPALVA

Allan Dean Foster
GALINGŲJŲ PALIKIMAS

O taip pat:

STEPHEN KING

MERGAITĖ, KURI MYLĖJO TOMĄ GORDONĄ

Skubėkite įsigyti!!!

Tikri fantastikos gerbėjai puikiai pažįsta
Robertą Šeklį
kaip neprilygstamą
fantastinio apsakymo meistrą.
Tačiau jis yra parašęs ir ne vieną
"kietąjį" detektyvą.
Puikus to pavyzdys - R.Šeklio romanas
"ALTERNATYVI SEKLIŲ AGENTŪRA".

Jau galite įsigyti!!!

DETEKTYVO MEISTRAI

Robertas Šeklis
TARP SCILĖS IR CHARIBDĖS
Romanas

GINTARAS ALEKSONIS
redaktorius
GINTAUTAS K. IVANICKAS
meninis redaktorius

www.eridanas.lt

Formatas 84x108 1/32. Popierius ofsetinis. Garnitūra 10 p.
SL Nr. 929. Ofsetinė spauda 7 sąl.sp.l.
Užsakymo Nr. 720 Kaina sutartinė.
"Eridanas", 3009 Kaunas, Partizanų 4. Tel. 73-39-67.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė, Girelės 22, Kaišiadorys.

"Alternatyvios seklių agentūros"
įkūrėjas
Hobas Drakonianas
įsivelia į keisčiausią istoriją,
kokios nesusapnuosi
ir kraupiausiame sapne.
Ibica, Niujorkas, Paryžius -
visur rezgasi nusikaltimų,
šantažo bei apgaulės
voratinklis...